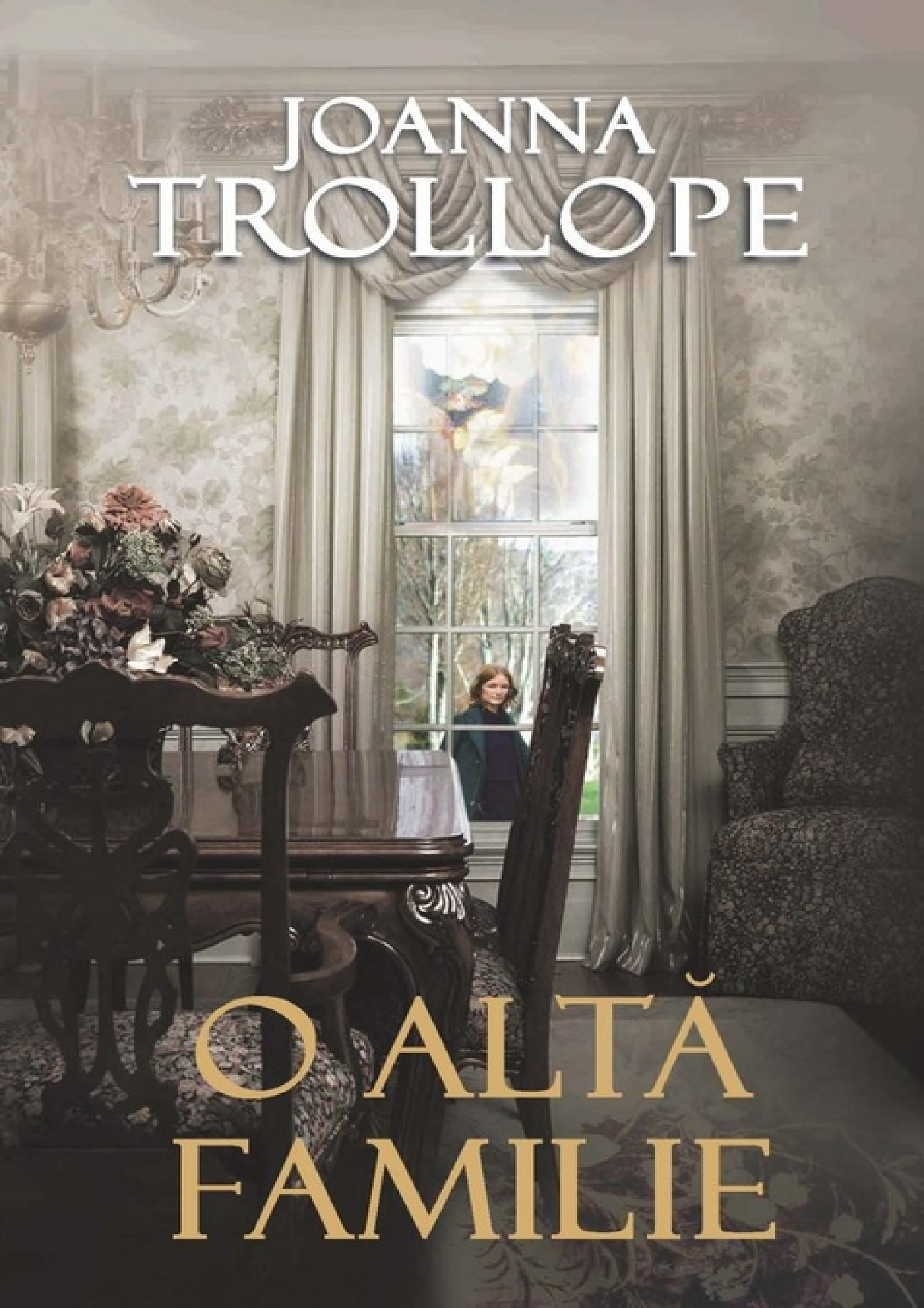
JOANNA
TROLLOPE
O ALTĂ
FAMILIE

Cuprins

capitolul 1
capitolul 2
capitolul 3
capitolul 4
capitolul 5
capitolul 6
capitolul 7
capitolul 8
capitolul 9
capitolul 10
capitolul 11
capitolul 12
capitolul 13
capitolul 14
capitolul 15
capitolul 16
capitolul 17
capitolul 18
capitolul 19
capitolul 20

Joanna Trollope

O altă familie

Traducere din limba engleză Alexandru Maniu

Lira

Pentru Jason

capitolul 1

Acum că privea în urmă, era uimită că niciuna dintre ele nu izbucnise în plâns la spital. Până și Dilly, pe care-o podideau lacrimile dacă-și pierdea o geană, nu scosese o vorbă. Chrissie presupuse că era în stare de șoc, că trauma îi zăgăzuise orice reacție firească. Și trauma pusese stăpânire pe ea înainte ca medicul să deschidă gura. Înțeleseseră toate, de cum îi văzuseră expresia întipărită pe chip. Știuseră că avea să spună „îmi pare rău, dar…” – și într-adevăr, așa se întâmplase. Doctorul își rostise discursul până la capăt, sub privirile șocate ale lui Chrissie și ale celor trei fete. Îl ascultaseră amuțite.

Chrissie nu-și mai amintea cum ajunseseră acasă. Nici nu-i trecuse prin gând să dea cheile de la mașină altcuiva, deși Tamsin și Dilly știau să conducă. Pur și simplu se suise la volan, cu Tamsin în dreapta ei – și pentru întâia oară nimeni nu-i contestase locul – iar cele două fete mai mici urcaseră în spate și-și puseseră centurile de siguranță, fără să le spună nimeni. Lucru de neconceput, în condiții firești. Chrissie pornise mașina, se îndreptase de spate, parcă pentru a demonstra poziția corectă a trupului, și parcurse drumul spre casă, traversând Highgate Hill, spre casa în care locuiau de șaptesprezece ani, de când se născuse Amy.

Cum era de așteptat, nu găsiră loc de parcare în fața casei. Rareori se întâmpla să găsească locuri libere pe înserate, când se întorceau oamenii de la lucru.

— Of, ce fac acum, rosti Chrissie, pe un ton exagerat de liniștit.

— Uite acolo un loc, lângă casa familiei Nelson, îi atrase Dilly atenția de pe bancheta din spate, după care nimeni nu mai scoase o vorbă cât Chrissie se chinui să parcheze mașina. Cu toate își

închipuiau cum ar fi fost dacă era și el prezent. Ar fi zis fără doar și poate: „Obiectele ornamentale n-ar trebui să parcheze. Dă-mi cheile”, iar Chrissie ar fi râs, probabil, și i-ar fi aruncat cheile, după care el ar fi strecurat rapid mașina cu eleganță într-un loc imposibil de strâmt. Ele ar fi strigat în cor – așa cum lui îi făcea plăcere să audă – „iar te dai mare”, iar el ar fi răspuns: „Așa îmi câștig pâinea, nu uitați asta”.

Ieșiră din mașină, o încuiară și traversară strada, până la ușă. Toate luminile erau stinse. Plecaseră pe timp de zi, speriate de sosirea ambulanței, de chipul său livid și de durerile prin care trecea, și nu mai dăduseră importanță întoarcerii. Nimeni nu-și închipuise că întoarcerea va fi așa.

Chrissie deschise ușa, iar fetele se îngrămădiră în urma ei pe verandă, căutând parcă adăpost de-un frig năprasnic. Lui Chrissie îi trecu prin gând că ar fi trebuit să strângă frunzele căzute și că veranda trebuia renovată de ani de zile. Richie spunea adesea că bunica lui din North Shields on Tyneside își curăța zilnic veranda – mai puțin duminicile – pe brânci. Zilnic. Cu o perie și o găleată cu apă.

Chrissie scoase cheile din ușă, dar le scăpă. Tamsin se întinse peste spinarea aplecată a mamei, și aprinse lumina din antreu și cele trei fete se repeziră spre bucătărie. Chrissie se îndreptă de spate și încercă să vâre cheile în broască, dar tremura din toate încheieturile și numai cu ajutorul celeilalte mâini reuși să-și controleze mișcările.

Porni pe coridor, fără să-și întoarcă privirile spre camera de zi și cu-atât mai puțin spre camera lui de studiu, în care se aflau pianul, taburetul ponosit, pozele înrămate, combina muzicală, rafturi întregi de CD-uri, diplome și premii, teancuri de partituri vechi pe care el n-avea de gând să le arunce vreodată. Se opri în ușa bucătăriei. Toate luminile erau aprinse, iar radioul era pornit pe Kiss FM sau ceva similar. Ceainicul se tânguia, iar cele trei fete

stăteau în diferite colțuri ale încăperii, plângând de mama focului.

Spre miezul nopții, Chrissie se vârî în pat cu un termofor fierbinte la piept și cu o cutie de Nurofen Extra. Nu folosise termofoare de ani de zile. De obicei, Chrissie se învelea cu o pătură electrică, Richie – ca orice nordic, ura păturile electrice –, dar acum simțea nevoia să strângă ceva la piept, ceva cald, tangibil și simplu, așa că răscolise în debara și descoperise termoforul pe care-l primise mai demult Dilly. Cauciuc albastru, învelit cu blăniță sintetică, sub formă de dalmațian, iar capul cu pete, caricaturizat, masca dopul.

Una dintre fete îi lăsase pe noptieră o ceașcă de ceai și ceea ce se dovedi a fi un pahar de whisky. Ea, una, nu bea niciodată whisky. Richie era amator de whisky, dar ea prefera vodca. Sau șampania. Richie le-ar fi îndemnat să bea șampanie în acea seară. Mereu spunea că șampania e leac pentru necaz, supărare sau dezamăgire. Dar nu se atinseră de ea. Aveau o sticlă în frigider – mereu era câte o sticlă în frigider – pe care o scoseseră și o băgaseră la loc. Băuseră mai multe cești de ceai. Amy mâncase niște lapte cu cereale. Tamsin ieșise din cameră să-l sune pe prietenul ei și toate o auziseră cum repetase aceleași vorbe, minute în șir. Dilly încercase să înhațe o coacăză uscată din bolul lui Amy, iar Amy îi trăsese o palmă. În acea clipă, Chrissie își pierduse cu totul firea și reacția ei făcuse ca liniștea să se lase din nou în încăpere.

Încă o lovitură adăugată la șocul inițial explica probabil și paharul de whisky, patul pregătit de fete pentru noapte, lampa aprinsă de pe noptieră și baia luminată, cu prosopul așezat pe scăunel gata să fie folosit. Al doilea prosop era încă acolo, atârnat pe bara caloriferului, prosopul uriaș care-i plăcea lui așa de mult, la fel și cele șase perne de pe pat. Ochelarii lui de citit zăceau în continuare

pe teancul de cărți neterminate, și iată și papucii lui de casă, și un pahar de apă băut pe jumătate.

Chrissie privi paharul cu un soi de groază. Buzele lui atinseseră sticla cu o seară în urmă. Doar o seară. Urma să se culce lângă el, pentru că n-o lăsa inima să-l ridice sau să permită altcuiva să-l atingă.

— Mamă? rosti Amy din pragul ușii.

Chrissie se întoarse spre ea. Amy purta încă hainele de oraș, jeanși și deasupra o rochiță scurtă și balerini atât de subțiri că abia îi acopereau piciorul.

— Mulțumesc, rosti Chrissie, făcând semn spre pat și spre paharul de whisky.

— Pentru puțin.

Amy își prinsese o parte a părului în vârful capului, cu o clamă roșie de plastic, iar restul pletelor îi atârnau dezordonat în jurul feței. Deznădejdea i se citea pe chip. Chrissie își întinse brațele spre ea.

— Hai aici.

Amy se strecură stânjenită în brațele ei. Chrissie știa că nu era o îmbrățișare firească, menită să inspire liniște și siguranță. Richie se pricepea de minune să le liniștească, să îmblânzească trupurile și mințile lor adolescentine cu multă afecțiune.

— Îmi pare rău, rosti Chrissie cu buzele în părul fetei.

Amy oftă.

— Pentru ce? Doar nu bai ucis. Pur și simplu a murit.

„Pentru că suntem aici”, ar fi vrut Chrissie să spună, „Pentru că noi suntem aici și el nu.”

— Trebuie să ne descurcăm, rosti ea într-un sfârșit. Oră de oră. Trebuie să mergem înainte.

Amy se trase parțial din îmbrățișarea ei.

— Știu.

Chrissie se uită la pastilele de Nurofen.

— Ia ceva să te liniștești. Să poți dormi.

Amy strâmbă din nas și clătină din cap.

— Ce fac restul? se interesă Chrissie.

— Dilly s-a închis în camera ei. Tam vorbește cu Robbie.

— Încă mai vorbește cu el?

— Da, încuviință Amy, privind în jur prin dormitor. Privirea ei zbură de la papucii de casă la mormanul de perne. Nu știu ce să fac.

— Nici eu.

Amy izbucni în plâns. Chrissie o strânse puternic în brațe și îi lipi capul de trupul ei.

— Știu, scumpete…

— Nu mă pot împăca…

— Vrei să dormi cu mine? întrebă Chrissie.

Amy se opri din plâns și privi pernele, apoi clătină din cap și rosti printre sughițuri.

— Nu pot. Îmi pare rău.

— N-are de ce să-ți pară rău. Era doar o propunere. Tuturor ne va fi greu să punem geană pe geană, oriunde ne-am afla.

— Mâine-dimineață, când mă voi trezi, va fi acea clipă în care nu-mi voi aminti. Nu-i așa?

Chrissie încuviință din cap.

Amy se ridică și își târșâi picioarele spre ușă. Zăbovi câteva clipe în prag, își smulse clama roșie din păr și o închise și deschise de câteva ori.

— Măcar purtăm în continuare numele lui, rosti ea, fără să se întoarcă s-o privească pe mama ei. Măcar suntem cu toții Rossiter.

Oftă prelung.

— Mă duc să cânt la flaut.

— Bine, spuse Chrissie. Du-te și cântă.

Amy aruncă o privire spre maică-sa.

— Tatei îi plăcea flautul meu.

Apoi plecă pe coridor, târându-și pantofii micuți și Chrissie o auzi cum urcă scările cu pași obosiți, la etajul al doilea, amenajat de ea și de Richie, când hotărâseră ca Dilly și Amy să aibă propriile dormitoare.

Reuși să adoarmă. Se gândise că nu va fi în stare sau că nu se cuvine, dar căzu într-un somn adânc și se trezi două ore mai târziu, când durerea puse stăpânire pe ea cu atâta forță încât i se păru cu neputință să-și mai revină vreodată. Se luptă o vreme cu suferința, iar la un moment dat lăsă termoforul-dalmațian și luă în brațe una dintre pernele lui Richie, ce purta mirosul loțiunii cu care își dădea șuvițele cenușii, strivind-o la piept și gemând, dintr-odată conștientă de primele semne ale zorilor, de lumina ce se strecura printre draperii și de ciripitul păsărilor din platanul de-afară. Se răsuci și aprinse lumina. Era șase și treisprezece minute. Se scurseseră doar șase ore și treisprezece minute din prima zi a acestui nou capitol din viața ei, de care se temuse mereu și se ferise să-și închipuie ce-o așteaptă.

„Voi fi o văduvă deznădăjduită”, obișnuia să-i spună lui Richie, iar el îi răspundea – atunci când se-ntâmpla s-o asculte – că „n-am de gând să-ți dau ocazia” și apoi îi fredona ceva, o bucată dintr-o piesă de Tony Bennett sau de Jack Jones, alungându-i temerile. Mereu o liniștea cu câte un cântec. Odinioară i se păruse minunată ideea. De curând însă, în ultimul an sau doi, considera că lui îi era mai ușor să cânte decât să se implice. Dumnezeule, dacă ar fi făcut-o! Dacă s-ar fi implicat cu adevărat!

Își scoase mâna de sub cuvertură și o studie cu atenție. Era frumoasă și bine întreținută, demnă de-o femeie frumoasă și bine întreținută. Purta o verighetă subțire de aur alb și un inel incrustat pe-o jumătate cu diamante. Verigheta nu era nouă, ba era uzată chiar, căci o purta de la nașterea lui Tamsin. Își amintea foarte bine momentul. O cumpărase chiar ea, înainte să meargă la spital. Inelul cu diamante, însă, era nou. Pietrele erau destul de mari, suficient de mari cât să știe că nu erau scoase din minele îndepărtate ale Africii de Sud. Fuseseră create în chip ingenios într-o micuță

fabrică de lângă Anvers, printr-un procedeu ce reușea să facă în trei săptămâni ceea ce naturii îi lua o mie de ani. Richie îi spusese că erau diamante industriale. Se uitase la mâna ei pentru câteva clipe, apoi se-ntoarse la pian, cântase câteva pasaje din Gershwin, și rostise: „Poartă-le, iubire. Dacă-ți face plăcere.”

— Știi prea bine ce mi-ar face plăcere, spusese ea.

Richie continuase să cânte.

— Pentru fete, trebuie să fiu doamna Rossiter. La școală trebuie să fiu doamna Rossiter. Ar trebui să port o verighetă și să fiu într-adevăr doamna Rossiter.

— Am înțeles, rostise Richie cu blândețe, improvizând câteva acorduri. Așa e firesc.

— Richie…

— Poartă diamantele. Fă-mi pe plac, lasă-mă să plătesc eu pentru ele.

Dar nu-i făcuse pe plac. Era o chestiune de principiu. O femeie independentă trebuia să-și achiziționeze propriile manifestări exterioare ale demnității, necesare la porțile școlii, chiar și în zona mai emancipată din nordul Londrei. Timp de câteva săptămâni observase cu satisfacție privirile aruncate spre diamantele uriașe și concluziile firești care erau trase. Când Tamsin, căreia nu-i scăpa niciun detaliu din înfățișarea altora, îi spusese: „Doamne, mamă, astea ți le-a dat tata!”, pe buzele ei încolțise un surâs reținut, ce putea fi interpretat drept mulțumire de sine cochetă. Dar, pe nesimțite, glasul inimii se făcuse din nou auzit cu persistența lui obișnuită și independența, laolaltă cu triumful, se topiseră în fața dorinței nezdruncinate de-a fi cu-adevărat doamna Rossiter, nu doar în închipuirea ei împodobită cu simboluri fabricate și lipsite de sens.

Nu era vorba doar de statutul ei. La urma urmei, era impresarul lui Richie, păstrătoarea jurnalului și a finanțelor lui, garantul pragmatic al prosperității

lui. Era Christine Kelsey, femeia – pe-atunci tânăra – care îl convinsese pe Richie Rossiter să iasă din circuitul strâmt al nordului, în care își petrecuse până atunci viața artistică, în întâmpinarea unui public mai tânăr, mai numeros, și prin urmare, se bucura de tot respectul în cercurile artistice. Richie răspundea la telefon doar când i se năzărea și lăsase toate treburile administrative și tehnice în seama ei. Nu, nu era vorba de statut. Deloc.

Până la urmă, era acea nevoie străveche, presantă și de neînlocuit, de implicare. Petrecuse douăzeci și trei de ani alături de el, și toate strădaniile de a-l convinge să divorțeze de nevasta lui și să se însoare cu ea dăduseră greș. Nu era catolic, nu mai păstra legătura cu soția lui, și abia dacă se mai vedea din când în când cu fiul său. Trăia în Londra fericit, cu femeia pentru care-o părăsise pe soția lui și cu cele trei fiice pe care ea i le dăruise, și, cu toate acestea, nu părea interesat să devină legal capul acestei familii.

Ani de zile îi spusese că are în vedere acest lucru, că provine dintr-o regiune și o familie unde conduita unei persoane e la fel de importantă ca bătăile inimii, și că are nevoie de timp pentru a lua o hotărâre. La început, îl înțelesese, apoi, odată cu trecerea timpului, încercase să-l înțeleagă. Dar în timp, eforturile lui – așa puține, cum erau – deveniră inexistente, având darul s-o neliniștească și mai tare pe Chrissie, care deveni tot mai insistentă. Și cu cât insista mai mult – încercând mereu să-și stăpânească furia și spaima din glas –, cu-atât mai tare răsuna muzica lui Gershwin. Dacă nu-i dădea pace, trecea de la Gershwin la Rahmaninov și cânta cu ochii închiși, într-un sfârșit – sfârșit care venise în cele din urmă –, își cumpărase diamantele industriale pe care le studia acum, în prima dimineață a văduviei, și îl lăsase cu ale lui, găsind o cale practică de-a se împăca – așa cum făcea de atâtea ori, draga de Chrissie – cu refuzul lui.

Mâna îi căzu pe cuvertura moale. Toate trei fetele erau Rossiter. Tamsin Rossiter, Delia Rossiter, Amy Rossiter. Așa scria pe certificatul lor de naștere, iar ea fusese de-acord, ba chiar încântată de idee.

— E firesc să poarte numele tău. La urma urmei, tu ești celebritatea. Cu tine o să le asocieze lumea, spusese ea.

Așteptase de trei ori să audă: „Doar sunt fetițele noastre, dragoste, și cred că ar trebui să te alături și tu clanului Rossiter, ce zici?”, dar el tăcuse mâlc.

Pe fete le acceptase de parcă ar fi fost firesc să fie asociate cu el și nu i se putea reproșa că nu era mândru sau încântat de ele. Prietenii săi nordici care acceptaseră în final tranziția sa spre Londra și spre Chrissie priveau cu uimire exagerată disponibilitatea lui de-a avea în grijă trei bebeluși, într-un răstimp de cinci ani: era un trădător. Richie trădase nobila cauză a tradiționalei virilități nordice, spuneau ei sus și tare, lipiți de pahar și cu o mână pe umărul lui Chrissie.

Dar niciunul dintre ei, oricâte priviri furișe ar fi aruncat spre picioarele sau sânii ei, oricâtă admirație fățișă ar fi avut față de abilitățile ei culinare sau de-a promova recitalurile lui Richie în locuri despre care se zvonea că e imposibil de ajuns, nu îl sfătuiseră s-o ia de nevastă, își închipuiseră, probabil, că o ceruse el în căsătorie, gândi ea acum, cu ochii ațintiți la tavan spre camera în care spera că Dilly dormea încă.

La urma urmei, asta credeau și fetele. Mai bine zis, n-aveau niciun motiv să creadă contrariul. Erau cu toate Rossiter, iar Chrissie semna cu Rossiter orice document familial. Știau că, profesional vorbind, era Chrissie Kelsey și mai știau că era impresarul tatălui lor. Nu le-ar fi trecut prin minte că părinții lor nu se căsătoriseră din simplul motiv că tatăl lor nu se hotărâse să o facă. Neînțelegerile dintre cei doi se datorau dorinței tatălui lor de a lucra mai puțin și de a cânta mai

mult, doar de dragul cântatului, în timp ce Chrissie – o adevărată întreprinzătoare – voia să exploateze cât mai mult celebritatea lui. Chrissie știa că fetele țineau adesea cu tatăl lor. Deloc surprinzător, având în vedere că Richie se bizuise ani de zile pe simpatia publicului său feminin. Poate acesta era unul dintre motivele pentru care fetele nu reușeau să se desprindă de casă. Tamsin și Dilly încercaseră să plece, dar se întorseseră în final la tatăl lor, care le întâmpinase cu căldură și le asigurase că sunt mai mult decât bine-venite acolo.

Chrissie înghiți în sec. Și-o închipui pe Dilly dincolo de tavan, în camera ordonată, dormind în pijamaua ei sobră de bumbac. Slavă Domnului că era acolo și slavă Domnului pentru Amy, care dormea în camera ei dezordonată, și pentru Tamsin, cu panglicile și florile ei, și colecția de pantofi ori de porțelan. Slavă Domnului că nu reușise să le determine să-și poarte singure de grijă înainte să împlinească douăzeci de ani. Richie avusese dreptate. Se înșelase adesea, dar nu și în privința fetelor.

Chrissie nu-și putu stăvili șuvoiul lacrimilor. Vârî iar mâna sub cuvertură și se răsuci pe-o parte, unde-o aștepta perna lui Richie cu acea familiaritate minunată, teribilă și chinuitoare.

— Unde-i mama? întrebă Tamsin.

Stătea în ușa bucătăriei, cu brațele strânse în jurul chimonoului de bumbac roz, de parcă ar fi durut-o stomacul. Dilly stătea la masă, cu privirile pe fereastră, iar masa era plină de șervețele mototolite. Amy stătea lângă chiuvetă într-un picior, ținând celălalt picior în mână, cu privirile pierdute în grădină. Erau nemișcate.

— Unde-i mama? întrebă Tamsin din nou.

— Habar n-am, spuse Dilly.

— Ai verificat în camera ei? întrebă Amy, fără să-și întoarcă privirile.

— Ușa e închisă.

Amy își coborî piciorul.

— Ei, vezi?

Tamsin traversă bucătăria în papucii ei roz.

— N-am reușit să dorm.

— Nici eu.

Ridică ceainicul electric și îi dădu un ghiont lui Amy, ca să-și facă loc la chiuvetă, să-l umple.

— Nu-mi vine să cred.

— Nici mie.

— Nu pot…

Un jet de apă rece lovi cu putere ceainicul și stropi mâneca lui Amy.

— Vacă ce ești!

Tamsin puse ceainicul pe suportul lui, fără să-i dea importanță.

— Ce ne facem? întrebă Dilly.

Tamsin porni ceainicul.

— Mergem la spital, ne ocupăm de toate formalitățile. —De unde știi de formalități?

— Așa ne-au spus ieri-seară. Ziceau că e prea târziu și să venim a doua zi dimineață.

— Păi e dimineață, rosti Amy, cu privirile pierdute în continuare pe fereastră.

Dilly se răsuci ușor înspre ele.

— Mama va ști ce-i de făcut?

Tamsin scoase o cană din bufet.

— De ce-ar trebui să știe?

— Îmi torni și mie niște ceai? întrebă Amy.

— Cum adică, de ce-ar trebui să știe?

— Păi de ce-ar trebui să știe, rosti Tamsin, fără a mai putea să-și stăpânească durerea, ce să facă dacă-i moare soțul?

— Nu zice asta! o repezi Amy.

Tamsin luă a doua cană, șovăi puțin, apoi luă încă una.

— Ăsta-i adevărul, scumpo, rosti ea, fără s-o privească pe Amy.

— Nu vreau să fie așa!

— Nici noi, spuse Dilly. Strânse toate șervețelele murdare și le mototoli în palme, apoi se

ridică, traversă bucătăria și le aruncă la coșul de gunoi. Nu crezi că e mai greu să poți să accepți adevărul decât să-l afli?

— E groaznic.

— Crezi că mama… începu Dilly, dar se opri.

Tamsin scoase câteva pliculețe dintr-o cutie pe care tatăl lor o adusese din Newcastle, o cutie ponosită de tinichea cu portretul schițat al contelui Grey zâmbindu-le de pe toate laturile. Cutia era adesea obiectul glumelor în familie, datorită vechimii și a aspectului său neîngrijit. Richie era îndrăgostit de ea. Spunea că era aidoma celei din casa în care copilărise, în North Shields. Simplă, sinceră și preferabil de umplut cu pliculețe de Yorkshire. Earl Grey era – să nu se supere domnia sa contele – pentru snobi și femei.

Tamsin o deschise cu mâini tremurânde.

— Crezi că mama, ce?

— Mă întrebam dacă se va descurca, continuase Dilly.

Tamsin închise cutia și o așeză iute pe raftul bufetului.

— Ea este foarte pragmatică. Se va descurca.

— Dar mai sunt și alte lucruri de luat în considerare…

Amy se îndepărtă de chiuvetă.

— Tata nu va mai cânta.

— Așa-i.

— Și dacă tata nu mai cântă…

Tamsin turnă apa clocotită în căni.

— Poate va fi manager pentru alții…

— Cine? întrebă Chrissie, din ușă.

Purta halatul albastru al lui Richie și avea părul prins în coadă. Dilly se ridică s-o îmbrățișeze și Amy țâșni să se alăture celor două.

— Ne întrebam și noi, spuse Tamsin, cu glas șovăielnic.

— Și eu, spuse Chrissie în umărul lui Dilly. Apoi, privind-o pe Amy: A dormit careva?

— Nu prea.

— Ea a cântat la flaut, rosti Dilly cu dinții încleștați. A suflat în el toată noaptea. N-aș fi putut să dorm nici dacă-aș fi vrut.

— Eu n-am vrut, spuse Tamsin, pentru că știam că va trebui să mă trezesc la un moment dat.

— Ce-ați pregătit acolo, ceai?

— Mai fac încă unul.

Chrissie se apropie de masă, fără să le dea drumul fetelor. În acea clipă, numai ele puteau să-i ofere sprijinul și alinarea de care avea nevoie, cu toate că prezența lor îi împingea emoțiile la limită, și nu știa cum să-și controleze sau să-și înfrâneze sentimentele. Se lăsă în scaun, iar Tamsin îi aduse o cană de ceai. Chrissie ridică privirea.

— Mulțumesc. Pâine prăjită?

— N-am putut să fac.

— Nu vrei să încerci, te rog? Doar o felie. Ar ajuta, crede-mă.

Dilly clătină din cap. Amy cotrobăi puțin prin dulap, până găsi un pachet de biscuiți digestivi cu ciocolată, pe care-i puse pe masă.

— Încerc să mă abțin de la ciocolată, spuse Dilly, cu încordare în glas.

— Ești o pacos…

— Gata, rosti Chrissie, apucând-o pe Dilly de mână. Gata.

Dilly își smulse mâna și o duse la ochi.

— Tata mânca biscuiți din ăștia.

— Nu-i adevărat, o contrazise Amy. Te înșeli. Lui îi plăceau biscuiții ăia scârboși umpluți cu cremă de ciocolată și…

— Te rog, o opri Chrissie, ridicând cana. Despre ce vorbeați înainte să cobor?

Tamsin așeză și celelalte căni pe masă și se uită la surorile ei, care-și coborâseră privirile.

— Vorbeam despre tine, răspunse ea.

— Și?

Tamsin se așeză și își strânse chimonoul în jurul trupului, de parcă ar fi avut de înfruntat o vijelie. Dilly își îndepărtă mâna de pe față.

— Crezi că o să poți, adică o să putem să ne descurcăm, adică să…

Se lăsă tăcerea.

— Cred că multă vreme de-acum înainte nu ne va fi prea bine. Voi ce ziceți? Eu nu cred că ne putem aștepta la altceva. Trebuie să ne obișnuim cu atâtea lucruri cu care nici nu vrem să ne obișnuim. Nu?

Tăcu și se uită la fete. Amy rupsese un biscuit în bucăți și acum încerca să le pună la loc.

— Știți toate astea la fel de bine ca mine, continuă Chrissie. Dar nu la asta vă refereați. Nu despre suferință era vorba aici.

— Deși este aiurea să te gândești la altceva acum, rosti Tamsin.

— Nu, o întrerupse Chrissie. E pragmatic. Trebuie să fim pragmatice. Trebuie să trăim. Să ne vedem de viețile noastre. Asta și-ar fi dorit și tata. Pentru asta s-a zbătut tata.

Amy începu să plângă încet.

Chrissie le luă de mână pe Dilly și pe Amy.

— O să ne descurcăm, rosti ea, privind-o pe Tamsin. Nu vă faceți griji. Casa e a noastră. Și mai e ceva. Eu o voi lucra în continuare. Nu vă faceți probleme. Dar să lăsăm asta pentru alte zile. Azi trebuie să facem ce e de făcut, așa cum putem.

Cu o mână în care ținea cana, Tamsin descria mici cercuri, ținându-se cu cealaltă de stomac.

— Ar trebui să anunțăm lumea, spuse ea.

— Da, încuviință Chrissie. Să facem o listă.

Tamsin își înălță privirea.

— S-ar putea să mă mut cu Robbie.

Dilly scoase un țipăt scurt.

— Nu acum, draga mea, rosti Chrissie obosită.

— Dar eu…

— Taci! se răsti Amy.

Tamsin ridică din umeri.

— Păi mă gândeam că dacă tot facem planuri, liste…

Amy se aplecă peste masă și șuieră:

— Urma să facem o listă cu cei cărora le vom spune că tata a murit aseară, nu cu cine avem de gând să ne culcăm.

Chrissie se ridică de la masă.

— Trebuie să ajungem la primărie. Începu să frunzărească teancul de hârtii de lângă telefon. Și la o firmă de pompe funebre. Și trebuie anunțată presa. Mai bine să le spunem decât să-i lăsăm să ghicească.

Tamsin se îndreptă de spate.

— Cum rămâne cu Margaret?

Chrissie se opri din frunzărit.

— Cine?

— Margaret, repetă Tamsin.

Amy și Dilly îi aruncară priviri supărate.

— Tam…

— Păi ar trebui să afle. Are tot dreptul să știe.

Amy își întoarse privirile către Chrissie, care ținea în mână un carnețel și un pix caraghios, cu un smoc de pene rozalii în vârf.

— Mamă?

Chrissie dădu încet din cap.

— Știu…

— Dar tata n-ar fi vrut asta! exclamă Dilly. Tata nu vorbea niciodată cu ea, nu? Nu mai era parte din viața lui și nu voia s-o facă părtașă la… la… Amuți. Apoi reluă mânioasă. Ce treabă are ea cu asta?

Amy se ridică și traversă bucătăria. Chrissie o urmări cu privirea, care se opri la părul negru ce-i curgea pe spate, părul lui Richie, păr de nordic, în versiunea feminină.

— Amy?

Amy nu schiță niciun gest.

— Nu trebuia să amintesc de ea, se scuză Tamsin. Nu era cazul.

— O urăsc, spuse Dilly.

— N-ar trebui, rosti Chrissie cu oarecare greutate. Ea a fost parte din viața lui în trecut și

până acum niciodată nu ne-a dat bătăi de cap, n-a avut nicio pretenție.

— Dar e acolo, spuse Dilly.

— Și a fost nevasta lui, rosti Amy din celălalt capăt al bucătăriei.

— A fost, sublinie Tamsin.

Chrissie strânse la piept carnetul și pixul cu pene.

— Nu cred că sunt în stare s-o sun acum…

— Nici eu, rosti Dilly.

Tamsin scoase un celular micuț din chimonou și îl așeză pe masă.

— Doar nu vrei să-i trimiți un mesaj…

Chrissie flutură ușor din mână.

— Nu cred că sunt în stare, nu pot… dar înainte să termine, își duse mâna la gură.

Tamsin sări din scaun.

— Mamă…

— Sunt bine. Sincer, n-am nimic. Dar ai dreptate. Ar trebui să-i spunem lui Margaret…

— Și lui Scott, completă Amy.

Chrissie îi aruncă o privire.

— Da, Scott. Uitasem de el. Uitasem…

Tamsin o luă în brațe pe mama sa.

— La naiba, șopti Chrissie. La naiba. Nu pot…

— Nu e nevoie, o asigură Tamsin.

— Ba da. Este. Trebuie să le spun lui Margaret și lui Scott că tata a murit.

Nimeni nu spuse nimic. Dilly se ridică, luă cănile de pe masă și le puse în mașina de spălat vase, apoi strânse firmiturile de biscuiți în palmă, le aruncă la gunoi și duse pachetul în dulap. Toate privirile erau ațintite asupra ei. Erau obișnuite cu Dilly, atât de ordonată în deprinderi și în înfățișare, atât de haotică în reacții și răspunsuri. Urmăriră cum șterse masa cu o cârpă pe care-o spălă și o agăță deasupra chiuvetei, frumos împăturită pe țeava de la robinet.

— Mulțumesc, draga mea, spuse Chrissie pe un ton absent.

— Nu contează dacă nu îi spunem afurisitei de Margaret! rosti Dilly mânioasă.

Chrissie oftă și se retrase din îmbrățișarea lui Tamsin.

— Contează.

— Tata n-ar fi vrut să le spunem!

— Eu cred că ar fi dorit.

— Atunci ce mai așteptați? strigă Dilly.

Chrissie se cutremură.

— Aș da orice…

— O să rămân lângă tine, cât suni, o asigură Tamsin.

Chrissie îi zâmbi.

— Mulțumesc.

— Mamă?

Chrissie se întoarse. Amy stătea rezemată de bufet, cu brațele încrucișate.

— Da, scumpo.

— Lasă-mă pe mine.

— Ce?

— Lasă c-o sun eu pe Margaret.

Chrissie întinse mâinile spre ea.

— Ești o dulce. Dar nu-i nevoie. Tu nici măcar n-o cunoști…

— Cu-atât mai simplu.

— Dar…

— Ascultă-mă puțin, o întrerupse Amy. Nu mă deranjează să vorbesc la telefon. E ușor. Pur și simplu, formez numărul, mă prezint, îi spun ce s-a întâmplat și la revedere.

— Și dacă vrea să vină la înmormântare? întrebă Dilly. Dacă vine și începe să spună că…

— Gura, i-o tăie Tamsin, căutând sprijin în ochii mamei sale. Las-o să sune.

— Sigur?

— Da. Las-o să sune și să terminăm cu treaba asta. În două minute s-a sfârșit.

— Și pe urmă?

— Pe urmă vedem noi.

Amy se desprinse de bufet și rămase în picioare. Chrissie se gândi că avea aceeași determinare întipărită pe chip ca pe vremea când învăța să facă sărituri în apă, stând la marginea trambulinei, aceeași nervozitate plină de entuziasm. Îi făcu cu ochiul lui Chrissie și zâmbi.

— Privește-mă.

capitolul 2

Șaizeci de ani petrecuți pe malul mării o învățaseră pe Margaret să citească semnele vremii, în fiecare dimineață, chiar și înainte să tragă draperiile. Uneori auzea mugetul stins al mării, care anunța ploaie și vânt. Alteori, bănuții strălucitori ai apei se reflectau în modele ciudate pe tavan. Din când în când, încremenirea tăcută prevestea ceață.

Era o dimineață cețoasă. Ceața se rostogolise peste stâncile scunde și pusese stăpânire pe pajiștea ovală și largă ce mărginea pâlcul de case dispuse în semilună din Percy Gardens, dând ușor târcoale clădirilor. Brațele ei diafane se strecuraseră prin lucrătura de fier elegantă a balustradei balconului îngust de la dormitor și printre crengile cireșului încovoiat din grădină. Aerul sărat lăsa pete pe geamurile caselor, pe mașinile parcate afară și pe alama ușii de la intrare, care trebuia lustruită zilnic. Ceața mai aducea și o tăcere sinistră ce avea să înăbușe toate zgomotele obișnuite, de la uși trântite la motoare pornite și la femeia care țipa mereu la câinii ei ce lătrau întotdeauna de la ivirea zorilor.

Margaret se ridică încet din pat și dibui papucii de casă cu vârful picioarelor. Erau niște papuci strașnici, din piele de oaie, foarte rezistenți, asemenea halatului de bumbac căptușit, cu modele florale și nasturi îmbrăcați. Cu toate că n-o încânta câtuși de puțin ideea de-a se privi în oglindă, știa că arăta decent. Bine pentru o femeie de șaizeci de ani, încă nepensionată, care-și ducea traiul în Percy Gardens, Tynemouth, într-o casă cu ușă dublă la intrare, o pisică și o jardinieră mare cu ierburi ornamentale la fereastra camerei de zi.

Trase draperiile și studie ceața. Nu era compactă, ceea ce însemna că în curând vântul sau razele soarelui aveau s-o împrăștie. Un pescăruș

imens poposise pe plafonul mașinii, plănuind fără doar și poate să-și facă nevoile pe parbriz, activitate atât de dragă pescărușilor de pretutindeni. Margaret bătu în geam. Pescărușul își răsuci ușor capul, semn că o observase, dar că n-avea de gând să-i dea atenție. Traversă plafonul cu mișcări țepene și se întoarse cu spatele.

Margaret coborî în bucătărie. Pe masă zăcea un motan uriaș, cu aceeași indiferență insolentă ca și pescărușul. Când Scott îl adusese în urmă cu opt ani, nu era decât un pisoiaș sfrijit, scăpat din mâinile unor copii răutăcioși de pe cheiul din North Shields. Încet, dar sigur, se transformase într-un ditamai motanul vărgat, cu urechi disproporționat de mici și coadă stufoasă.

— Nu-mi plac pisicile în mod special, îi spusese Margaret atunci.

— Nici mie.

Sub privirile lor, pisoiașul începu să se spele.

— Și nu-mi plac nici surprizele.

— O să te obișnuiești cu el, mamă, o asigurase Scott, și n-o să mai fie o surpriză.

Avusese dreptate. Se obișnuise cu motanul, așa cum se obișnuise cu o mulțime de lucruri. Constată acest fapt când se trezi la un moment dat explicându-i motanului că viața înseamnă, mai mult decât orice, să te obișnuiești cu hotărârile luate de alții pentru tine. Vreme de-un an îl strigaseră „pisoiaș”, până când Scott îl botezase, datorită masivității lui, Dawson, după comediantul Les Dawson.

Dawson întinse o labă solidă și îi agăță halatul.

— Ai puțină răbdare, îi spuse Margaret, continuându-și drumul spre ceainic.

Ceața se mai subțiase, ridicându-se peste acoperișuri, dar era în continuare mohorât. Micuța curte pavată – patio, cum îi spuneau vecinii care trecea drept grădina din spate, era lăsată pradă capriciilor vremii. Florii târna u umede și posomorâte, iar frunzele uscate se lipeau de piatră,

asemenea unor limacși. Vecina ei din stânga își vopsise curtea interioară în alb, că așa văzuse în Spania, și o pavase cu mozaicuri din sticlă colorată, iar de zid agățase coșuri metalice din care-ar fi trebuit să se reverse o cascadă de flori roz și portocalii de bougainvillea. Lui Margaret însă nu-i plăcea să amestece obiceiurile. Străinătatea era străinătate și nordul Angliei era nordul Angliei. Multor plante nu le pria traiul lângă Marea Nordului și Margaret nici nu voia să încerce să le aclimatizeze forțat.

Își pregăti ceaiul și turnă în bolul de plastic un pumn de boabe dintr-o cutie al cărei conținut era destinat pisicilor vârstnice cu probleme de greutate. Așeză bolul pe podea. Dawson sări de pe masă, inspecta micul dejun cu dispreț și se tolăni lângă castron, fără a se uita la Margaret.

— Altceva nu primești, rosti Margaret, turnând ceaiul. N-ai decât să flămânzești.

Adăugă lapte.

— Oricum, nu ți-ar strica să postești și tu o zi.

Coada stufoasă a motanului tresări aproape imperceptibil. Margaret luă ceașca și se pregăti să urce în dormitor.

— Gândește-te serios la ce-am spus.

Dawson rămase cu privirea în perete. Margaret îl ocoli suficient cât să n-o agațe cu ghearele – fascinantă această înțelegere intimă între două organisme vii ce trăiesc sub același acoperiș – și porni pe scări în sus. Scările fuseseră îmbrăcate recent în mochetă din lână de calitate, de-un cenușiu-deschis. Scott sugerase ceva mai viu, ca algele marine, dar Margaret îi răspunse că poate pentru un burlac – accentuă cuvântul, pentru a-și exprima nemulțumirea vizavi de celibatul fiului său de treizeci și șapte de ani – care trăiește într-o mansardă din Newcastle erau niște culori potrivite, dar în Percy Garden se potrivea lâna în culori neutre. Era mulțumită de rezultat și de rezistența cauciucului spongios de dedesubt. Un covor nou în

casă era asemenea unui gazon proaspăt tuns în grădină.

Nu-și bătu prea mult capul cu îmbrăcatul. De douăzeci și trei de ani, de când rămăsese singură, ținuse la tabieturile ei, menite la început să țină în frâu șocul și durerea de a fi părăsită. După plecarea lui Richie, Margaret își puse cunoștințele atât de necesare lui în slujba altora și fusese nevoită să se îmbrace elegant în fiecare zi. La început, simțise nevoia să arate lumii întregi că rezistase eroic acelei drame, chiar dacă inima-i era frântă. La o săptămână sau două după despărțire, hotărâse să-și pregătească de cu seară garderoba pentru a doua zi, o scotea din dulap, o căuta de pete sau scame și o aranja. Uneori, dimineața, se întâmpla, fără motiv, să regrete hotărârea, dar nu-și schimba alegerea. Se temea, mai mult din superstiție, că dacă dădea înapoi, ar fi ajuns să încerce bluze și rochii la nesfârșit, și ar fi rămas pe-un morman de haine, cu părul ciufulit, plângând în hohote.

În această dimineață avea pregătite niște haine albastre. Albastru-cenușiu. Și colierul de perle pe care i-l dăruise Richie când se născuse Scott, pe care îl purta aproape zilnic, și cerceii cu perle primiți de la Scott, când împlinise cincizeci de ani. El n-avea decât douăzeci de ani pe-atunci. Scott răbdase puțin de foame să-și permită un asemenea cadou, iar ea își amintea cu drag de vremurile în care Scott încerca să suplinească absența lui Richie, cu stângăcie ce-i drept, și nu exista zi să nu-i poarte. Îi purta cu sfințenie, chiar și fără colier, la fel cum purta ceasul Cartier pe care și-l cumpărase la împlinirea a șaizeci de ani de viață. Ceasul avea o piatră mică de safir montată pe butonul care mișca limbile. Dintr-un motiv sau altul, safirul acela îi dădea mare satisfacție.

Nici micul dejun nu-i dădea bătăi de cap. Terci de ovăz iarna, mușii vara, cu măr ras, ceai și mai multe vitamine atent pregătite într-un suport de ouă de porțelan pe care Scott îl primise în urmă cu

mulți ani de Paști, modelat în forma unui iepuraș cu un coșuleț în mână. Urechile iepurașului erau ciobite, coșulețul era plin de crăpături, dar îi inspira un sentiment cald de recunoștință, asemenea coșului de rufe Lloyd Loom din baie, pe care-l moștenise de la maică-sa, asemenea măsuței pe care-o cumpărase Richie după prima reprezentație reușită, prima piesă de mobilier cumpărată de ei, prevestind că într-o bună zi se vor așeza la casa lor și vor scăpa de chirii.

Când o vizita la sfârșit de săptămână – nu întotdeauna, dar destul de des – Scott îi aducea produse de patiserie din Newcastle, cafea columbiană și suc de coacăze. Dawson, căruia îi plăceau croasantele, primea cu entuziasm vizitele lui Scott, torcând la picioarele lui în speranța unui mic dejun delicios. Astăzi nici nu se atinsese de mâncare. Se tolănise în locul lui favorit, pe canapeaua din camera de zi, lângă fereastră, sperând la o rază de soare și poate la ceva incidente interesante. N-ar fi mișcat o lăbuță de leneș ce era, dar îi plăcea să fie informat.

După ce luă micul dejun, Margaret puse bolul de cereale în mașina de spălat vase, așeză iepurașul pe raft, lângă cutiile cu vitamine, porni robotul telefonic și verifică dacă nu-i lipsea nimic din geantă și din servietă. Se opri în antreu, în fața oglinzii pe care Scott o botezase „Oglinda rujului”. Aceeași reflexie, de ani de zile. Cineva – nu foarte de încredere – îi mărturisise mai demult că era modelul ideal al simpatizantului conservator: bine îngrijită, capabilă, nemaipomenită. Margaret, crescută într-o căsuță înghesuită din North Shields și educată în spiritul socialismului, se simțise profund jignită, și i-o spusese în față. În copilărie, eroina ei fusese Barbara Castle.

Pescărușul îi decorase cu conștiinciozitate luneta mașinii. De obicei, când lucra la birou, o lua pe jos pe East Street, stradă ce ocolea golful King Edward, apoi pe Front Street, dar dacă se întâmpla

să aibă treburi în afara orașului – azi, de exemplu, avea o întâlnire în Newcastle –, lua mașina. Așeză servieta pe bancheta din spate și urcă la volan. N-avea timp să curețe suvenirul lăsat de pescăruș.

Biroul ei, Margaret Rossiter Entertainment Agency, era situat lângă una dintre multele cafenele din Tynemouth, deasupra unui salon de coafură. Dacă treceai de ușa îngustă, vopsită cenușiu-închis la insistențele lui Scott, cu clanță de aluminiu și nu de alamă, cum și-ar fi dorit ea, ajungeai pe un coridor alb, la fel de îngust, presărat cu fotografii înrămate ale clienților lui Margaret, apoi la un rând de scări. Sus la etaj dădeai peste a doua ușă, în spatele căreia se găseau cele două încăperi care i-au asigurat lui Margaret traiul de peste douăzeci de ani, anii de educație ai lui Scott și ajutorul pentru Glenda. Glenda se ocupa de corespondență, contabilitate și facturi, iar soțul ei rămăsese invalid în urma unui accident petrecut în portul Swann Hunter, pe când avea doar douăzeci și șapte de ani.

Infirmitatea soțului o convinsese pe Margaret când o angajase pe Glenda. O convinsese pentru că propriul ei tată fusese invalid, iar rana lui îi umbrise ei copilăria. Fusese inginer-șef pe nava pescărească Ben Torc, înregistrat la North Shields, aflată în proprietatea Richard Irvine and Sons, care avea aproape două sute de traulere și bărci de pescuit heringi când Margaret era copil, iar ea și le amintea perfect cum stăteau înghesuite una în alta pe Fish Quay în North Shields, precum sardinele într-o conservă. Apoi tatăl ei, pe care colegii îl numeau Darky, din cauza pielii sale închise la culoare, își pierduse un braț într-un accident de motor care nu-i fusese niciodată explicat lui Margaret și fusese transferat să lucreze la Compania Shields Ice and Cold Storage, unde făcea conserve de hering și, în același timp, începuse să frecventeze o cârciumă din vecinătate, The Cabbage Patch. Scandalurile dintre părinți

erau îngrozitoare. În casa aceea abia era loc pentru locuit, darămite pentru urlat. Margaret și sora ei fugeau sus când începeau urletele. Nu vorbeau niciodată despre asta, însă între ele exista o înțelegere tacită că acele scandaluri erau de neîndurat și că mama lor era mai mult decât capabilă să-și poarte singură de grijă, mai ales când adversarul ei avea un singur braț și se mai și clătina. Ca fată, apoi ca tânără femeie, mama lor lucrase la filetat de heringi și niciuna dintre fiicele ei nu dorea să îi calce pe urme. Hotărârea surorii lui Margaret fusese atât de puternică, încât aceasta plecase în Canada la șaisprezece ani și nu se mai întorsese, lăsând-o pe Margaret și pe mama ei să se descurce cu viața din North Shields, cu Darky Ramsey care se transforma din ce în ce mai mult într-o epavă și cu apetitul său pentru ceea ce el numea în mod enervant „râs lichid”.

Soțul Glendei nu bea. Era un om tăcut și ordonat, care-și ducea viața într-un scaun cu rotile, reparând sau făcând ordine printre obiecte, și administrând veniturile modeste ale familiei. Obsesia pentru detalii era felul său de-a se lupta cu infirmitatea, astfel că Margaret îi mai dădea din când în când Glendei salariul în bani cash, nesocotind legile, doar pentru a o mai scăpa de contabilitatea feroce a lui Barry. Glenda spunea că fără ajutorul ei n-ar fi reușit să se tundă, să-și cumpere lenjerie sau să ia cadouri pentru nepoței. Glenda era deja bunică înainte să împlinească patruzeci de ani.

Glenda ajungea la birou înaintea lui Margaret. Și chiar dacă Margaret nu îi cerea acest lucru, înțelegea că era felul Glendei de a-și arăta dăruirea pentru șefa ei și pentru afacere. Astăzi lucra la tabelele de sfârșit de lună, pe care mai târziu va vrea să i le explice, chiar dacă alcătuirea lor nu necesita vreo explicație în plus.

— Ce bine arăți, comentă Glenda.

Era formula cu care o întâmpina de obicei, iar Margaret credea în sinceritatea ei. Era un moment care trebuia depășit, un ritual de care nu voia să se lase iritată, fiindcă știa că era inevitabil.

— Mulțumesc, draga mea.

Lăsă geanta la podea și așeză servieta pe birou, apoi trecu pe lângă Glenda și deschise jaluzelele verticale, pentru a lăsa lumina sărăcăcioasă a zorilor înăuntru.

— Mă gândeam că autobuzul va avea întârziere, spuse Glenda. Din cauza ceții. Dar uite că n-a avut. Aproape că a ajuns mai devreme. Trebuia să mă fi văzut cum am fugit pe North King Street. Nu-i de mirare că arăt în halul ăsta.

Tăcu, așteptând asigurări că arată bine. Margaret învățase de la Dawson să ocolească răspunsurile evidente și se făcu că n-o auzise.

— Glenda, dragă, a sunat cumva Bernie Harrison?

— Nu încă, rosti Glenda, trecându-și câteva șuvițe de păr după ureche. Arăt groaznic?

Margaret îi aruncă o privire scurtă.

— Nu, dragă, arăți ca de-obicei.

Telefonul mobil începu să țârâie în geantă. În timp ce vârî mâna după el, telefonul de pe biroul Glendei începu să sune și el.

— Margaret Rossiter, răspunse ea la mobil.

— Margaret Rossiter Agency, rosti Glenda în același timp.

— Da, dragă, îi spuse Margaret asistentei lui Bernie Harrison. Nu, dragă, nu pot să reprogramez întâlnirea, Dacă nu ajungem azi la o hotărâre…

— Poftim? făcu Glenda.

— Nu în fiecare zi ai șansa să cânți la Sage, spuse Margaret. Scuză-mă, dragă, dar nu cu tine ar trebui să discut. Vreau să vorbesc cu domnul Harrison, se poate?

— Doamna Rossiter vorbește la telefon, spuse Glenda.

Margaret merse la fereastră și privi în stradă. Mama lui Bernie Harrison lucrase la fabrica de dulciuri Welch, iar fiul ei conducea acum un Jaguar și avea un apartament în Monte Carlo.

— Uite ce-i, Bernie…

— Cât de important? întrebă Glenda. N-ați putea reveni cu un telefon, vă rog?

— Ei bine, dacă n-ai timp mai încolo, suie-te acum în fiara aia extravagantă și treci pe-aici.

Glenda se vârî între Margaret și geam și îi mimă din buze, de parcă era un pește din desenele animate: „E important”.

— O clipă, Bernie, se scuză Margaret, lăsând telefonul jos. Ce s-a întâmplat?

— Te caută o fată. Zice că e important și că vrea neapărat să-ți vorbească.

Margaret simți un fior pe șira spinării.

— Ce fată?

— Zice că o cheamă Amy. Zice că știi despre ce-i vorba…

Margaret îi făcu semn să tacă și duse telefonul la ureche.

— Auzi, Bernie, te sun eu într-un sfert de oră. Spune-i clientului tău că până și Josh Groban ar fi încântat să susțină un concert la Sage.

Închise telefonul și întinse palma. Glenda îi înmână receptorul.

— E totul în regulă? întrebă asistenta ei.

Margaret se întoarse cu spatele.

— Alo? Margaret Rossiter la telefon.

Preț de o clipă, glasul șovăi, apoi rosti:

— Amy la telefon.

— Amy, repetă Margaret.

— Da, Amy Rossiter.

— E… începu Margaret, dar cuvintele i se opriră în gâtlej.

— Nu, rosti Amy, cu glas scăzut, tremurător. Am încercat să vă sun acasă, dar ați plecat deja. De aceea… de aceea vă sun la birou, pentru că trebuie

să știți. V-am sunat să vă spun despre… despre tata.

— Ce…

— A murit, rosti Amy, sec.

— A murit? făcu Margaret, cu neîncredere în glas.

— A făcut infarct. L-am dus la spital. Acolo a murit, la spital.

Margaret pipăi după colțul biroului Glendei și se sprijini de el.

— A… murit?

— Da. Noaptea trecută. Nu-și mai putu ține emoțiile în frâu. Pur și simplu a murit.

Margaret închise ochii. Își auzi glasul spunând: „Mulțumesc, dragă, mulțumesc că mi-ai zis”, dar parcă altă persoană rostise acele vorbe. Apoi, pe un ton mult mai aprins: Ce șoc, nu-mi vine să cred, nu pot… nu pot…

Glenda se ridică de la birou și îi puse o mână pe braț.

— Trebuie să închid, rosti Amy.

— Nu poți… nu poți să-mi spui mai multe?

— Nu știu ce să vă mai spun. Apoi, cu o urmă de furie în glas: Ce-ar mai fi de spus?

— Da, spuse Margaret, înțeleg…

— Ne-am gândit că ar fi bine să știți, spuse Amy, mai stăpână acum pe glasul ei. Așa că v-am sunat eu. Ca să nu fie nevoită mama.

Margaret nu spuse nimic. Rămasă în picioare, sprijinită de biroul Glendei, cu ochii închiși și telefonul la ureche.

— La revedere, rosti Amy și convorbirea luă sfârșit.

Glenda îi luă cu delicatețe receptorul din mână și îl puse în furcă.

Margaret deschise ochii.

— Amy, rosti ea. Amy, fata lui Richie. Mezina. Se întoarse spre Glenda. A murit Richie.

Scott nu-și amintea ultima oară când îl vizitase maică-sa. El mergea la Tynemouth cam o dată pe

lună și dormea în vechiul lui dormitor – era ciudat să se întindă în acel pat îngust dar extrem de rar se întâmpla ca mama lui să-l caute la apartament. De obicei, când era în Newcastle, prefera să se întâlnească undeva în oraș, la hotel la ea, de exemplu. În ciuda faptului că-i displăcea maniera avangardistă în care-și decorase apartamentul, nu strâmbase din nas la ambianța deloc tradițională a hotelului pe care-l găsise pe chei, vizavi de Baltic. Uneori se întâlneau la barul de la etajul unu, cu vedere spre râu, iar Margaret comanda gin tonic și arunca în jur priviri aprobatoare. Se bucura că fetele puneau mai mare preț pe înfățișarea lor, precum și de revenirea tunsorii scurte la modă în rândul bărbaților.

— În anii șaptezeci, taică-tu arăta ca o sperietoare de ciori. Purta pantaloni mov evazați și păr lung până la umeri.

Când văzu apelul ei, Scott tocmai ieșise de la tribunal, după ce se consultase cu un avocat în privința unei fraude financiare complicate. Persoana implicată în dosar făcuse mai demult afaceri cu maică-sa, astfel că atunci când văzu numele pe ecran, Scott presupuse că se temea să nu fie implicată în proces și suna pentru a afla mai multe. Dar nu-i spuse decât „Vreau să ne vedem, astăzi dacă se poate, acasă la tine”, de câteva ori, cu glas stins, pierdut.

N-avea rost să întrebe despre ce-i vorba, întrucât nu părea să vrea să-i spună mai multe la telefon.

— N-am nimic dragule, nu-ți face griji. Nu sunt bolnavă.

Plecase mai devreme de la birou – lucru greu de realizat – și mergea acum rapid de-a lungul malului, spre vest. După ce trecu de podul Tyne, urcă vadul abrupt ce despărțea vechile construcții de noile clădiri comerciale și se-ndreptă spre complexul Clavering, unde cumpărase în urmă cu doi ani și cu o sumă exorbitantă – după cum îi amintea frecvent maică-sa – un apartament cu

vedere spre vechea citadelă ce se-nălța dincolo de calea ferată și spre vârful podului Tyne. În depărtare se zărea Gateshead, și Centrul Sage.

Îl aștepta în holul principal, lângă lifturi. Clădirea Clavering găzduise pe vremuri o uriașă fabrică victoriană, iar constructorii avuseseră grijă să nu-i răpească în întregime aerul industrial. Ici-colo se zăreau țevi de fier și grinzi vopsite în negru, pereți de cărămidă și manșoane și bolțuri artistic aranjate, amintind de trecutul clădirii.

Margaret se apropie de el și-l sărută pe obraz. Era albă la față.

— Ești bine, mamă?

— Da, scumpule.

În vorbele ei se simțea puternic accentul geordie, ceea ce însemna că era obosită.

Margaret făcu semn spre lift.

— Hai să urcăm. Îți zic când ajungem sus.

Scott apăsă butonul liftului.

— M-ai luat pe nepregătite, mamă. Cred că patul e nefăcut…

— Nu contează, spuse Margaret. N-are importanță.

Scott o urmă în lift și spuse:

— Mamă, ce s-a…

Margaret se întoarse și îi puse o mână pe piept.

— Ai răbdare, puiule, spuse ea, și rămase cu privirile pierdute spre peretele metalic al liftului.

Apartamentul lui era format dintr-o cameră dreptunghiulară, cu parchet de lemn, susținută pe piloni negri de oțel, mărginită de-o bucătărie într-o parte și de un dormitor mic și întunecat în cealaltă parte. Mobila lipsea aproape cu desăvârșire, singurele excepții fiind o măsuță de fier, câteva scaune, un televizor și o claviatură Yamaha pe care Margaret i-o dăruise când împlinise douăzeci și unu de ani. Jaluzelele erau ridicate – priveliștea era mult prea frumoasă la vedere erau câteva sticle de bere și un DVD, pe care ar fi preferat să-l ascundă de ochii maică-sii, aruncat pe pernele mototolite de

pe canapeaua largă și neagră. Dar Margaret nu părea să fi băgat de seamă nici berea, nici carcasa DVD-ului, nici furniturile de pe canapea. Intră în cameră, se întoarse și așteptă ca el să închidă ușa, apoi rosti apăsat, încercând să nu-și piardă cumpătul.

— Scott, dragule, e vorba de taică-tău.

Scott așeză cheile pe tejgheaua din bucătărie.

— Tata.

— Da, scumpule.

Se apropie de el și își puse mâinile pe antebrațul lui.

— M-a sunat so… Amy azi-dimineață. Amy Rossiter. M-a sunat să-mi spună că tatăl tău a făcut infarct azi-noapte și a fost transportat de urgență la spital, unde a murit. Taică-tău a murit noaptea trecută.

Scott făcu ochii mari și înghiți în sec. Simți cum i se formează un nod ciudat – oare erau lacrimi? – în gât și găsi cu neputință să spună ceva, ba chiar și să respire. Taică-su îi părăsise când avea paisprezece ani. Până atunci încercase pentru el o admirație înăbușită, dar puternică, mai ales în acele rare momente când stăteau la pian și îl învăța să cânte. Firește, Richie nu rezista mult și îl acompania sau începea el să cânte, dar clipele în care stătea alături de el Scott le considerase cele mai fericite din viața de adolescent. Acum privind în urmă, îi era dificil să-și amintească clipele fericite fără să-l cuprindă un val de tristețe, de mânie și de neînțelegere. Clipi de câteva ori puternic. Apoi înghiți din nou în sec, eliberându-se de-acel nod.

— A murit.

— Da, scumpule.

Scott se eliberă cu delicatețe din strânsoarea mamei sale.

— Și te-a sunat Amy?

— Zicea că m-a sunat ea ca să nu fie maică-sa nevoită să sune.

— Ce drăguț.

— E totuși curajos din partea ei, dacă stai să te gândești. E încă o adolescentă.

Scott făcu un pas înapoi și scutură din cap.

— Deci e mort.

— Da.

Se uită scurt la maică-sa.

— Ești bine?

— Păi mi-am văzut azi de treabă și am obținut ce-am vrut de la Bernie Harrison, așa că pot să zic că vestea nu m-a ucis.

Scott o strânse în brațe.

— Îmi pare rău, mamă.

— De ce-ți pare rău?

— Pentru că acum nu mai există nicio șansă, rosti el stânjenit. Vreau să zic, nu mai poate să…

— N-am sperat niciodată la asta, răspunse Margaret. Niciodată. Ridică vocea. Niciodată n-am sperat la așa ceva!

Scott o strânse ușor la piept.

— Bine, mamă.

— Ascultă ce-ți spun, Scott, n-am sperat niciodată că se va întoarce la mine.

Scott îi dădu drumul și făcu semn spre bufet.

— Ceva de băut?

Margaret privi cu coada ochiului spre masă.

— Nu-s amatoare de bere…

— Am niște coniac. L-am cumpărat mai demult, îmi trebuia pentru o rețetă, dar n-am mai apucat să-l folosesc. Permite-mi să te servesc.

— Mersi, răspunse calm.

— Așază-te, mamă.

Margaret se îndreptă încet spre canapeaua neagră. Ridică DVD-ul, se uită la copertă fără să vadă nimic și îl așeză pe măsuță, printre revistele și ziarele împrăștiate. Se așeză și se lăsă printre pernele uriașe îmbrăcate în pânză și rămase cu privirile ațintite la grinzile renovate cu grijă ce traversau tavanul. Dintr-odată se simțea foarte, foarte obosită.

Scott se întoarse din bucătărie cu o sticlă de bere și un pahar masiv cu un lichid de culoarea ambrei.

— Îmi pare rău, dar n-am pahare de coniac.

Margaret își răsuci lent capul în direcția lui. Nu era la fel de arătos ca taică-su, dar avea un chip mai senin, mai puțin plin de sine, și îi moștenise părul. Cercetându-i chipul, fu brusc cuprinsă de-un val de emoție, care s-ar fi terminat într-un val de lacrimi dacă ar fi fost genul de femeie plângăcioasă. Îl pofti cu un gest al mâinii să se așeze lângă ea.

— L-aș bea și dintr-un borcan de dulceață.

Scott se așeză și îi întinse paharul de coniac.

— Mamă?

— Da, puiule, rosti ea, ridicându-se puțin pentru a lua paharul.

— Spune, mamă, crezi că ar trebui să mergem la înmormântare?

capitolul 3

În opinia lui Chrissie, biserica arăta mai degrabă potrivită pentru o nuntă decât pentru o înmormântare. Clubul Carnavalului, care strângea donații pentru copiii cu dizabilități și la care contribuiseră mulți artiști, printre care și Richie, se oferise să furnizeze florile pentru ceremonie, și drept urmare fiecare coloană gotică din biserică era împodobită cu piramide roz, galben și crem. Secretara Clubului îi spusese că Richie fusese un membru de bază timp de mulți ani și drept urmare voiau să fie mândru de ofranda lor. Lui Chrissie nu-i trecuse prin gând să întrebe cum ar fi fost satisfăcută mândria lui Richie din punct de vedere floral. Întreaga grădină introdusă în biserică valora probabil câteva mii de lire. Stâlpii erau îmbrăcați cu trandafiri, crini și cu nelipsitele crizanteme, un amestec de bune intenții și prost gust. Chrissie privi banca pe care stătea familia ei și hotărî că măcar ea și fetele îi dădeau motive de mândrie lui Richie în ceea ce privește bunul-gust.

Purtau haine negre, bine cusute și tocuri înalte. Tamsin și Dilly își ridicaseră părul în coc sub niște pălărioare elegante, în timp ce Amy și-l lăsase pe spate, tras printr-o panglică neagră de catifea. Chrissie adăugase la ținută o pereche de mănuși lungi negre și o voaletă micuță. Purta un colier și cercei cu diamante. S-ar fi simțit puțin mai bine dacă le-ar fi purtat într-un decor mai simplu, cu buchete de crini albi în vaze mari.

Biserica gemea de lume. Pe măsură ce străbătea culoarul central, Chrissie simți privirile celor din jur ațintite asupra ei și a fetelor, și un val de căldură și compătimire aproape palpabil. Dintr-odată se simți expusă și vulnerabilă, în pofida voalului, a tocurilor și a diamantelor. Dacă atâta suflare te compătimea, era clar că în ochii lor pierderea ta era enormă, și realizarea acestui fapt

avu darul să-i sporească emoțiile. Străbătu naosul cu capul drept, urmată îndeaproape de fete, și până ce ajunse în dreptul primului rând de bănci, evită cu desăvârșire să privească sicriul lui Richie. Prezența lui, precum și conținutul său, ascuns privirii, dar nu și sufletului, o determina să-și țină închipuirea încremenită pentru cât mai mult timp.

Constată cu mândrie că nici fetele nu plângeau. Nici măcar Dilly. Robbie era de nerecunoscut în costumul său închis la culoare. Aștepta încordat în spatele lui Tamsin, gata s-o prindă în caz că avea să leșine de durere. Amy stătea cu capul plecat și încruntată ușor, dar în ochii ei nu se zăreau lacrimi. Chrissie o auzise cântând la flaut cu o noapte în urmă. Interpretase pasajele în care Richie o acompania de-obicei la pian. *Mierla neagră* de Messaien, Debussy și *Cimpoierul* lui Jacob. Surorile ei mai mari nu aveau cine știe ce înclinații muzicale, deși Tamsin avea voce frumoasă. Richie obișnuia s-o compare cu Nancy Sinatra în tinerețe.

Cu greu, privirea lui Chrissie căzu asupra sicriului. Era împodobit cu flori de iasomie, aranjate sub forma unui portativ. Fusese dorința fetelor. Își scoase mănușile și le așeză pe suportul pentru cartea de rugăciuni. Când ridică foaia cu programul slujbei, razele soarelui ce se strecurau prin fereastra de la răsărit săgetară diamantele ei și se preschimbară într-un curcubeu strălucitor de raze nepământești.

Undeva mai în spate, mai în stânga, Scott stătea lângă mama lui. Nu-i venea să creadă câtă lume se adunase, cât de luxoasă era ceremonia – chiar extravagantă. Sosiseră mult prea devreme și așteptaseră neliniștiți în curte, pe pietriș, fără să se întrebe unul pe celălalt cum se simt și având grijă să nu speculeze prea mult asupra întâlnirii cu cealaltă familie a lui Richie, când și dacă urma să aibă loc.

Margaret avusese îndoieli în privința participării la înmormântare. Dorea să meargă, de-asta era și Scott convins, sufletul o trăgea într-acolo, dar nu voia ca sentimentele adânc îngropate să iasă la iveală și să preschimbe un ritual într-un tărăboi.

— Vreau să mi-l amintesc așa cum era, spuse Margaret.

Apoi, peste câteva minute:

— Vreau să-mi iau rămas-bun de la el.

În cele din urmă, Scott fusese cel care luase hotărârea de-a merge. Nu-i ședea în fire să insiste, să pună piciorul în prag, dar înțelesese că, dacă ar fi lăsat-o să nu participe, Margaret ar fi fost bântuită de regrete și remușcări pentru tot restul vieții. Așa că îi spusese pe tonul folosit cu clienții care se întindeau mai mult decât le era plapuma:

— Mergem și gata.

— Nu știm dacă e bine, replicase Margaret. Stătea în fotoliu, cu Dawson în poală. Nu pot să stau acolo, cu ei.

— Ba poți, ripostase Scott.

Deschisese o sticlă de vin și o servise și pe ea, să-și facă amândoi curaj.

— Ba poți. Poți și trebuie.

— Dar…

— Mergem.

— Dar…

— Luăm trenul de dimineață, iar până seara ne-am și întors.

Margaret mângâiase capul motanului. Dawson își plecase urechile atât de tare încât acum părea un broscoi gigantic cu blană.

— Îți mulțumesc, scumpule, spusese Margaret.

Și iată-i la înmormântare, Margaret învești mântată în negru, Scott în cel mai elegant costum de serviciu. Are părul gelat, cravată sobră și mâini teribil de umede, într-o biserică din nordul Londrei, mustind de celebrități ale showbizului ce se holbează la sicriul de lemn alb cu mânere de bronz în care zace tatăl său. Se gândi că, fiind

singurul fiu și prima soție, el și maică-sa erau mai îndreptățiți ca oricine să fie alături de el în acele momente. Nu era prima oară când asemenea gânduri de întâietate îi dădeau târcoale. Se întâmplase și în urmă cu câteva zile, la scurt timp după ce moartea lui Richie fusese anunțată în presa locală și după ce un tânăr jurnalist, prea „verde” să știe ceva semnificativ despre viața lui Richie, o vizitase pe Margaret la birou. Simțise atunci imboldul să sune la casa din Highgate – folosind cu multă îndrăzneală telefonul fix de la birou – ca să-i informeze, fără alte discuții, că el și mama lui vor participa la înmormântare.

Scott își făcuse curaj să discute cu Chrissie sau cu una dintre surorile sale vitrege, dacă puteau fi numite astfel, dar fu întâmpinat de vocea robotului, un glas de fetiță care-l ruga să-și lase numele, numărul și mesajul.

— Bună ziua, Scott Rossiter la telefon. V-am sunat să vă spun că eu și mama mea vom asista la serviciul funerar de vineri, după care ne vom întoarce imediat acasă.

Șovăise puțin, neștiind cum să încheie mesajul. Ce să spună, „mă gândeam că ar fi bine să știți”? În cele din urmă puse receptorul în furcă, fără să mai spună nimic. Începuse bine și terminase aiurea. Îi povestise și lui Margaret.

— Lasă, scumpule, mai bine așa.

Nu era tocmai recunoștința la care se așteptase, dar Margaret îi mulțumi în tren. Își ridicase privirea dezaprobatoare dinspre paharul de carton în care era servit ceaiul și spusese:

— Nu m-aș fi descurcat de una singură, Scott. Și nu m-ar fi lăsat inima să merg dacă n-ar fi știut și ei. O cercetă acum din priviri. Nu era o femeie scundă, dar el o depășea cu mult. Era mai înalt și decât taică-su. Numai Dumnezeu știa ce se petrece în spatele acelei expresii demne pe care-o avea întipărită pe chip. Îl iubise pe tatăl lui ca pe nimeni

altul, atât de mult încât odată cu plecarea lui, niciun bărbat nu mai reușise să-i atragă atenția.

Se cunoscuseră la școala primară din North Shields, împărtășind același aer îmbibat de miros de pește al copilăriei, aceeași fascinație pentru bărci și același devotament pentru North Tyneside. Se căsătoriseră în 1963, când tatăl lui avea numai douăzeci și doi de ani, în timpul marelui îngheț, când vechiul feribot Northumbrian se lupta din răsputeri cu sloiurile de gheață ce pluteau pe Tyne. O fotografie făcută în ziua nunții, una neoficială, îi înfățișează ținându-se strâns de mână, el în costumul lui italienesc, ea într-o rochie scurtă, haină, cizme albe până la genunchi, înghețată din creștet până-n tălpi. Priveau la călătorii care coborau de pe feribotul din South Shields, neveste, muncitori navali, hamali cu cărucioare cu bere, și nici unu! dintre acei oameni nu-i băga în seamă pe cei doi tineri însurăței, care-i priveau retrași în pragul propriei lor mari aventuri, înfruntând vântul năprasnic.

Scott clipi. Trecuseră douăzeci de ani de când nu se mai uitase la acea poză. Pur și simplu refuzase. Își dorea acum să nu-și fi amintit de ea. Își aruncă privirea peste mulțimea adunată în strane și zări în față patru femei învești mântate în negru. Trei dintre ele purtau pălării. Două blonde, o șatenă, iar cea care nu purta pălărie avea părul negru ca pana corbului. Deci ele erau. Cele patru femei care stăpâniseră ultima treime din viața tatălui său în așa măsură de parcă el și maică-sa nici nu existaseră. Nici el nu știa pe cine să fie mai supărat.

Se aplecă spre Margaret, care cerceta cu priviri mânioase programul slujbei funerare.

— E totul în regulă?

— Nu și-ar fi dorit nimic din ce e aici, șopti ea furioasă. Absolut nimic.

Amy îl observase de cum intrase în biserică. Nu îl căutase din priviri, dar refuza să plece capul, poate din cauza șuvoiului de regrete care se abătuse asupra lor de zece zile încoace și care-i provocase deja o reacție alergică la simpatia celor din jur. Se strecurase în spatele mamei și a surorilor ei, hotărâtă să privească drept înainte, dar îl zărise cumva cu coada ochiului, pentru că semăna teribil cu tata. Deși era mai înalt și mai zvelt, avea același nas, același contur al maxilarului, același păr. În mod surprinzător, faptul că semăna leit cu tata n-o umplu pe dată de mânie. Era ciudat și în același timp încurajator. Găsi dificil să străbată naosul fără să se uite la el cu nesaț.

La urma urmei, știa că urma să fie și el prezent. Amy fusese cea care ascultase mesajul lui și i-l relatase lui Chrissie. Nu știa dacă maică-sa le informase pe surorile ei și nici nu întrebase. Ca mezină, fusese mereu mai retrasă, întrucât descoperise de la o vârstă fragedă că obținea mult mai multe informații observând în tăcere decât văicărindu-se întruna, ca surorile ei: Tamsin, care mereu dădea povețe, și Dilly, care încerca din răsputeri să fie băgată în seamă.

— Zicea că vor asista la înmormântare, după care se vor întoarce imediat acasă, îi spusese mamei sale.

— OK. Chrissie stătea la calculator, cu ochii pe o factură. Nu le voi oferi locuri speciale.

— În regulă, spusese Amy.

— Nu pot să-i împiedic, dar nu i-am invitat…

— Nu ești obligată să faci nimic, o întrerupse Amy. E alegerea lor, tu nu trebuie să miști un deget.

Oboseala pusese stăpânire pe Chrissie. Părea o altă persoană de când murise tata, de parcă cineva stinsese lumina ei interioară. Astăzi însă, arăta nemaipomenit. Pur și simplu, de nerecunoscut. La fel și Tam, și Dilly. Amy scutură puțin capul,

pentru a-și aranja părul. Nu-l cercetase pe Scott cu atenție, dar acea privire nu mai lungă de-o clipă o făcu să înțeleagă ceea ce uneori ani de zile de observație nu-ți spun. O zărise și pe ea. Arăta ca o bunicuță.

Amy trase adânc aer în piept și se uită de-a lungul stranei. Tatei i-ar fi plăcut nespus să le vadă așa de elegant îmbrăcate, așa de șic. Ridică invitația funerară, aproape zâmbind. Avusese o revelație care o umpluse de mândrie: nu exista termen de comparație. Nici poveste.

După slujbă, curtea presărată cu pietriș din fața bisericii era plină de oameni care sporovăiau cu acea însuflețire izvorâtă din stânjeneală, în razele înghețate ale soarelui. Scott dorea să se strecoare iute prin mulțime alături de Margaret, spre South Grove, de-acolo la Highgate Hill și în cele din urmă în binecuvântatul anonimat al stației de tren. Plănuia să-i cumpere un gin tonic la King's Cross și încă unul în tren, și-apoi s-o scoată în oraș la cină, înainte s-o trimită cu taxiul acasă în Tynemouth. Dar Margaret stătea neclintită, cu privirea pierdută, ținându-și poșeta pe braț și mâna înmănușată strânsă ușor în pumn, asemenea Reginei. O prinse cu delicatețe de cot.

— Haide, mamă…

— Nu trage de mine, i-o întoarse Margaret, eliberându-și cotul. Nu pot să plec până nu se duce și el.

Scott îi urmări direcția privirii. Cioclii, încălțați cu pantofi ortopedici, tocmai introduceau sicriul lui Richie în dricul negru, cu geamuri strălucitoare. Florile stelate ce acopereau capacul, dându-i un aspect ciudat de eteric și feciorelnic, erau suflate ușor de vânt, sub privirile celor patru femei din primul rând.

— N-ai ce vedea…

— Nu despre asta-i vorba, spuse Margaret, croindu-și drum prin mulțime.

— Mamă, strigă Scott, luând-o pe urmele ei. Mamă, îl duc… se duce… îl duc la crematoriu.

— Știu, spuse Margaret. Era periculos de aproape de cele patru femei în negru. Știu, dar nu pot să plec până nu-l știu dus.

Scott observă stânjenit că mai multe capete se întorceau în direcția lor. Auzi câteva remarci despre asemănarea izbitoare dintre el și Richie. O prinse pe Margaret de braț cu fermitate.

— Mamă…

— Nu e firesc așa. Nu e civilizat. Am venit să-mi iau rămas-bun.

— Margaret, rosti cineva.

Se întoarseră și văzură un bărbat masiv, ce purta un costum închis la culoare și o cravată elegantă de satin. Bărbatul se aplecă, în semn de salut.

— Margaret. Sunt Jim Rutherford, se prezentă el și o sărută pe obraz.

— Dumnezeule mare, făcu Margaret. Jim Rutherford…

Jim își așeză palmele masive pe umerii ei.

— Nu știam dacă ai să vii. Mă gândeam să te sun.

— Cum puteam să nu vin?

— Înțeleg. Nu trebuia să-mi fac griji. Privirile sale căzură pe Scott. Băiatul tău?

Scott încuviință. Cioclii terminaseră treaba și se pregăteau să închidă ușile dricului.

— Nu-ți mai aduci aminte de mine, spuse Jim. Ultima oară când te-am văzut erai sugar. Te-am dus odată, cu taică-tu, la portul din Tynemouth. Bătea un vânt să-ți smulgă pielea de pe oase, nu alta. Și tu ești cu muzica?

Scott clătină din cap.

— Sunt avocat.

Jim Rutherford zâmbi.

— Văd că ești rațional, ca maică-ta, rosti el, întorcându-și privirile la Margaret. Cum ești? Reziști?

— Da. De ce n-aș rezista?

Jim se aplecă și o sărută încă o dată pe obraz.

— Mă bucur că te-am văzut, Margaret. Mă bucur mult, spuse el, îndreptându-se de spate.

Chiar în acea clipă, dricul cu sicriul lui Richie porni din loc și o liniște respectuoasă se lăsă peste mulțime. Jim Rutherford se îndepărtă de ei, iar Scott strânse cu putere brațul mamei sale. Cele patru siluete negre dinaintea lor se întoarseră, iar Chrissie și Margaret se treziră față în față, la nici doi metri depărtare, într-un moment dramatic complet neașteptat și neexersat.

Nimeni nu spuse nimic. Preț de câteva clipe ce durară parcă o veșnicie, cele două familii se înfruntară în tăcere, sub privirile uimite ale asistenței, apoi Chrissie se întoarse încet, parcă prinsă în mișcarea continuă a unei uși rotative, și se îndreptă hotărâtă spre stradă. Eliberate de tensiunea posibilei confruntări, cele trei fete îi urmară exemplul, mai lipsite de grație însă, și se grăbiră s-o ajungă din urmă, dornice să restabilească legătura emoțională.

Margaret rămase țintuită pe loc, în prinsoarea lui Scott. Cei prezenți se uitau la ei, schimbând priviri furișe și câteva șoapte camuflate. Scott își drese glasul. Avea și el nevoie de-un gin tonic.

— Mamă…

Margaret se uita în continuare la locul unde se aflase Chrissie cu câteva clipe mai devreme.

— Ei bine, ce să zic, socoteala de-acasă nu se potrivește cu cea din târg. Am dreptate?

Înainte să meargă la biserică, Chrissie cumpărase somon afumat și căpșune timpurii aduse din Spania, și pusese două sticle de șampanie la răcit. Știa că nu va fi în stare să mănânce la masa ce urma vizitei la crematoriu. Dacă n-avea ceva esențial și firesc pe care să se concentreze, cum ar fi ceva de mâncat sau de băut, când ajungeau acasă le aștepta o seară la fel de neplăcută sau poate chiar mai neplăcută ca seara

morții lui Richie. Serviciul funerar fusese cât de cât suportabil, dar crematoriul o terminase psihic. Dilly nu-și putuse înăbuși un țipăt când sicriul purtat de acel mecanism lipsit de suflet se cufundase brusc în adâncurile unde închipuirea nu îndrăznea să-l urmeze.

Întocmai ca-n seara în care se întorseseră de la spital, Chrissie nu-și mai amintea cum ieșiseră din crematoriu, cum intraseră în elegantul Lexus închiriat, cum se întorseseră la mulțimea de condoleanțe și îmbrățișări, surâsuri compătimitoare și promisiuni cu iz de șampanie, apoi la cardul de jurnaliști și fotografi preocupați de starea ei, dornici să le surprindă pe fete cu lacrimi în ochi, rugându-le să stea împreună, îmbrățișate, într-o simfonie regizată a suferinței și a pierderii.

Prietenii sugeraseră să le însoțească acasă, argumentând că suferința e mai ușor de îndurat printre cunoscuți, printre oameni care i-ar fi amintit că Richie credea cu tărie că viața trebuie trăită și ar vrea ca ele să se bucure în continuare de ea, așa cum îi sugeră Sue, prietena lui Chrissie.

— Poate mâine, spusese Chrissie, care găsea zâmbetul zglobiu și dorința puternică a lui Sue de-a le scoate din ghearele suferinței, pentru a le aduce spre limanul docilității sociale, de-a dreptul jignitor. Abia s-au scurs zece zile. O să ne revenim, dar în ritmul nostru. În seara asta nu-s în stare să…

— Bine, scumpo, o întrerupsese Sue. O îmbrățișase pe Chrissie așa cum văzuse de-atâtea ori în telenovele. Fă tu ce știi că-i bine. Dar sunt alături de tine, dacă ai nevoie de ceva. Te sun mâine-dimineață.

— De ce n-ai lăsat-o să vină cu noi? întrebă Dilly mai târziu.

Prezența la masa de după înmormântare a unui fost iubit o înveselise, un băiat cu talent la chitară, după cum îl descrisese Richie, care-o părăsise pentru o piticanie ciufulită, pasionată de canabis,

cu o voce răgușită, dar melodioasă, ca divele bluesului american de altădată. Și iată-l pe Craig, la înmormântarea lui Richie.

— Tata avea o părere bună despre tine, derbedeule, îi spusese Dilly printre sughițuri.

— N-am venit aici doar pentru el, venise răspunsul lui, care avusese darul s-o binedispună, în pofida convingerii ei ferme că totul era pierdut.

Acest scurt schimb de replici îi redeschise apetitul pentru socializare.

— De ce n-ai lăsat-o pe Sue să vină? întrebă Dilly. Am fi putut sta cu Fran, Kevin și copiii, nu? Ne-am fi simțit mai bine. Își înghiți ultimul cuvânt. Știți ce vreau să zic.

Chrissie făcu vânt pantofilor. Fetele îi urmară exemplul, își păstrară coafurile și machiajul, dar Amy își luă jeanșii pe ea. Chrissie se tolăni pe canapeaua din sufragerie, cu un pahar de șampanie în mână, și închise ochii. Pe covor erau împrăștiați pantofii lor cu toc.

— Nu mai eram în stare de nimic azi, rosti ea. N-am mai avut chef nici de Sue.

— Trebuie să ieșim din starea asta, spuse Dilly. Trebuie să… dar nu reuși să-și ducă vorba până la capăt. Craig îi ceruse numărul de mobil. Ea încă îl mai avea pe-al lui. Promisiunea pe care o conținea acest gest o determină să-și stăpânească impulsul de a provoca. Ei, am trecut cu bine.

— Așa-i, încuviință Chrissie. Își lăsă capul pe-o pernă și își privi fiicele. Ați fost minunate. Tatăl vostru ar fi fost mândru de voi.

— Asta mi-a spus și Robbie, interveni Tamsin.

Robbie o ajutase la recepție, își exprimase dorința de-a le însoți la crematoriu, de a veni cu ele acasă, unde urma să le toarne șampanie în pahare. Dar Tamsin îl refuzase. Apoi le spuse mamei și surorilor ei că îl refuzase. Suflet mare, Robbie fusese rănit de acest refuz, iar Tamsin nu ezită să le aducă aminte cât de devotat era, chiar și într-o situație atât de grea.

— Bun băiat, rosti Chrissie, cu gândurile aiurea. Și Craig. Bun băiat și Craig.

— Tata îl plăcea pe Craig, zise Dilly.

Tamsin așteptă o clipă, apoi rosti hotărâtă:

— Tata îl plăcea pe Robbie.

— Îi plăcea pe toți, spuse Chrissie, fără a-și mai putea zăgăzui lacrimile. A fost bun cu toți și oamenii l-au iubit pentru asta.

Urmă un moment de tăcere chinuitoare, căruia Amy îi puse capăt.

— L-ai văzut?

— Pe cine?

— Ei, știi despre cine vorbesc. Pe Scott.

Chrissie se întoarse cu fața la pernă.

— În fugă. Încercam să-mi feresc privirile.

— Arată exact ca tata, spuse Amy.

— Amy! o dojeni Tamsin.

— Ăsta-i adevărul. Ați văzut doar.

— Am văzut-o pe ea, rosti Dilly, cu venin în glas. —Termină, spuse Chrissie.

Amy se aplecă, pentru a-și inspecta piciorul gol.

— E bătrână.

— Păi e de vârsta tatei, își dădu cu părerea Tamsin.

— Își arată vârsta.

— Se holba la noi…

— Și el se holba…

— N-ar fi trebuit să vină…

— Ce palton groaznic avea…

— Ce încerca să demonstreze?

— Tata n-ar fi vrut să vină…

— El era foarte stânjenit…

— Tata nici nu vorbea despre ea…

— Nici despre el…

— Dumnezeule! exclamă Amy, brusc.

— Ce-i?

Amy se ridică în picioare.

— E băiatul lui. Cum v-ați simți voi dacă tata n-ar vorbi despre noi?

— Tu cui ții partea acum? replică Dilly.

— Era doar un gând, se apără Amy. M-a lovit așa, brusc.

Tamsin se ridică din scaun și luă sticla de șampanie.

— O are pe maică-sa, spuse ea. Umplu paharele. O are pe maică-sa, repetă ea hotărâtă. Și noi o avem pe mama.

Chrissie îi adresă un zâmbet chinuit.

— Mă duc să-l sun pe Robbie, rosti Tamsin.

Singură în dormitorul ei din Tynemouth, Margaret era într-atât de epuizată încât se temea să nu fie bolnavă. Fusese o zi nespus de lungă, încărcată de sentimente puternice, dintre cele mai istovitoare, așa că în decursul după-amiezii băuse două pahare de gin și două de vin roșu. Încerca din răsputeri să se-mpace cu tot ce văzuse și ce făcuse, ceea ce-i sporea și mai mult oboseala și starea de nervozitate. Se străduia să ordoneze vârtejul de imagini și impresii, nădăjduind să se scufunde cât mai curând în brațele rutinei.

Dawson făcea parte din rutina ei. Nu era din cale-afară de tandru sau de înțelegător, dar o forță nevăzută îl determinase s-o aștepte în antreu, iar când auzise cheia răsucindu-se în broască, undeva după miezul nopții, se repezise la ușă s-o întâmpine și i se lipise de picioare, în timp ce ea își dădea jos haina. Margaret îl luase în brațe și își îngropase fața în blana lui pentru câteva clipe, lăsându-l să toarcă liniștit. Apoi îl așezase jos, iar el se grăbise să-i dea de înțeles că era cam înfometat.

— Așteaptă zorii zilei de mâine, îi spusese Margaret. Asta voi face și eu.

Dormitorul îi părea rece și ostil. Își duse la bun sfârșit ritualul de închis, deschis și răsucit chei și întrerupătoare, și făcu o baie caldă, folosind și uleiul de trandafir primit de la Glenda de Crăciun, pe care-l găsi prea dulce pentru gustul ei. Nu avea cum să oprească vârtejul din cap. Trebuia să

aștepte ca apele să se mai liniștească, să poată face puțină ordine, dar până una alta, n-avea rost să renunțe la tabieturile ei. Și nu era vorba de oboseală sau lipsă de chef, ci pentru că i se potriveau și funcționa mai bine cu ajutorul lor.

O baie, câteva creme de față, un lung dialog cu nenumăratele ei periuțe de dinți, pentru care insistase tânărul ei dentist, un periat zdravăn al părului, o cămașă de noapte lungă de bumbac alb, bine spălată și călcată, cu broderie pe margini – gesturi mărunte, dar care îi dădeau o asemenea stare de confort, că în unele zile, Margaret le aștepta încă de când deschidea ochii dimineața. Însă acum totul părea lipsit de noimă. Și cu toate astea, trebuia să le facă în continuare. Cel puțin oglindeau viața obișnuită, viața pe care se zbătuse s-o aibă, care oferea însemnătate puținului pe care-l mai avea.

Se așeză la măsuța de toaletă în fața oglinzii și își scoase cerceii cu perle primiți de la Scott și colierul de perle primit de la Richie, apoi le așeză în vasul chinezesc, unde-și petrecuseră mai toate nopțile în ultimii zece ani. Apoi își scoase inelul cu rubin de pe mâna dreaptă, ce aparținuse odată mamei lui Richie, o femeie blândă și tandră, care suplinise lipsurile copilăriei dure a lui Margaret. Îl puse și pe-acesta în vas.

Își privi mâna stângă. Încă purta verigheta. Când se măritase cu Richie erau la modă verighetele late și plate, tăiate parcă dintr-un cilindru metalic. Cum niciunul dintre ei nu fusese încântat de acel model, găsiseră un bijutier în Newcastle și cumpăraseră un inel subțire de aur, în forma literei D, pe care Margaret îl purta de patruzeci și cinci de ani pe inelarul ei.

Sosise poate clipa să-l dea jos. Chiar dacă pe moment negase, recunoștea acum cu durere în suflet că Scott avusese dreptate. În toți acești ani, se agățase de nădejdea că într-o bună zi Richie se va întoarce la ea. Era singura ei luminiță în acea

mină de cărbuni. Nu avusese nici cea mai mică justificare. Nici cel mai mic semn că în mintea lui Richie ar fi persistat o asemenea idee. Singurul motiv pentru care nu renunțase să mai spere era că Richie nu divorțase de ea. O contactase de câteva ori în această privință și îi trimisese tot soiul de scrisori prin avocați, dar ea, fără a se opune deschis, nu încercase niciodată să grăbească mersul lucrurilor. Cu timpul, toate demersurile încetară. Richie făcuse un copil, apoi doi, și lucrurile se îndreptau spre o concluzie firească, și anume căsătoria cu mama acestor copilași. Dar tot nimic. În curând venise și al treilea copil pe lume, dar nici atunci nu divorțase de ea. În timp, Margaret înțelesese că lucrurile aveau să rămână așa și o brumă de speranță încolțise în sufletul ei, chiar dacă știa că nu avea rost.

Dar acum lucrurile stăteau altfel. Astăzi putea în sfârșit să pună capăt celor douăzeci și trei de ani de speranțe și visuri. Cele trei fete drăguțe și mama lor la fel de drăguță, îndurerată și furioasă, o treziseră la realitate. Ar fi putut continua să poarte verigheta ca o consolare. Legal vorbind, era încă îndreptățită să o poarte. Dar Richie pe care-l văzuse azi în sicriu nu mai era al ei, ci al familiei sale din Londra. În ce o privea pe Margaret, un lucru odată recunoscut trebuia acceptat de îndată. Totul se sfârșise. Își scoase verigheta de pe mână, trecând-o mai greu peste articulația degetului, și o așeză cu un gest hotărât în vasul chinezesc.

capitolul 4

Mark Leverton călcase pe urmele tatălui său, aproape din inerție. La scurt timp după al Doilea Război Mondial, bunicul său, Manny Leverton, înființase un cabinet de avocatură într-o clădire modestă de pe West End Lane. Avea și un motto interesant: „Testamentele sunt specialitatea noastră”. La scurt timp, în afacere intrase și un frate, un nepot, apoi și fiul lui, Francis, iar modestul birou se extinsese pe West End Lane, acaparând o frumoasă clădire de cărămidă roșie de pe Finchley Road, cunoscută pentru intrarea sa de o eleganță sobră. Printre activitățile firmei se numărau acum și parteneriatele civile sau taxele legate de moșteniri.

Deasupra recepției era atârnată fotografia lui Manny, în alb-negru, îmbrăcat într-un costum cu trei piese, din care se vedea discret lanțul unui ceas. Firma număra în prezent doisprezece asociați, dintre care nouă erau Levertoni. În primii ani de liceu, Mark se imaginase făcând uz de creativitatea sa, în domeniul media, dar brusc se văzuse intrat la facultatea de drept, împins de la spate de planurile mărețe ale familiei sale. Acum avea propriul birou, încadrat de doi veri, cu o masă modernă pe care se afla, printre altele, fotografia soției cu cei doi fii, de care era nespus de mândru, deși nu-și amintea să-și fi dorit extrem de mult să-i aibă.

Tatăl lui, Francis, hotărâse din timp că Mark se va specializa în domeniul de activitate al firmei, și anume testamente și moșteniri. Băiatul nu era foarte ambițios, dar era suficient de inteligent și de conștiincios, iar firea lui blândă era de neprețuit într-un domeniu predispus certurilor aprinse între clienți. Pe Mark nu-l vor deranja strigătele, repetițiile sau descrierile plicticoase ale clienților. Mark va reuși să rezolve cu eleganță

neînțelegerile, fără să se identifice prea mult cu problemele persoanelor în cauză. Francis considera că Mark era omul potrivit pentru a rezolva disputele familiale.

— Spune-le să nu-și închipuie nimic, îl povățuise Francis când Mark se alăturase Casei Leverton. Asta-i regula de aur în domeniul moștenirilor. Să nu facă nicio presupunere.

Apoi îi oferise lui Mark un citat din Andrew Carnegie, inscripționat cu migală pe-o plachetă de cupru, pe care Mark o înrămase și o agățase pe peretele biroului său. Era intitulată „Ipoteza Carnegie" și suna în felul următor:

> Părintele care îi lasă moștenire fiului o avere uriașă înăbușă, de regulă, talentele și energiile lui creatoare și îl îndeamnă să ducă o viață comodă și lipsită de sens.

Tatăl lui Mark credea în Andrew Carnegie.

— E mai greu până-ți faci un renume. Așa și trebuie să fie. Altfel, nu vei simți nicio satisfacție. Trebuie să contactezi persoane care nu vor să-ți vorbească. Trebuie să te înțelegi cu toți, chiar și atunci când ești mahmur sau plictisit de moarte. Răsplata muncii nu e doar banul. Gândește-te la asta când vei vorbi cu oameni care se bat pentru câteva mii de lire.

Mark îi ascultase povața. Citise recent un studiu despre fericire, care ajunsese la concluzia că păstorii massai și cei mai bogați patru sute de oameni (din topul revistei Fortune) erau cam la fel de fericiți. Își aminti de vizita neașteptată a lui Richie Rossiter, pe care maică-sa îl adora, pur și simplu. Îi ceruse să facă un testament care să contramandeze orice prevedere din testamentele făcute anterior de el sau de doamna Rossiter. În mod normal, Richie nu prea știa cu ce se mănâncă viața în afara muzicii, dar în acel moment păruse deopotrivă chibzuit și hotărât. Alcătuise testamentul după cum îi ceruse, el îl semnase, iar

Mark îl îndosariase, alături de multe alte hârtii strânse vreme de douăzeci de ani, toate având ca obiect moartea lui Richie. „N-o să am nevoie de astea ani buni de-acum înainte, Mark.”

Și iată că acum, la niciun an după acea întâlnire, Richie murise, răpus pe neașteptate de-un infarct despre care circulau zvonuri că ar fi avut cauze genetice. Richie Rossiter era mort, dosarul Rossiter fusese deschis, iar Mark Leverton avea programată o întâlnire cu văduva lui, miercuri la ora unsprezece.

Tamsin propuse s-o însoțească pe Chrissie la întrevederea cu domnul Leverton.

Chrissie aruncă o privire în jurul mesei. Cu greu putea fi considerată o masă pentru micul dejun, întrucât era complet dezbărată de convențiile sociale, căci toată lumea mânca și bea ce-l tăia capul. Amy, de pildă, se delecta cu pizza, fel de mâncare ce nu se preta, de regulă, micului dejun.

— Speram să veniți toate trei, zise Chrissie.

— La avocat? întrebă Amy oripilată, de parcă urma să viziteze un abator.

— Eu am puțină treabă, spuse Dilly.

Chrissie se aplecă ușor peste masă.

— Ar fi bine să mergem împreună. Treburile care-l privesc pe tata ar trebui făcute împreună.

Telefonul mobil al lui Dilly zăcea pe masă, lângă o coajă de banană. Dilly îi dădu un bobârnac.

— Păi…

— Se întâlnește cu Craig, o deconspiră Amy.

— De-abia diseară, completă Tamsin.

Amy se aplecă și ea peste masă, imitând-o pe maică-sa.

— Dar sunt atâtea lucruri de făcut până atunci, nu-i așa Dill? făcu Amy cu entuziasm exagerat. Gândește-te cât îți ia până te epilezi, până-ți îndrepți părul, până…

Dilly înșfăcă coaja de banană și o aruncă spre soră-sa.

— Taci din gură!

Amy se feri.

— În casa asta nu se zice „taci din gură”…

Coaja de banană lovi peretele și alunecă încet pe calorifer.

— Gura, amândouă! se stropși Chrissie la ele.

Cele trei fete o priviră în tăcere.

— N-o să dureze mult. E doar o formalitate. Știu exact ce scrie în testamentul ăla pentru că l-am conceput împreună cu tatăl vostru. Dar ar fi respectuos din partea noastră să mergem împreună și să-l ascultăm pe domnul Leverton, chiar dacă știu ce are de zis.

— De ce? rosti Amy, foindu-se.

— Pentru că e un fel de ceremonie. Pentru că e un ritual pe care îl îndeplinim în memoria tatei.

Dilly ridică telefonul și examină cu atenție ecranul.

— Îmi pare rău, mamă.

— Ești jalnică, o admonestă Tamsin.

— Nu pot să vin, înțelege, spuse Dilly. Părul îi cădea în valuri în jurul feței. Nu mai pot să fac asta.

— De-obicei nu suportai să fii exclusă, observă Chrissie.

— Craig nu e ceea ce-am numi „de-obicei”, făcu Amy.

— Tu ce zici? o întrebă Chrissie pe Amy.

— Îmi pare rău, se scuză ea.

— Nu ia mai mult de jumătate de oră…

Amy se sprijini în palme și se ridică de la masă.

— Îmi pare rău, repetă ea, dar nu vreau să mă gândesc la testamente sau la bani, sau la lucruri de genul ăsta. Mi se pare grotesc.

— Grotesc? făcu Tamsin, mirată.

Amy luă coaja de pe calorifer și o puse pe masă.

— Nu contează…

— Ba contează, insistă Chrissie. De ce anume ți se pare citirea testamentului grotescă?

— Bine, atunci nedreaptă.

— Nedreaptă? repetă Tamsin, la fel de nedumerită.

— Da, spuse Amy. Pentru că nu suntem doar noi, nu-i așa?

Chrissie se luă cu mâinile de cap.

— Cum adică nu suntem doar noi?

— Ei bine… Testamentul e făcut pentru noi. E ceea ce tata și-a dorit pentru noi. Dar, înainte de noi a dus o altă viață. Cum rămâne cu ei?

Tamsin dădu capul pe spate și privi cu stupoare la tavan.

— Nu-mi vine să cred.

— Deci, stai să înțeleg, începu Chrissie. Vrei să zici că… că cei din Newcastle ar trebui incluși în testament?

Amy încuviință.

— Într-un fel, adică. Nu neapărat incluși, dar măcar pomeniți. Oricum, ea nu mai stă de mult în Newcastle, ci în Tynemouth.

— Amy, rosti Chrissie, sfredelind-o cu privirea. Amy, nu contează unde stă ea. Toate problemele alea au fost rezolvate în urmă cu mulți ani. Casă, bani, tot. A fost o despărțire clară, fără alte revendicări. Așa s-a hotărât și așa a rămas. A fost o hotărâre dreaptă, ne-am înțeles? Din toate punctele de vedere.

Amy luă o șuviță lungă de păr și o examină cu atenție.

— Bine.

— Ne-am înțeles?

— Da.

— Crezi ce-ți spun?

— Da.

— Bine atunci.

Chrissie se ridică brusc și traversă bucătăria cu gândul să pună de-o cafea.

— Acum, că stau să mă gândesc mai bine, aș prefera să nu veniți cu mine, rosti ea cu spatele la fete. Spui tu că mă crezi, dar acuzația ascunsă în vorbele tale m-a convins că ar fi mai bine să nu fiți de față la întâlnirea cu domnul Leverton. Știu cât ați suferit în ultimele săptămâni, dar n-ar strica să vă gândiți și la mine puțin, nu doar la cât am suferit, ci la ce mă așteaptă de-acum înainte, fără tata.

Glasul începu să-i tremure, așa că tăcu și puse câteva linguriță de cafea în cafetieră, cu mâna nesigură.

— Dacă nu sunteți cu mine trup și suflet, prefer să merg singură.

Urmă un moment de tăcere, curmat de bufnitura telefonului lui Dilly. Tamsin îl ridică și i-l aruncă soră-sii, apoi rosti:

— Aș vrea să vin cu tine, mamă, dacă-mi dai voie.

Chrissie se răsuci pe călcâie. Dilly își făcea de lucru cu telefonul mobil, iar Amy se holba pe fereastră.

— Mulțumesc, Tamsin, rosti ea, solemn. Îți mulțumesc. Atunci mergem doar noi două.

Mark Leverton își aranjase biroul astfel încât, atunci când era necesar, să stea pe lateral și nu în spatele mesei, pentru a nu crea o barieră prea formală între el și interlocutorul său. Le pofti pe cele două femei să ia loc pe scaune de piele cu brațe de lemn – fotoliile capitonate nu erau indicate pentru o discuție despre moarte – apoi lăsă hârtiile pe birou și se așeză pe scaunul de lângă ele. De regulă, lucra în cămașă, dar cu această ocazie își luase și sacoul, scoțând la vedere butonii de argint marca Tiffany, cadoul soției sale la împlinirea a șapte ani de căsnicie.

Chrissie nici nu-l băgă de seamă. Observă ce-i drept că era brunet, sobru, ușor familiar și purta verighetă. Și ea purta verigheta, dar cu o

stingherealã pe care se ferea s-o trãdeze. Nu gãsea greșit sau ilegal să stea în biroul lui, cu verigheta pe deget, și să fie numită doamna Rossiter, pentru că ea și Richie semnau toate documentele împreună, după ce se consultau în prealabil. Nu făcea ceva pe furiș, nu căuta să ușureze pe cineva de bani, totul fusese discutat cu Richie. Dar în pofida tuturor acestor asigurări, în pofida atitudinii ei liniștite și încrezătoare, la care contribuiau costumul elegant, părul prins frumos în coadă și poșeta scumpă care zăcea la picioarele ei, fu năpădită, cu un amestec de mirare și groază, de-un val de furie împotriva lui Richie pentru că refuzase s-o ia în căsătorie, lăsând-o pradă situației neplăcute în care trebuia să aleagă între prefăcătorie și umilință.

Mark Leverton îi zâmbi lui Tamsin. Tânăra drăguță dinaintea sa moștenise trăsăturile lui Chrissie și avea părul prins la spate cu o clamă din carapace de țestoasă, li zâmbi nu pentru că era tânără și drăguță, ci pentru că părea mult mai relaxată ca maică-sa, care ar fi preferat să fie oriunde altundeva decât în biroul său.

— Îmi pare nespus de rău pentru domnul Rossiter, spuse Mark.

În asemenea situații, unchii lui obișnuiau să folosească formula „Condoleanțele mele sincere pentru pierderea suferită”, pe care el o găsea deopotrivă ridicolă și nesinceră. Mark rostise acele vorbe din suflet, din simplul motiv că acum avea și el o familie, alta decât cea în care fusese crescut, și putea să se identifice cu suferința lor.

— Mulțumesc, spuse Chrissie, lăsându-și privirile în poală.

Tamsin o prinse cu delicatețe de încheietură.

— Ești bine?

Chrissie încuviință.

— N-o să dureze mult, spuse Mark. Este foarte simplu. Se aplecă spre Chrissie cu un gest încurajator. Doamnă Rossiter, știți și

dumneavoastră cât de simplu merg lucrurile. Cunoașteți foarte bine testamentul domnului Rossiter.

Chrissie încuviință din nou.

Mark trase dosarul mai aproape de el.

— De altfel, sunt doar câteva mici modificări față de testamentul pe care l-am revizuit împreună, în urmă cu trei ani, cum bine vă amintiți.

Chrissie își ridică brusc privirea.

— Modificări?

Mark zâmbi încurajator. Sosise, în sfârșit, momentul pe care-l pregătise cu multă grijă. Trebuia să-i dezvăluie că Richie îl vizitase primăvara trecută, dându-i de înțeles că era o întâlnire confidențială.

„Nu-mi plac secretele, îi spusese Richie. Dar cred în intimitate. Cu toții avem dreptul la intimitate, nu?”

— Două chestiuni minore, o asigură Mark cu blândețe. Sunt mai degrabă niște dorințe. Doleanțele domnului Rossiter. M-a vizitat în urmă cu un an, să-mi spună că vrea să facă două mici cadouri. Nu afectează cu nimic grosul averii, casa și altele care vă vor reveni după autentificare.

— Autentificare? întrebă Tamsin cu sfială în glas.

Mark zâmbi.

— E vorba de atestarea legală a testamentului.

Tamsin încuviință și se uită la mama ei. Privirea lui Chrissie era ațintită la tabloul din spatele lui Mark, ales de soția lui. Era o pictură în stilul lui Mondrian, înfățișând o rețea de linii negre și pătrate colorate. Tamsin se răsuci în scaun și o prinse de mână pe maică-sa.

— Mamă?

— Ce cadouri? rosti Chrissie, cu dinții aproape încleștați.

Mark îi aruncă o privire furișă lui Tamsin, care avea ochi numai pentru maică-sa.

— Vă asigur, doamnă Rossiter, că familia dumneavoastră e principalul beneficiar în toate privințele.

— Ce cadouri? repetă Chrissie.

Urmă un scurt moment de tăcere. Mark luă dosarul și-l ținu în mâini pentru câteva clipe, șovăind să-l deschidă, de parcă urma să elibereze un duh rău, apoi îl așeză pe birou și rosti cu glas măsurat:

— Domnul Rossiter a dorit să lase două obiecte primei sale familii din Newcastle.

Un fior violent zgudui umerii lui Chrissie. Tamsin sări din fotoliu și îngenunche pe covor, lângă mama ei.

— Stai liniștită, mamă, e totul în regulă.

Chrissie se eliberă din strânsoarea lui Tamsin și îi puse mâna pe umăr.

— Știu, dragă. Ce obiecte?

Mark se propti cu coatele pe genunchi, își împreună degetele și se aplecă înainte.

— Pianul și compozițiile muzicale de până în 1985.

— Pianul…

— Dorea să lase pianul fostei sale soții și compozițiile muzicale de până în 1985 fiului său, rosti Mark, sincer înduioșat. Tatăl său l-ar fi mustrat pentru o asemenea atitudine.

— Steinway-ul, rosti Chrissie.

— Da.

— Dumnezeule, se tângui Tamsin, lipindu-se de scaunul mamei sale. Vai, Doamne…

— Bănuiesc că 1985 e anul în care domnul Rossiter a venit în Londra, continuă Mark. Fiul lui avea paisprezece ani. Valoarea actuală a pianului se ridică la douăzeci și două de mii de lire sterline, la care se adaugă și valoarea drepturilor de autor pe acele compoziții. N-am făcut decât o estimare…

Dar se opri, pentru că Tamsin începuse să plângă în brațele lui Chrissie.

— Nu pianul, bâigui ea. Nu pianul. Nu se poate…

Chrissie o mângâie pe creștet. O privi ușor distrată, de parcă gândurile îi zburau în alte părți. Apoi își întoarse privirile către Mark.

— Sunteți sigur? întrebă ea, stăpânindu-și glasul.

Mark deschise dosarul și îi arătă prima pagină.

— Da.

Chrissie se holbă la bucata de hârtie, dar nu reușea sub nicio formă să înțeleagă. Privea cu ochii încețoșați, fără a-și lua mâna de pe creștetul lui Tamsin.

— Asta-i tot, rosti Mark Leverton. Astea sunt singurele modificări. Vă asigur că nu există alte complicații, nu trebuie să plătiți taxă de moștenire, pentru că testamentul e valabil, iar dumneavoastră sunteți văduva domnului Rossiter.

Chrissie își ridică încet privirile de la foaia de hârtie și le fixă pe chipul lui Mark. Mâna îi înlemni. Apoi rosti cu un glas limpede, ce părea totuși să vină de departe, de parcă tocmai fusese deșteptată dintr-un somn lung:

— Din păcate, nu sunt.

Cadranul digital de lângă patul lui Amy indica ora două și patruzeci și cinci de minute. Ultima oară când se uitase indica unu și treisprezece, iar puțin mai înainte de asta, douăsprezece treizeci și șapte. În tot acest timp se străduise să citească sau să adoarmă, să discute cu prietenii pe internet sau să cânte la flaut, ba chiar să coboare în bucătărie și să-și facă pâine prăjită sau o ciocolată caldă. Încercase din răsputeri, dar fără folos. De trei ore de când urcase în camera ei se tot foise, iar gândurile-i alunecau mereu spre aceleași grozăvii de care nici nu voia să știe, darămite să le cuprindă cu mintea. Cine pe lumea asta ar fi putut sta calm când ar fi aflat, într-un fatidic sfert de ceas, că tatăl său lăsase două elemente cruciale din viața lui

familiei pe care o avusese înainte, că părinții tăi nu se căsătoriseră niciodată și că surorile tale știuseră totul, dar, din neatenție sau rea-voință, uitaseră să-ți spună și ție?

— Hai, Amy, rostise Tamsin, cu exasperarea celui nevoit să asculte smiorcăielile unui frate mai mic. Doar știai. Cum să nu știi?

— Nu știam…

— Nu-mi dau seama cum e posibil, intervenise Dilly. Doar nu era un secret. Cum adică să nu știi?

Amy îi aruncase o privire furioasă.

— Spune-mi tu.

— Erau împreună de douăzeci și trei de ani, rosti Tamsin. Douăzeci și cinci, dacă pui la socoteală și perioada de când se cunoșteau. Înainte de asta, a avut o căsnicie de douăzeci și doi de ani. A stat mai multă vreme cu mama.

— De unde știi? făcuse Amy, încăpățânată.

— Mi-a spus mama.

— Și mie de ce nu mi-a spus?

— Poate pentru că n-ai întrebat-o, se băgase Dilly.

— Du-te și întreab-o. Hai, du-te, o îmboldise Tamsin.

Dar Amy nu-i urmase sfatul. Cu toată vânzoleala din acea seară, cina frugală, Robbie și Craig tot apărând și dispărând, Chrissie stând mută pe scaun, în fața pianului închis – Amy nu-și amintea să-l fi văzut vreodată închis –, fără ca telefonul – în mod ciudat – să sune, ea nu găsise răgazul să-i pună vreo întrebare, în ciuda furtunii din suflet. Cel puțin, nu genul acela de întrebare, care ar fi deschis, fără îndoială, portița spre alte întrebări, una mai incomodă ca alta. Dar temerile nerostite o măcinau acum pe dinăuntru, făcând-o să se scoale din pat și să se învârtă prin cameră risipind orice speranță de somn.

Se uită din nou la ceas. Două patruzeci și opt. Coborî din pat pentru a nu știu câta oară, luă un pulover mai vechi de-al tatei, pe care-l subtilizase

din dulapul lui la o săptămână după ce murise, și deschise ușa. La celălalt capăt al micuțului coridor, cu tavanul înclinat și ingenioasa lucarnă suedeză, se afla camera lui Dilly. Amy o auzise urcând pe la miezul nopții, mormăind ceva în telefon, și apoi închizând ușa cu hotărâre, dând de știre că nu vrea să fie deranjată. Adesea, și mai ales după o zi mai proastă la colegiu, unde se pregătea pentru meseria de cosmetician, lăsa ușa întredeschisă ușor, dând de înțeles că până și compania lui Amy era preferabilă singurătății. Dar cu o seară în urmă, păruse aproape fericită la telefon, și era clar că n-avea de gând să-și bată capul cu Amy. Ușa ei era ferm închisă și tăcerea mormântală indica faptul că dormea.

Amy coborî în liniște la primul etaj. Ambele uși de pe coridorul principal (camerele lui Chrissie și lui Tamsin) erau închise. Cineva lăsase becul aprins la baie, care acum lumina raftul de sticlă unde-și ținea, de obicei, Richie periuța de dinți, într-o cană cu Mickey Mouse primită în dar de la Amy, dintr-o excursie la Euro Disney, pe când avea șapte ani. Richie își ținuse mereu periuțele de dinți în baia mare, o deprindere mai veche, de când erau ele mici. Cana și periuțele dispăruseră între timp, lăsând în urmă un elastic de păr, o perie de plastic și un flacon de cremă rozalie. Chestii femeiești, gândi Amy. E plină casa de ele.

Coborî la parter, fără să mai fie atât de stresată să nu facă zgomot, și zări o lumină aprinsă în cămăruța de lângă ușă, unde obișnuia să lucreze Chrissie. Amy își vârî capul înăuntru, vrând să închidă lumina, și dădu peste Chrissie, care stătea la calculator, încă îmbrăcată.

— Mamă?

Chrissie se întoarse. Nu părea deloc surprinsă.

— Bună, dragă.

Amy se sprijini de tocul ușii.

— Nu pot să dorm.

— Nici eu.

— Ce faci?

Chrissie se întoarse spre ecran.

— Căutam mai multe informații despre taxele de moștenire.

— Ce-i aia?

— E o taxă pe care trebuie s-o plătești când moștenești averea altcuiva. Ești scutit de taxă doar dacă ai fost căsătorit cu acea persoană. Dacă nu, guvernul îți dă o anumită sumă gratuit și te taxează pe restul.

Amy se aplecă peste umărul lui Chrissie.

— Poftim?

— În ochii legii nu sunt nevasta lui, chiar dacă am trăit cu el douăzeci și trei de ani.

Pe Amy o podidiră lacrimile.

— De ce nu te-ai căsătorit cu el? scânci ea.

Chrissie rămase cu ochii la ecran.

— Nu pot acum să vorbesc despre asta. Îmi pare rău, dar sunt furioasă și mi-e teamă că voi spune lucruri pe care mai târziu le voi regreta. Dar îți promit că vom discuta odată.

— Ele știau. Mie de ce nu mi-ai spus?

— Nu știu. Nu m-ai întrebat. De ce nu m-ai întrebat? Ți-aș fi spus. Ar fi trebuit să vorbim toate patru cu tata, când încă mai era printre noi. Dar acum e prea târziu.

Amy se cocoță pe marginea biroului și începu să tragă de șuvițele de păr.

— Dar tu ți-ai dorit asta?

— Ce să-mi doresc?

— Să te căsătorești cu tata.

— Firește, oftă Chrissie.

— Și de ce nu i-ai cerut-o?

— Ți-am spus, Amy, hai s-o lăsăm pe altădată. Mi-e suficient acum că mă lupt cu rolul de concubină pe care mi-l atribuie legea, ceea ce înseamnă că nu beneficiez de statutul și de privilegiile unei văduve în ceea ce privește scutirile de taxe. E greu, crede-mă.

— Deci sunt un copil nelegitim.

Chrissie nu se uită la ea.

— Nu face caz din asta. Nimeni nu mai folosește termenul ăla, Te-am dorit și te-am iubit, și știi cine-ți sunt părinții. Nu mulți se pot mândri cu asta. Legile și societatea rămân adesea în urma dezvoltării comportamentului uman.

— Și nu-ți pasă? rosti Amy, fără să-și ridice privirile.

Chrissie întinse mâna și apucă marginea vechiului pulover al lui Richie.

— Scumpa mea, în clipa asta îmi pasă de atâtea lucruri încât am senzația c-o să mă sparg în mii de bucățele.

— Nu face asta, rosti brusc Amy.

— Stai liniștită. Mi-e imposibil. Doar că sunt atâtea… Lăsă puloverul și-și duse mâna la ochi. Mi-e atât de greu să accept tot ce se întâmplă acum, și sunt atâtea lucruri la care nu m-am așteptat, despre care credeam… Amuți din nou.

Amy își dădu părul pe spate și rosti scurt:

— Pianul.

Chrissie își coborî privirile pe tastatură.

— Era glasul lui, spuse ea. Pianul însemna totul până la urmă, nu doar numele de scenă, ci cum era și ce credea despre sine. Nu-mi vine să cred că a făcut asta, că nu mi-a spus și m-a lăsat să aflu în felul ăsta. Prea târziu, ca toate celelalte. Acum încerc să repar ce mai e de reparat. Se uită la Amy și îi întinse mâna. Îmi pare rău, scumpa mea, n-ar trebui să vorbesc așa de față cu tine. N-ar trebui să am asemenea gânduri. Nu e corect, nici față de tine, nici față de mine. E gândire de ora trei dimineața. Iartă-mă. Îmi pare rău.

— Poate că n-o să-l vrea, rosti Amy cu glas scăzut.

— Poftim?!

— Poate că n-o să vrea pianul. Cine știe, rosti ea, iuțind vorba, poate e și ea supărată pe el.

Chrissie oftă prelung.

— Nu-mi pasă dacă-l vrea sau nu. Nu-mi pasă ce simte. Nici nu vreau să mă gândesc la ea.

— Am înțeles, spuse Amy. Își trase mâna din strânsoarea ei și-și încrucișa brațele la piept. Am înțeles, dar acum sunt furioasă.

Chrissie continua să privească tastatura.

— Ai auzit ce-am zis?

— Desigur.

— Sunt furioasă, spuse ea din nou, aproape strigând. Sunt furioasă pe tine și chiar mai furioasă pe el. Cum a îndrăznit? M-a tratat ca pe-o copiliță și voi v-ați jucat de-a mama și de-a tata. Nu v-ați gândit că o să mă afecteze?

— Acum că stau să mă gândesc, nu prea ne-am gândit…

— Cum îndrăznești? o întrerupse Amy șoptind tăios. Cum ați îndrăznit amândoi?

— Dacă te face să te simiți mai bine, acum trag ponoasele. Nu? Niciun venit de la tata, totul e înghețat până după autentificare, mai e și taxa asta…

— Aici nu-i vorba de tine.

— Așa-i. Iartă-mă, scumpete, dar…

— E vorba despre mine. Și despre Dilly, și despre Tamsin, și despre el.

— Tata?

— Nu, oftă Amy. Nu tata. Nu despre tine sau despre tata, nu despre părinți. E vorba despre copii, nu? Noi trei și cel din Newcastle. Se aplecă la urechea mamei sale și șuieră: Nu-i așa?

capitolul 5

— Unde ai de gând să-l pui? întrebă Scott.

Margaret stătea pe sofa, în bovindoul din camera de zi, privind gânditoare iarba unduitoare din Percy Gardens. În ciuda cerului senin, marea era întunecată și lucioasă, licărind din depărtare. Câțiva pescărușii vânjoși își făceau de lucru prin iarbă, iar un bătrân mergea încet cu un baston într-o mână și o plasă de cumpărături în cealaltă, în rest, nici urmă de viață, nici țipenie de om, nicio ambarcațiune. Dawson dormea dus, întins pe canapea, știind că n-are niciun motiv să se trezească.

— Ce să pun? întrebă Margaret, distrată.

De câteva zile era într-un soi de blândă visare, neatentă la ce se petrecea în jur. Scott observase asta, precum și urma lăsată de verighetă pe degetul ei inelar. Când o iscodise despre verighetă, Margaret se uitase la mână de parcă totul era în regulă și rostise:

— Un fleac, scumpul meu. Era vremea s-o dau jos.

— Unde vrei să punem pianul, rosti Scott, cu glas tare.

Margaret se răsuci lent și aruncă o privire prin încăpere, la canapea și la scaunele îmbrăcate în pânză și bumbac, cu model floral, la măsuțe, lămpi și la vătraiele de bronz agățate într-un mic trepied lângă sobă, la vitrinele pline cu porțelanuri pe care le colecționase – ca păstorițe care visau la rădăcina unor copaci pitorești, copilași vagabonzi care se jucau cu cockeri.

— Aici nu-i loc, spuse Margaret.

Scott oftă.

— Ai putea să faci loc.

— Ar fi mult prea impunător, rosti Margaret, însoțindu-și vorbele de un gest vag al mâinii.

Scott își vârî mâinile în buzunarele de la jeanși și își încovoie umerii, studiind vârfurile pantofilor săi de sport. Numără cu greu până la douăzeci. Ar fi vrut să-i spună că aducerea pianului avea dublă semnificație: o dată că era o mărturie a faptului că Richie nu-i dăduse complet uitării, și apoi că el, Scott, putea să-l folosească. Asta i-ar fi amintit și mamei sale, după atâta vreme, că putea să cânte la pian. Destul de bine chiar. Să nu mai spună că Richie n-avea pereche, că nimeni nu cânta cu atâta măiestrie, că Scott nu-i moștenise nici frumusețea, nici talentul. Scott habar n-avea dacă maică-sa știa că mai cântă, sau dacă-și amintea modesta orgă electronică Yamaha din apartamentul lui din Newcastle, ascunsă în spatele canapelei negre, și faptul că repeta destul de des. Uneori le cânta și prietenilor, care-i spuneau că e nemaipomenit și că ar trebui să facă un ban din asta. Scott știa că nu e chiar așa de bun și nu dorea ca maică-sa să-l laude, doar să știe că mai cântă din când în când și să-l asculte. Dorea să instaleze mărețul Steinway în livingul mamei sale, pentru a comunica, din când în când, cu ea și fără cuvinte, și încă într-un mod probabil mai satisfăcător. Dorea să-i cânte la pian, la pianul tatălui său, pentru a fi din nou o familie.

Margaret se întoarse.

— Nu uita de cântecele alea, rosti ea, cu mai mult interes decât acordase pianului.

— Așa-i.

— Sunt o moștenire neprețuită. O amintire minunată. Ca să nu mai vorbim că valorează bani buni. Drepturile de autor pot să-ți fie de mare folos. Poate așa reușești să te muți și tu la casă.

Scott își trecu greutatea de pe un picior pe altul.

— Poate înseamnă mai mult pentru tine decât pentru mine, rosti el, urmărindu-i reacția.

Margaret căzu din nou în acea visare nostalgică.

— Înseamnă foarte mult pentru mine.

— Mamă.

— *Urmează-ți steaua, În ochii mei,* începu ea să enumere, fără să-i dea importanță. *Amintirea razei de lună, Doi, trei, singur.* Asta l-a scris după ce te-ai născut. S-a întâmplat o dată să nu merg la unul dintre spectacolele lui, pentru că am rămas cu tine, și eram așa frântă de oboseală că îndrugam numai prostii. Nu se simțea bine dacă nu eram acolo, cu el. Îi plăcea să-l însoțesc și să-i povestesc cum a fost. Ținea cont de opinia mea.

— Am înțeles, rosti Scott.

Dintr-un motiv sau altul, se simțea stânjenit, de parcă asistase la un fragment din viața intimă a părinților săi, care nu era destinat ochilor unui străin. Una era să aibă o comunicare firească în sânul familiei, alta era să fie martorul fără voie al dragostei trecute dintre ei. Nu se dădea în vânt după compozițiile tatălui său și faptul că existența lui contribuise la crearea unora dintre ele îi dădea un sentiment ciudat. Inițial, vestea că moștenise compozițiile lui timpurii îl copleșise, dar când fu confruntat cu adevărata natură a partiturilor, o senzație ciudată luă locul recunoștinței lui înmărmurite. Înțelese atunci că melodiile lui sentimentale nu-l emoționau deloc, și cu-atât mai puțin dacă erau rodul vieții private a părinților săi.

Se întrebă dacă nu cumva căzuse pradă unei reacții copilărești, cam nepotrivită pentru un bărbat de treizeci și șapte de ani, dar hotărî că sentimentele erau sentimente, și nu se putea preface că nu le are. Cât despre câștigurile bănești, n-avea nevoie de ele. Nu bani își dorise de la el, iar acum era prea târziu să mai primească ceea ce dorise cu adevărat.

— Ascultă, îi spuse lui Margaret. De la paisprezece ani încerc să-ți port de grijă, să țin locul tatei, și nu pot, brusc, să mă întorc cu o sută optzeci de grade și să-l consider un erou romantic, doar pentru că a murit.

Margaret îi aruncă o privire îngăduitoare.

— Bineînțeles că nu, scumpule.

— Mamă, ce-i cu tine?

— Nimic.

— Nu prea cred că nu-i nimic. Ești visătoare și enigmatică.

— Sunt împăcată.

— Împăcată?

— Da, să știi, rosti ea, surâzând. Mă bucur pentru ce-am primit. N-am îndrăznit până acum nici să sper că nu ne-a uitat. Timp de luni, chiar ani de zile mă gândeam că ne-a șters complet din minte, și apoi mă consolam, zicându-mi că încă n-a depus actele pentru divorț, nici măcar după nașterea fetițelor, și flacăra speranței se aprindea din nou în mine. M-am întors de la înmormântare eliberată de povara incertitudinilor și dintr-odată am primit vestea moștenirii, care-a picat din senin. Nici prin gând nu mi-a trecut, nici măcar pentru o clipă. Mi-am închipuit o mie de tâmpenii, dar nu m-am așteptat la așa ceva. Și-a amintit de noi când încă o ducea bine, când credea că mai are ani buni de trăit, s-a gândit la noi doi și s-a dus la avocat ca să se asigure că îi vom primi gândurile bune. Certitudinea asta îmi încălzește inima. Restul, pianul, sunt doar obiecte. Voiam doar să știu și acum mă simt împăcată.

Scott se așeză la marginea canapelei și își trecu mâna peste blana pufoasă și deasă a motanului.

— Mă bucur și eu, rosti el, aproape sfios. Sincer. Cred doar că nu sunt persoana potrivită să primească melodiile lui.

— Prea siropoase pentru tine, nu? Oamenii gândesc altfel despre dragoste în zilele noastre. Cu-atât mai trist. Era minunat să te lași purtat pe acordurile acelea romantice. Dar lucrurile s-au schimbat. Altfel își exprimă oamenii sentimentele acum. Sentimentul a rămas același, doar forma de exprimare s-a schimbat.

— Așa-i, rosti Scott.

Îl mângâie ușor pe Dawson, care răspunse imediat cu afecțiune. În timp ce torcea, își scotea și

își retrăgea involuntar ghearele. Era o reacție instinctivă, asemănătoare reacției lui Scott față de cântecele tatălui său.

— Mamă…

— Da, scumpule.

— Ia tu partiturile. Știu cât înseamnă compozițiile alea pentru tine, ce semnificații poartă…

Amuți. Nu reușea sub niciun chip s-o privească în ochi.

— Așa e, înseamnă mult pentru mine.

Se ridică și vru să se așeze lângă el pe canapea, cu spatele drept, ca-ntotdeauna, și mâinile strânse în poală.

— Păi atunci păstrez eu cântecele și redevențele, și-ți dau ție pianul, ce zici?

— Serios?

— Da.

— Mamă… Un pian ce valorează douăzeci de mii de lire lângă o canapea IKEA…

— Ei și?

— Ești de-acord cu asta?

— Absolut.

Scott o sărută pe obraz.

— Îți mulțumesc.

— Pentru puțin, scumpule.

— Un Steinway nu-i puțin lucru.

— E un instrument minunat, nu zic, rosti Margaret, ferindu-și privirile, și însemna totul pentru Richie, dar a avut și el problemele lui.

— Cum ar fi?

Margaret se uită la el.

— L-am luat în rate. Pe vremea aia n-aveai altă variantă. Eu eram singura cu un venit stabil. Am tras din greu și-am dus lipsă de multe ca să-l cumpărăm.

— Înțeleg, rosti Scott, uitându-se la mâna ei stângă. O să mai porți verigheta vreodată?

— Nu, rosti ea, fără să arunce măcar o privire în jos. Nu-i nevoie.

Serile de duminică nu era prea plăcute, mai ales după vizitele la Tynemouth. De vină erau, probabil, aerul de mare, schimbarea peisajului și, adesea, un prânz mult prea îmbelșugat, plin de bucate cu care nu se-ntâlnea în mod obișnuit când prânzea la Grand Hotel. Când se întorcea în Newcastle, se simțea foarte dezorientat, de parcă s-ar fi întors din Mongolia. Înainte obișnuia să se vadă cu prietenii, eventual să iasă la un film, dar senzația puternică de ireal pe care-o simțea îl determinase să abandoneze aceste ieșiri. În ultima vreme își petrecea duminicile în singurătatea apartamentului, încercând să facă puțină ordine în haosul existent, pentru a începe săptămâna cu dreptul. Mai spăla câteva căni și farfurii, își mai aranja așternuturile (ce rost, oricum avea să se culce în jumătate de oră), mai căuta o cămașă curată pentru a doua zi, mai lustruia pantofii negri cu prosopul de sală. Prietenii lui care aveau iubite cu care locuiau se plângeau de atmosfera casnică a serilor de duminică. Nu puține erau momentele când își amintea cu nostalgie și tristețe de câte-o fostă iubită, dar de cele mai multe ori se bucura de singurătatea domoală a acestor scurte intervale între două reprize de muncă.

Una peste alta, seara aceasta era diferită. Își făcuse un plan de bătaie, și trecuse la mutatul mobilei. Împinse canapeaua neagră spre bucătărie, lăsând o dâră lată de mizerie în urmă și continuă cu măsuța de cafea, pentru a crea loc suficient lângă fereastră, unde urma să troneze Steinway-ul, în toată splendoarea lui. Orga i-ar fi slujit mai bine în dormitor, ca suport de haine, iar masa și scaunele de metal, „bune de-admirat, dar proaste de-așezat” le putea aranja de-a lungul peretelui, pe partea opusă canapelei. Ce mai conta că totul va fi îngrămădit? De-acum înainte avea să privească de-a lungul camerei, unde pe fundal se înălța mărețul pod Tyne, și avea să zărească pianul frumos și

lucios, în care mai rezonau încă vocea sa și a tatălui său. Pentru prima oară era încântat de ideea unei după-amiezi de duminică, petrecute în singurătatea apartamentului. Gândul acesta îl făcu să curețe mai cu sârg. Spălă mizeria de pe podea, aruncă reviste și hârtii vechi și scutură pernele de praf. În final, fu mulțumit de munca sa și, fără niciun temei real, simți că viața lui va lua o nouă întorsătură de-acum înainte, că i se adăugase o nouă dimensiune, necunoscută încă, dar foarte importantă.

Lăsă o grămadă de saci negri de gunoi lângă ușă, pe care avea să-i arunce de dimineață, și intră fluierând la duș. După duș își petrecu un prosop la brâu și curăță mizeria din jurul robinetelor, turnă clor din belșug în chiuvetă și șterse oglinzile cu un pumn de hârtie igienică. Abia reuși să audă telefonul prin simfonia de pleoscăituri și fluierături, dar țâșni iute și ridică receptorul, chiar când robotul se pregătea să preia mesajul.

— Alo?

— Bună, rosti vocea sa. Aici Scott. Momentan…

— Alo? făcu Scott încă o dată, încercând să acopere robotul. Alo, sunt acasă.

Tăcere.

— Sunt la telefon, cine mă caută?

— Amy.

— Amy…

— Da, știi tu.

— Ah, făcu el încurcat, și-și strânse mai bine prosopul la brâu. Nu se simțea în largul lui să discute cu Amy aproape dezbrăcat, chiar și la telefon.

— E… OK?

— Ce să fie OK?

— Vreau să zic, poți vorbi?

— Sigur că da. Sunt doar puțin surprins.

— Și eu. Adică, sunt surprinsă că am avut curajul să te sun.

— Unde ești?

— În dormitor. Acasă, în dormitor.

Scott merse la fereastra cu priveliște.

— Eu mă uit acum la podul Tyne.

— Ce-i podul Tyne?

— Nu știi de podul Tyne?

— Dacă aș fi știut, nu te-aș fi întrebat, rosti ea, tot mai încrezătoare.

— Așa-i. Păi e o construcție masivă din fier și beton, peste râu Tyne. Trece și calea ferată pe-acolo. Pot să văd trenurile de la fereastră.

— Aha.

Urmă o pauză. Scott așteptă câteva clipe, ascultându-i răsuflarea (sau își închipuia doar?), apoi rosti:

— Te pot ajuta cu ceva?

— Nu știu, spuse Amy cu șovăială în glas.

Scott hotărî să pună degetul pe rană. Se îndreptă de spate și, ațintindu-și privirile asupra peisajului, rosti:

— E vorba de pian, nu?

— Nu.

— Sunt surprins.

— Da.

— A fost cumva o provocare?

— Poftim?

— Ai vrut să-ți dovedești că ai curajul să mă suni? Urmă un alt moment de tăcere.

— Poate.

— Credeai c-o să-ți închid telefonul în nas?

— Nu.

— Aș fi putut s-o fac. N-am fost tocmai bine primiți la înmormântare.

— Nu. Dar la ce te așteptai?

— OK, spuse Scott. OK.

Încercă să-și aducă aminte cum arăta. Înaltă, slabă, păr lung și negru. Dar nu-și mai amintea chipul ei. Își amintea doar că, dintre toate, numai ea nu le aruncase priviri otrăvite.

— Ar trebui să învăț. Mereu trebuie să învăț.

— Pentru Nivelul A?

— Nu-mi aduce aminte.

Scott se răsuci pe călcâie și examină spațiul gol în care urma să stea pianul.

— Cânți la vreun instrument?

— La flaut.

— Frumos.

— Tu?

— La pian, dar nu foarte bine.

— Să-nțeleg atunci că…

— Da. Își coborî privirile în podea. Da, voi cânta aici. —Ar trebui să închid, spuse ea.

— De ce, vine cineva?

— Nu, dar mă gândeam…

— De ce-ai sunat, Amy? De ce m-ai sunat?

— Mă gândeam la tata. La tatăl meu.

— Tatăl nostru. De-aia m-ai sunat?

— Ți-e dor de el?

— Nu știu exact. Nu l-am văzut de când aveam paisprezece ani.

— Știu, spuse Amy cu glas scăzut.

— Ei bine, de-aia m-ai sunat? Pentru că a fost și tatăl meu și știai că nu ne-am văzut de-un amar de vreme?

— Ești supărat din cauza asta?

Tăcere.

— Îmi pare rău, se scuză Amy. Îmi retrag cuvintele.

— Răspunsul la întrebarea ta e da.

— Și eu am motive să fiu supărată, rosti Amy cu blândețe.

— Gândurile astea mă bântuie de douăzeci de ani, dar nu le-am dat niciodată glas…

— Înțeleg, șopti Amy.

— Dar acum, că m-ai întrebat…

— Nu știu de ce-am sunat, rosti Amy, limpezindu-și glasul. Mă tot bătea gândul s-o fac, și-am zis să nu mai aștept.

— O să te mai bată și-a doua oară?

— Ai putea să mă suni și tu. Nu e neapărat să te sun eu.

— Nu prea cred că…

— O să închid acum, spuse Amy.

— Cu bine.

Scott așteptă. Amy nu spuse nimic. Apoi auzi țăcănitul care anunța că discuția se încheiase.

— Seara bună, rosti Scott, cu elocvență exagerată. Pa. Mulțumesc de telefon.

Aruncă telefonul pe canapea și-și trecu degetele prin părul umed, făcându-l țepi. Ce Dumnezeu se petrecuse?

Amy coborî din pat și se ghemui la podea, cu genunchii strânși în brațe, și bărbia la piept. Zăcu acolo un timp, răsuflând și așteptând ca senzația dată de oasele craniului care apăsau pe rotule să devină mai degrabă dureroasă decât incomodă, apoi se ridică încet și se întinse cât era de lungă, până atinse cu degetele tavanul înclinat. De-acolo, de sus, o privea din poză Duffy. Purta un pulover, roșu cu negru, mult machiaj, și stătea rezemată de-un zid, cu o expresie destul de înfricoșată întipărită pe chip. Amy se identifica adesea cu artista din poster. Ridică celularul de pe covor și-l vârî în buzunarul pantalonilor, lăsând micul talisman afară – un delfin albastru lucios – ce-i permitea să scoată telefonul de-ndată ce începea să vibreze. Îl ținea întotdeauna pe vibrații. Surorile ei aveau sonerii zgomotoase, dar ea prefera discreția vibrațiilor, la fel cum închidea ochii la majoritatea problemelor familiale, luând adesea aminte la ce se petrece în jurul ei, fără a fi prea exigentă. Doar în chestiunile cu adevărat importante devenea exigentă, atitudine de care nu era prea mândră, căci se trezea furișându-se, trăgând cu urechea, scotocind prin sertarele altora sau prin căsuțele lor de e-mail. De pildă, în urmă cu câteva zile deschisese scăunelul de pian al tatei – niciodată nu-i trecuse prin cap să-l deschidă de când se știa ea pe lume – și descoperise tot soiul de lucruri.

Lucruri provenind dintr-un loc și un timp ce n-aveau nimic în comun cu tatăl ei, așa cum îl cunoscuse Amy, sau cu viața lor de familie.

Găsise multe partituri, fotocopii uzate cu tot soiul de cântece scrise pentru musicaluri precum *Show Boat, Guys and Dolls* sau *Carousel.* Articole despre meciurile de fotbal de pe St James Park din anii ’70. O vedere din St Andrew’s Churchyard, pe spatele căreia un anonim scrisese „Cincisprezece vrăjitoare îngropate aici!” și data, 27 iulie 1963. O broșură de la Grand Hotel, Tynemouth și un blazon micuț de lemn pe care erau reprezentate două chei aurii încrucișate pe un fond roșu, sub un coif ornat și o corabie, însoțite de cuvintele „Moribus Civilis”. Pe spate era o etichetă murdară pe care tatăl ei scrisese „Scott – 1983”. Descoperise și o fotografie ponosită într-un plic la fel de ponosit. Înfățișa o mamă cu pruncul ei de un an. Tânăra doamnă avea o coafură paj, buclată, un jerseu împletit manual și o pălărie ca un nimb. Țâncul purta pantalonași împletiți de mână, un jerseu cu guler Eton, șosete și pantofiori.

Amy fusese singură acasă în acea zi. Chrissie era la o întâlnire cu directorul băncii, Tamsin era la lucru – lucra ca secretară la o firmă de imobiliare de pe High Street –, iar Dilly era la cursuri. În mod normal, Amy ar fi trebuit să-și vadă de învățătură, în camera ei, întrucât perioada de grație în care fusese scutită de studiu din cauza morții lui Richie se sfârșise brusc. Chrissie începuse s-o ia la rost, insistând ca Amy să recupereze timpul pierdut și să recapituleze tot, înainte să înceapă noul semestru. Ușor de zis, greu de făcut, iar în unele zile, chiar imposibil. Instrumentul nu-i dădea bătăi de cap și nici teoria muzicală. Dar când venea vorba de engleză sau de spaniolă, toată concentrarea ei se risipea asemenea bobițelor de mercur împrăștiate pe un vas de sticlă. Se războise aproape o oră cu citate din Hamlet, după care coborâse în bucătărie să-și facă niște pâine prăjită sau o cafea – de ce

nu? – sau o supă la plic, dar melancolia o împinse spre camera lui Richie. Apăsase clapele lent, silențios, și dintr-odată se trezise pe podea, încercând să deschidă scaunul.

Deasupra mormanului de hârtii găsise o cravată împăturită. O cravată bleumarin cu dungi crem și maro. Era șifonată și n-avea etichetă. Aparținea, fără îndoială, erei pre-Chrissie, întrucât Chrissie nu-i îngăduia să poarte decât cravate italienești sau franțuzești, și neapărat din mătase. Dar ceva legat de această cravată ieftină și ponosită o făcu s-o așeze jos, cu respect. Avea o semnificație aparte, la fel ca și fotografia, care zăcuse sub toate hârtiile acelea vechi. Așeză toate lucrurile înapoi în lădiță, în ordinea în care le scosese, dar păstră fotografia, pe care-o vârî în plic, iar plicul în buzunarul din spate al jeanșilor. Apoi o scoase din nou, o așeză deasupra cravatei, închise scăunelul de pian, ieși din cameră, se opri brusc, se întoarse înapoi, deschise scăunelul, vârî plicul în buzunar și urcă iute în camera ei, furișându-se ca un spărgător, deși era singură acasă. Înapoi în camera ei, strecură plicul în spatele posterului cu Doffy. Apoi se așeză la laptop și intră pe Google Earth.

Trebuia să admită că nu avea habar pe unde era Newcastle. Undeva în nord, ca Manchester sau Leeds, pierdut printre dealurile acelei lumi stranii ce începea după Birmingham și se întindea până în Scoția, dar nu știa precis unde, sau la ce distanță de mare se afla. Descoperi încântată, cu ajutorul imaginilor din satelit, că orașul era străjuit într-o parte de mare, în cealaltă de dealuri înverzite, iar în mijloc era străbătut de râul Tyne. Cercetă și împrejurimile orașului Tynemouth, Gateshead, North Shields, trecând peste poduri și monumente, străzi și alei, până ajunse la mare, apoi căută informații despre istoria regiunii, muzica de-acolo, industria decăzută și viața de noapte revigorată. Era atât de absorbită de lectură, încât atunci când auzi ușa de la intrare trântindu-se, tresări și trecu

rapid la pagina de citate din Hamlet, care îi păreau moarte, chiar dacă le recita cu pasiune. „Și ce-am rostit nu-s vorbe de nebun” șopti ea cu ochii închiși, privind Newcastle-ul cu ochii minții. „Încearcă-mă, să vezi că-ți spun din nou aceleași spuse”, rosti ea când Chrissie intră în cameră, întrebând-o dacă vrea o cană cu ceai.

Asta se întâmpla în urmă cu trei zile. De-atunci citise nenumărate alte lucruri despre Newcastle, iar din când în când lua fotografia din spatele posterului cu Duffy și o privea cu nesaț. Richie și mama lui. Richie în 1942, din câte-și dădea seama, într-un studiu foto din North Shields, sau poate acasă, deși era ciudat să porți pălărie în casă, chiar și pentru 1942. În fundal nu se zăreau decât măsuța pe care stătea Richie și o bucată de draperie subțire. Nici urmă de mobilă, flori sau tablouri, doar tânăra mamă învești mântată într-un jerseu împletit probabil de ea, mândră de pruncul ei care avea să crească și să aibă la rândul său copii. Nu mai puțin de patru: Tamsin, Dilly, ea… și Scott. Scott care trăia în zona în care Richie copilărise, iar acum moștenise și pianul. Scott, care îi păruse la înmormântare ca un răsunet straniu din trecutul lui Richie. Scott, care nu se dezlipise de maică-sa, dar care, pe de altă parte, în acea fracțiune de secundă cât se aflaseră față în față, își privise surorile vitrege cu interes, nu cu dușmănie. Trei zile de Newcastle, de micul Richie și de Scott își spuseră într-un sfârșit cuvântul. Stătea întinsă în pat, cu un volum de Lorca pe burtă și cu nervii la pământ, când brusc înșfăcase telefonul, formase numărul lui Scott și așteptase să răspundă, împietrită de spaimă și de emoție.

Și când răspunse, nu știuse ce să zică. El întrebase de ce-l sunase, dar ea nu știuse ce să-i răspundă. Păruse destul de liniștit și deschis, deși în anumite momente își măsurase atent vorbele, și ar fi vrut ca el să vorbească mai mult, să preia frâiele conversației, s-o ajute, să-i dea un sfat ce să

facă în continuare. Bineînțeles că n-o făcuse. O ascultase răbdător, curios să afle ce urmărea, și cum nici ea nu-și dădea bine seama, se pierduse cu firea și puse capăt discuției, fără să mai stea pe gânduri și fără să-și dorească s-o facă.

Privi cu coada ochiului spre ceasul de pe noptieră. Șapte patruzeci și opt. În bucătărie, cineva pregătea probabil tradiționala omletă de duminică seara, singurul preparat pe care-l gătea Richie, și asta din an în Paști. Mâncarea avea să-i schimbe cursul gândurilor pentru o vreme, poate chiar să-i scoată din cap glasul acela șarmant și enervant cu accent geordie. Pipăi delfinul albastru care-i atârna din buzunar, pentru a se asigura că telefonul e încă acolo, și ieși din dormitor.

În bucătărie o găsi pe Tamsin. Era îmbrăcată într-un trening de velur și avea un prosop bleumarin înfășurat în jurul capului, ca un turban. Stătea la masă și își dădea cu ojă pe unghii, cu mișcări line și delicate, dar își înălță privirile când o auzi pe Amy intrând.

— Unde-i mama?

— În oraș, răspunse Tamsin. Am trimis-o să bea un pahar cu familia Nelson. Orice, numai să lase odată calculatorul ăla.

— Și Dilly?

— Ia ghici.

Amy deschise frigiderul.

— Vrei ceva?

Tamsin clătină ușor din cap, având grijă să nu i se desfacă prosopul.

Amy scoase o cutie cu brânzeturi, o roșie și un iaurt cu caramel, și le întinse pe masă.

— Repeți? întrebă Tamsin.

— Da.

— De-atâta vreme?

Amy începu să scotocească printr-un dulăpior.

— E atât de plictisitor.

— O să-i frângi inima mamei dacă pici examenele.

Amy scoase mai multe pachete de biscuiți sărați și le azvârli pe masă, lângă cutia de brânzeturi.

— Nu zice lucruri din-astea!

— Păi tu ești cea isteață, făcu Tamsin, admirându-și mâna stângă. Asta zicea tata mereu. Eu sunt pragmatică, Dilly este decorativă și prostănacă, iar tu ești cea inteligentă.

Amy se așeză la masă, cu un cuțit în mână.

— Ia-ți o farfurie.

— Nu voiam decât să pun niște brânză pe biscuiți și să-i mănânc așa. La ce-mi trebuie farfurie?

— Ia-ți o farfurie, insistă Tamsin.

Amy se ridică în picioare cu un oftat, scoase o farfurie din dulapul de vase și trânti ușa.

— Tam…

— Ce-i?

— Ți-ai imaginat vreodată cum era tata când era mic? Cum a fost copilăria lui?

Tamsin își examină cealaltă mână.

— Nu.

Amy puse o bucățică de brânză pe farfurie și tăie o felie subțire.

— Eu da.

Tamsin îi aruncă o privire.

— Ce vrei să spui?

— Trebuie să recunoști că nu știm mare lucru despre locul în care a copilărit, n-am fost acolo niciodată, iar el nu ne-a povestit nimic.

— Pentru că nu se mai gândea la acel trecut.

Amy așeză cu grijă feliuța de brânză pe biscuit.

— De unde știi?

— Dacă s-ar fi gândit, ne-ar fi spus. Dar a vrut să-l dea uitării, pentru că avea o viață nouă.

Amy mușcă din biscuit, împrăștiind firmituri pe masă.

— Ei bine, eu vreau să știu mai multe, rosti ea cu gura plină.

Tamsin se opri și îi aruncă o privire mânioasă surorii sale.

— Poftim?

Amy înghiți biscuitul.

— Vreau să aflu mai multe despre locul în care s-a născut, despre viața pe care a dus-o acolo.

— Nu poți, rosti Tamsin sec.

— De ce?

— S-ar supăra mama.

— De ce? Nu vreau decât să aflu mai multe…

— Știi tu de ce.

Amy nu mai spuse nimic. Adună bucățelele de biscuit și le îndesă în brânză.

— Nu ei au cerut pianul.

Tamsin se aplecă în față. Prosopul prins în turban o făcea să arate mai în vârstă, mai serioasă.

— Mama are destule probleme în clipa asta. Nu-i e deloc ușor. Noi trebuie s-o ajutăm, nu să luăm apărarea unor oameni care ne-au luat ceva ce nu le aparține.

— Nu iau apărarea nimănui, se împotrivi Amy. Și deocamdată n-au luat nimic.

Tamsin lovi cu palmele în masă și aproape că strigă:

— Cui ții tu partea?

Amy duse încă un biscuit la gură.

— Tuturor, rosti ea.

capitolul 6

Prietena lui Chrissie, Sue, stătea pe marginea patului din dormitor și își plimba privirile prin cameră. Pe tava din spatele ei, ce stătea în echilibru instabil pe cuvertură, erau așezate produsele cumpărate de la magazinul de delicatese: o sticlă de prosecco, măsline verzi, un salam italienesc micuț, două pahare, farfurii și un cuțit. Ușa de la baie era închisă. Chrissie era înăuntru și numai Dumnezeu știa ce făcea acolo. Sue puse picior peste picior și se sprijini pe coate. În urmă cu câteva zile, Chrissie îi mărturisise că nu e în stare să facă ordine printre hainele lui Richie de una singură și îi ceruse ajutorul. „Nu-ți face griji, îi spusese Sue, vin și aduc și băutură, dăm o mică petrecere”, și, într-adevăr, se ținuse de cuvânt, iar acum stătea singură pe patul lui Chrissie, așteptând-o pe prietena ei să iasă din baie.

Sue se întoarse încet și cercetă noptierele din spatele ei. Pe noptiera lui Richie se afla doar un teanc de cărți și un ceas cu alarmă vechi, cu picioruțe metalice și un clopoțel în vârf. Pe noptiera lui Chrissie găseai de toate, de la cărți și sticle cu apă, la cremă de mâini, pile de unghii, cordelușe, un caiet, pixuri, un ursuleț panda de pluș cu o inimă de postav cusută pe piept și o fotografie a lui Richie, înrămată în bambus negru. Stătea aplecat înainte și zâmbea. Purta o cămașă albastră, desfăcută la gât și cu mânecile suflecate, cum îi era obiceiul, dezvăluind mâini și încheieturi puternice. Pe mâna stângă avea un ceas, dar Sue nu zări niciun inel.

Sue știa că majoritatea femeilor erau moarte după el. Mii și mii de admiratoare găseau aerul său misterios și viril, cu nuanțe latine, irezistibil. Sue nu le împărtășea pasiunea. Era de părere că înfățișarea lui era de modă veche. Bărbații de care

se simțea atrasă erau, fără îndoială, mult mai periculoși. „Prefer în orice clipă un rocker slăbănog, un zeu al rockului”, îi spusese odată lui Chrissie, parcă pentru a o asigura că nu era interesată de bărbatul care încă primea scrisorile admiratorilor în saci, și nu pe e-mail. „Unul care mușcă rău, de-asta am nevoie.” Chrissie izbucnise în râs. Pe-atunci, posibilitatea de a nu fi irezistibil atras de Richie Rossiter i se părea hilară, și dovedea cât de sigură se simțea în relația cu el.

— E fascinant să-l vezi cum flirtează de pe scenă cu trei mii de femei deodată, și cât de ușor își iese din rol odată ce se retrage în culise.

— Ai noroc.

— Mare noroc, încuviință-se Chrissie cu seriozitate. Este un familist convins.

— Și de-abia apoi un romantic incurabil?

O umbră de îndoială străbătuse chipul lui Chrissie. Obișnuia să-și atingă cerceii sau inelul cu diamante, de parcă ar fi fost un soi de ofrande sentimentale din partea lui Richie, apoi rostea cu glas șovăitor:

— N-aș spune asta…

Sue trase tava mai aproape de ea și luă sticla de prosecco în mână.

— Vezi c-o deschid! anunță ea.

Niciun răspuns. Sue vârî sticla între genunchi și scoase folia ce acoperea dopul. Ușa de la baie se deschise.

— Scuze, făcu Chrissie.

Sue își înălță privirile.

— Ai plâns?

— Nu, spuse Chrissie. Aproape că mi s-a făcut rău, dar n-am plâns.

— Ai nevoie de timp.

— Poate ai dreptate, spuse Chrissie.

Sue scoase dopul cu îndemânare și umplu cu grijă un pahar, după care i-o oferi prietenei sale.

— Deschide ușile alea, spuse Sue.

Chrissie traversă dormitorul, ținând paharul cât mai departe de ea, de teamă să nu verse câțiva stropi, și deschise ușa dulapului din dreapta. De-o parte erau agățate sacourile și pantalonii, pe două rânduri, iar de cealaltă, un șir de cămăși pe umerașe, deasupra rafturilor cu pulovere și tricouri, împăturite cu grijă.

— Sfinte Doamne, exclamă Sue. Zici că-i raionul de haine bărbătești din John Lewis.

Își coborî privirile de la sacourile albastre și cercetă raftul de jos al dulapului, unde erau aranjați pantofii negri și maro.

— Cine era responsabilul cu ordinea? întrebă Sue.

Chrissie căuta să nu stea direct în fața dulapului, temându-se parcă să nu aducă o ofensă altarului.

— Eu.

— Măi să fie, comentă Sue. N-ai vrea să dai o raită și prin dulapurile mele? E o dezordine de nedescris acolo. Sunt responsabilă cu haosul.

— Îi plăceau hainele, spuse Chrissie, dar îi plăcea ca eu să i le cumpăr.

— Li plăcea sau te lăsa?

Chrissie luă o înghițitură de vin.

— Îi făcea plăcere. Nu mergea niciodată singur la cumpărături. Spunea că nu are încredere în gusturile lui. Aveam și o poreclă pentru preferințele lui, CN, de la Circuitul Nordic. Alegea câte-o haină și spunea „Prea CN?” Revere de mătase, pantofi ascuțiți, lucruri d-astea.

— La mine nu găsești ceva mai stilat de-un tricou.

— Nu pot să m-ating de ele, rosti Chrissie brusc, cu disperare în glas.

Sue se apropie de ea și o cuprinse de mijloc.

— Stai liniștită, Chris…

— Dacă le ating o să-i simt mirosul. Nu pot…

— Dar nu te obligă nimeni…

— Ba da, trebuie.

— Nu. Dacă nu vrei să faci un lucru, pur și simplu nu-l face.

— La naiba, făcu Chrissie, cu ochii la covorul alb. Am vărsat…

— E vin alb, spuse Sue. Nu se vede. Treci în pat.

— Dar…

— Hai să te așezi.

Chrissie tremura din toate încheieturile.

— Ai venit să mă ajuți să fac ordine printre hainele lui.

— Asta nu mai contează. Am venit ca prietenă a ta, nu ca un vânzător de haine la mâna a doua. Du-te și întinde-te până nu-ți fac eu vânt.

Își retrase mâna.

— Credeam că-s în stare…

— Ascultă-mă puțin, i-o tăie Sue. Nu are importanță. Ăsta-i un ritual de trecere. N-ai cum să te pregătești pentru așa ceva, să faci repetiții pentru văduvie. Deocamdată, o să închid ușile.

Chrissie se depărtă încet de dulap și se așeză pe pat, întorcându-și complet privirile. Sue închise ușile cu un gest hotărât și veni lângă Chrissie.

— Bea.

— Dar…

— Bea. O înghițitură mare.

Chrissie se supuse.

— Sunt complet dată peste cap.

— Nici nu mă mir.

— Nu știu ce să mai cred. Nu mai știu cu siguranță ce-a simțit pentru mine. Nu știu ce-am să mă fac.

Sue îi puse o mână liniștitoare pe umăr și-o îndemnă să mai bea o gură de vin.

— Avea concerte stabilite până în mai, anul viitor. A trebuit să le anulez. Ar fi ieșit vreo patruzeci de mii de lire. Plouă cu scrisori de la admiratori. Nu m-aș mira dacă toate femeile de peste patruzeci de ani din nordul Londrei mi-au trimis câte-o scrisoare cu „Nu-mi vine să cred că a

murit”. Mi-au rămas casa și mult prea puțini bani, trei fete, taxa de moștenire și vestea că a lăsat pianul și o bună parte din compozițiile sale trecutului său, dinainte să mă cunoască. Și nu mai pot să-l întreb acum ce dracu’ avea în cap, dacă era adevărat tot ce mi-a spus, n-o să aflu în veci dacă m-a mințit pe mine sau pe fete. Nici măcar nu pot să-l întreb dacă m-a iubit cu adevărat.

Sue umplu din nou paharul lui Chrissie.

— Firește că te-a iubit.

— Dar nu suficient de mult ca să mă ia de nevastă.

— Dragostea și căsnicia nu sunt indisolubil legate, rosti Sue hotărâtă.

Chrissie luă încă o înghițitură.

— Să știi că acolo de unde vine Richie, sunt legate. Acolo iubirea trebuie înveșmântată în haine respectabile. Mereu îmi spunea asta. De ce n-a divorțat? Pentru că în nordul lor educația e mult mai severă și divorțul mult mai dificil. Oamenii de-acolo nu văd cu ochi buni divorțul și admiratorii lui l-ar fi condamnat moral dacă ar fi făcut asta.

Sue chibzui pentru câteva clipe, apoi rosti:

— Toate neghiobiile astea de pe vremea lui Noe nu demonstrează că nu te-a iubit.

Chrissie privea în gol.

— Nu destul cât să-mi lase pianul. Îmi aduc și acum aminte că a venit la Londra doar cu pianul și cu o cutie de ceai. L-a cumpărat pe când avea treizeci și cinci de ani, cu redevențele încasate pe *Amintirea razei de lună.* Era cel mai de preț lucru din viața lui și dacă lăsam din neatenție un pahar sau o cană de ceai pe el, își ieșea complet din minți. Faptul că nu mi l-a lăsat e un fel de-a spune: „îmi pare rău dragă, te-am tolerat în toți acești ani pentru că la un moment dat mi s-au aprins călcâiele după tine, și-apoi au venit fetele și mi-am dat seama că nu mai e cale de ieșire, dar în tot acest timp inima mea a rămas în acel loc în care

am copilărit și m-am maturizat, și nu mai are rost să pretind contrariul, așa că îi las ei pianul. Ție îți las lucruri pe care oricine ți le-ar putea oferi, casa, de pildă, sau mașina, o asigurare de viață prost făcută și un munte de amintiri care, din nefericire, n-au nicio valoare pentru că sunt false."

Se opri și începu să plângă. Sue se apropie și își petrecu brațul pe după umerii ei, apoi îi înmână un șervețel de hârtie.

— Așa te vreau, Chrissie. Descarcă-te. Lasă furia să se scurgă prin tine.

— Nu știu dacă sunt tristă sau furioasă, reluă Chrissie.

Acceptă șervețelul, dar lăsă lacrimile să-i curgă în continuare pe obraz.

— Oare din cauza furiei sau a durerii mi-am pierdut judecata dreaptă? Nu-mi dau seama. Poate amândouă sunt de vină. Îl vreau înapoi. Îl doresc cu fiecare părticică din trupul și sufletul meu. Și vreau să-l omor.

Sue scoase câteva șervețele din cutie și îi șterse lacrimile.

— Mi-e frică, rosti Chrissie, cu voce tremurătoare din pricina plânsului. Mi-e teamă de ce urmează, de cum o să-mi câștig pâinea, de ce-o să mă fac cu fetele. Mă înspăimântă viitorul, dar și trecutul, pentru că îmi apare acum altfel decât mi-l închipuisem, și am impresia că timp de peste douăzeci de ani am văzut doar ce-am vrut eu să văd, nu și adevărul. Mi-e teamă că toată îndemânarea și eficiența cu care am crezut că știu să cârmuiesc relația noastră până acum nu-i altceva decât un tapet cu care încerci să repari un zid distrus.

— Gata, rosti Sue cu blândețe, e cazul să te-oprești.

Chrissie suspină profund și își duse șervețelul la ochi.

— Îmi pare rău.

— Te înțeleg, dar dacă o ții tot așa, o să te simți ca dracu' mai încolo.

— Deja mă simt ca dracu'.

— Există totuși grade diferite ale felului cum poți să te simți…

— Nu știu ce să mă fac.

Sue îi luă șervețelul de hârtie din mână.

— Hai, du-te la baie să te speli pe față și să urli dacă-ți vine. Ai spus tot ce-aveai pe suflet, dar n-are rost să te-nvârți în cerc. Eu te-aștept jos. Se ridică și se aplecă după tavă. E groaznic când moare cineva înainte să-i zici tot ce ai de zis. Îți vine să-nnebunești, nu alta. Dar nu te lăsa dusă de val. Hai, ne vedem jos.

Dilly stătea în bucătărie cu laptopul pe masă, alături de care avea un caiet și un manual de anatomie. Sue lăsă tava pe masă, lângă ea, și aruncă o privire peste carte.

— Ce drăcie-i aia?

— Sistemul limfatic, spuse Dilly.

Purta jeanși de-un alb imaculat și un tricou gri-deschis, iar părul îl avea prins într-o coadă îngrijită, strânsă cu un elastic pe care străluceau câteva cristale.

— Și cum te-ajută sistemul limfatic la epilarea braziliană?

Dilly se încruntă, fără a-și lua ochii din ecran.

— Te-ajută la tratamentele faciale, trebuie să știi cum drenează sistemul limfatic.

— Ce scârbos, făcu Sue în timp ce golea tava și punea resturile pe masă.

O știa pe Dilly de când era mică, de când se născuse Amy. Pe vremea aia, Tamsin mergea la o creșă scumpă, despre care Richie credea că ar costa cât educația tuturor copiilor din nord, pe vremea când era el copil. Tamsin avea pe-atunci o tunică de bumbac roz, cu o floare cusută pe piept. Sue Bennet își trimitea copiii la creșă în orice îi

venea la îndemână, numai curat să fie. Se așeză lângă Dilly.

— Știi ce-am făcut sus cu maică-ta…

Dilly se concentră și mai tare asupra ecranului.

— N-am stat să mă gândesc.

— Bineînțeles că n-ai stat.

— E prea devreme.

— Ei bine, asta era și impresia mamei tale când venise momentul.

Dilly se întoarse spre ea.

— Deci… toate hainele sunt acolo?

— Nu ne-am atins de nimic.

— Ce bine, spuse Dilly, întorcându-și privirile spre monitor. Cum e mama?

— Asta voiam să te-ntreb eu pe tine.

— Nu suntem niciuna în apele noastre. Pentru o vreme te simți mai bine, și-apoi te lovește din nou. E groaznic.

— A vorbit cu voi? rosti Sue simplu, în timp ce punea salamul și măslinele pe masă.

Dilly se opri din butonat.

— Despre ce?

— Despre ce-o doare. Despre ce s-a întâmplat de la moartea tatălui vostru.

— Te referi la pian, rosti Dilly, sec.

— Da.

— N-a vorbit prea mult despre asta, dar se vede că e afectată.

— Așa-i.

— Cum de-a putut să facă una ca asta? Nu înțeleg.

— Nu-ți bate prea mult capul.

Dilly se răsuci și o privi drept în ochi. Sue observă că pielea ei era absolut perfectă, ca de bebeluș.

— Ce vrei să zici?

— Doar pentru că i-a lăsat pianul nu înseamnă că a iubit-o toți anii aceștia.

Dilly se strâmbă numai la auzul sugestiei.

— Dacă-ai fi văzut cum arată…

— Am văzut-o pentru câteva clipe, la înmormântare. —Și?

— Nu se compară cu maică-ta.

— Și totuși, i-a lăsat ei pianul!

— Poate n-are de-a face cu dragostea.

— Atunci cu ce?

— Poate nostalgia l-a făcut să i-l lase ei. Sau solidaritatea nordică. Sau sentimentul vinovăției. Poate toate trei, de ce nu?

Dilly se sprijini cu coatele de masă și își puse capul în palme.

— Și ce legătură are asta cu noi?

— Ia gândește-te puțin. Mai meditează la gestul tatălui tău și nu-l mai privi ca pe-o dovadă de respingere. Și dacă tot am ajuns aici, încetează să mai dai vina pe sărmana vacă din Newcastle. Cu ce-a greșit că a fost părăsită și lăsată să crească un copil de una singură? Nu v-a dat bătăi de cap, nu v-a cerut nimic. Am dreptate? Vă amăgiți cu toții dacă o învinovățiți pe ea pentru deciziile tatălui vostru. Mă auzi?

Telefonul lui Dilly porni să sune, în acordurile puerile ale *Caruselului fermecat.* Verifică numărul, răspunse și apoi, fără să-i dea nicio atenție lui Sue, se ridică și rosti cu veselie în glas:

— Bună, vânjosule. După care se duse la fereastră.

— Iar tu ești o văcuță nepoliticoasă, îi aruncă Sue pe la spate.

— Arăt la fel de groaznic precum mă simt? întrebă Chrissie din pragul ușii.

— Nu, arăți de parcă tocmai ai plâns pentru că erai foarte tristă.

— Și furioasă.

Sue se ridică să caute niște pahare curate de vin.

— Nu-i rău să fii furioasă. Furia îți dă energie. În schimb, ferește-te de ură.

Chrissie nu răspunse. Îi aruncă o privire furișă fiicei sale, care sporovăia binedispusă lângă

fereastră, apoi se așeză în locul lui Dilly și culese o măslină. Sue îi puse un pahar cu vin în față.

— Bea.

— Adevărul e că o urăsc, spuse Chrissie, holbându-se la măslina dintre degete. Nici măcar n-am cunoscut-o, Sue, și totuși o urăsc. Știu că nu ea l-a împiedicat pe Richie să mă ia de nevastă, dar, cumva, nu reușesc s-o scot din ecuație. Poate pentru că-mi vine ușor s-o urăsc. Poate pentru că fac ce-mi vine mai ușor. Atâta știu, că o urăsc. Vârî măslina în gură. Asta e.

Margaret rămase singură în biroul ei de pe Front Street. Oricât de credincioasă și de nădejde era Glenda, Margaret răsufla mereu ușurată când sosea ora cinci și putea să spună: „Plai, hai, Glenda, ai făcut tot ce te-am rugat, ba și pe deasupra, iar lui Barry nu-i place să-și petreacă serile singur”, iar Glenda își lua haina, fularul și inevitabila colecție de sacoșe de la supermarket, arunca o privire tristă monitorului și anonimatului călduț pe care i-l oferea și ieșea pe ușă, luându-și seara bună cu o mie de cuvinte. De cum auzea ușa de la intrare trântindu-se, Margaret ofta și simțea că spațiul din jurul ei se destinde, de parcă și-ar fi dat jos încălțările. Se așeza în scaunul ergonomie al Glendei, cumpărat special pentru a-i diminua durerile de spate, de care se plângea întruna, și verifica tot ce făcuse Glenda în ziua respectivă.

Deasupra, în suportul de hârtii, se aflau estimările pentru transportul pianului din Londra la Newcastle. Era o afacere foarte costisitoare, luând în considerare calitatea produsului, greutatea și distanța. Margaret se uită la hârtia de deasupra, pe care Glenda notase cu creionul „firmă specializată în transportul instrumentelor de concert”. Era cea mai costisitoare ofertă, dar probabil ar fi fost bine s-o accepte, ca să se poată și Scott bucura de-un cadou părintesc după mai bine de douăzeci de ani.

În ultima săptămână, euforia pe care o simțise la auzul veștii se mai domolise, preschimbându-se în acea bine cunoscută satisfacție nerostită. Era împăcată și mulțumită să știe că Richie își amintise de ea, și în aceeași măsură era fericită că nu trebuia să găzduiască pianul și să-l privească în fiecare zi. Era bucuroasă la gândul că Scott voia să cânte la el și că amintirea cumpărării lui în urmă cu mai bine de treizeci de ani, nu avea să o bântuie. Pe-atunci avea toate motivele să creadă că un viitor frumos avea să-i surâdă: un soț în plină ascensiune muzicală, un băiețel, o carieră luminoasă înainte.

În final, ultimele două o salvaseră. Scott fusese un fiu bun, deși moștenise mai mult din competența ei discretă decât din talentul tatălui său. Și-ar fi dorit să aibă mai multă ambiție și să se însoare, să aibă copii și să se mute la casa lui, undeva la malul mării, poate chiar în apropiere de casa ei. Orice era preferabil burlăciei în apartamentul acela lipsit de confort. Dar asta nu-l făcea cu nimic mai puțin fiul ei afectuos și conștiincios, cu un respect pentru ea și pentru realizările ei pe care adesea nu-l vedea la copiii prietenelor ei.

Și desigur, acele realizări îi salvaseră viața. Margaret Rossiter Entertainment nu era și nu va fi vreodată o afacere mare (nici nu-și dorea asta), dar era suficient de bună pentru buzunarul ei și-al Glendei, pentru vacanțe nu prea scumpe și pentru a rămâne în mijlocul unei lumi în care însemna ceva, lumea cântăreților și a muzicienilor, a comedianților și a poeților de scenă. Oameni care reușeau să-și câștige existența din cluburile, hotelurile, barurile și sălile de concert care alcătuiau circuitul artistic al orașului, atât de familiar ei. Își spunea uneori, cu nedisimulată mândrie, că nu exista persoană din nord-estul Angliei care să aibă legătură cu industria entertainmentului minor și pe care să n-o

cunoască. Reciproca era valabilă – toată lumea știa cine este Margaret Rossiter.

Mai aruncă o privire peste estimare. Probabil avea să meargă pe mâna lor. Urma apoi să-l sune pe Scott și să-l roage să facă toate aranjamentele cu familia din Highgate pentru transportul pianului. Nu se sfia să-i sune în persoană, își zise, dar dialogul era mai simplu între Scott și una dintre fete, mai puțin dramatic. Închise ochii pentru o clipă. Era într-adevăr o dramă. Să-și vadă pianul pus într-o ladă, înfășurat în pături și folii protectoare, și luat de-acolo pentru totdeauna. În locul lui Chrissie, n-ar fi stat acasă în ziua aceea.

Încercase să-și închipuie casa de câteva ori. Ani de-a rândul se străduise să se ferească de fotografiile cu Richie și Chrissie care apăreau în ziare, la rubrica destinată celebrităților. El brunet, ea blondă, nespus de blondă și de tânără, în haine bine ajustate care-i dezvăluiau formele voluptuoase. Când venea vorba de casă însă, lucrurile stăteau diferit. Uneori Margaret era chinuită de nevoia de a ști cât de mult se asemăna cu casa lor din Tynemouth, de care fuseseră atât de mândri și din care Scott plecase când – prilej de mare mândrie – intrase la Școala Regală din Tynemouth. Bănuia că reședința lui Richie din Londra era destul de mare, ca să adăpostească trei copii și un pian uriaș. Mai știa că anumite zone din Londra erau renumite pentru dealurile pitorești ce ofereau priveliști minunate, asupra orașului, a Essexului poate, în orice caz nu asupra mării, priveliștea care vorbea cel mai bine despre realizările ei.

Margaret se deplasă cu scaunul spre fereastră și deschise puțin jaluzelele, ca să arunce o privire afară. Glenda prefera să lucreze cu jaluzelele trase, apărând un soi de taină inexistentă. Era multă forfotă în stradă, semn că magazinele se închideau în curând. Zări grupuri de adolescenți în uniformă deopotrivă vestimentară și mentală, copii, câini și

oameni care împingeau cărucioare sau cadre de mers transformate în coșuri pentru cumpărături. „Toți acei oameni au povestea lor, care e la fel de importantă pentru ei cum e a mea pentru mine”, gândi Margaret. „Oameni ocupați cu lucruri esențiale, ca moartea, și cu cele mărunte, ca prepararea unui ceai. Printre ei sunt și femei cu inimile frânte; unele reușeau să meargă mai departe, altele nu. Mă întreb dacă acea Chrissie din Londra va reuși să treacă peste acest șoc, pentru că testamentul este ultimul act de generozitate sau de răzbunare, după caz, înainte să trecem în neființă, și pun rămășag că nu se aștepta la o asemenea întorsătură de situație. Nici prin gând nu i-a trecut că Richie își mai amintea de viața pe care o avusese înainte s-o cunoască. Curios, reflectă Margaret, strângând brațele scaunului în mâini, gândul acesta nu-mi dă nici cea mai mică satisfacție, nici măcar satisfacția morală a eternului «ți-am zis eu», după ce am primit ceea ce ea presupunea că-i de drept al ei. Ani de zile – ani pierduți – m-am lăsat consumată de gelozie și de dor, și acum am primit dovada de care aveam nevoie, dar în același timp îmi pare rău pentru ea. Mi-a luat o piatră de pe inimă de existența căreia abia dacă știam, într-atât mă obișnuisem cu ea și mă bucur că nu mai trebuie s-o urăsc, deși nu mi-a plăcut niciodată cuvântul «ură» și nu l-am folosit prea des. Și acum m-am eliberat complet de el.”

Se lăsă pe spate, cu ochii închiși, evocând cu ochiul minții scena din fața bisericii din Highgate. Cele două familii se priveau reciproc, ca două armate pregătite de luptă. Scena nu durase mai mult de câteva clipe, suficient însă pentru Margaret să distingă lustrul metropolitan al lui Chrissie, precum și faptul că fetele lui Richie, a doua lui familie, erau foarte tinere. Una dintre ele, singura care avusese suficient curaj și caracter s-o anunțe pe Margaret de moartea lui Richie, era doar o copilă, cu părul prins într-o panglică de catifea,

asemenea lui Alice din Țara Minunilor. Avea părul lung, până aproape de talie. Fără să vrea, Margaret își închipui cu câtă plăcere ar peria un asemenea păr mătăsos, cu mișcări ample și line, intime, materne.

Brusc deschise ochii. Ce-o apucase? De ce, ferească cerul, se închipuise periind părul uneia dintre fetele lui Richie și a unei femei care avea toate motivele să se lase pradă deznădejdii, și care pe deasupra o ura, chiar și pe nedrept? Se ridică nesigură pe picioare. Gata cu gândurile astea. Ridică de pe biroul Glendei un pahar de plastic în care mai rămăsese un deget de apă și bău cu nesaț. Îl aruncă apoi în coșul de gunoi arhiplin – firma de curățenie de o eficiență îndoielnică venea doar de două ori pe săptămână – și își făcu de lucru prin încăpere. Puse hârtiile în ordine, închise monitoarele, porni robotul telefonic, apoi intră în micuța toaletă de lângă intrare și se spălă temeinic pe mâini, își aranjă părul și se rujă, fără să se uite în oglindă, însă înainte să iasă avu o confruntare cu reflecția sa.

— Vino-ți în fire, rosti ea cu glas tare. Ai și tu o vârstă.

— Ești o femeie atrăgătoare, îi mărturisise Bernie Hamson în urmă cu câteva zile, la un pahar de votcă tonică.

Sărbătoreau un aranjament bun la Teatral Regal din Newcastle.

— Ești o femeie atrăgătoare, pentru vârsta ta.

— Și tu, îi răspunsese ea, îți arăți vârsta când spui asemenea lucruri.

— Era un compliment, Margaret.

— Mă luai de sus, asta făceai…

Bernie se aplecă spre ea și o bătuse ușor pe genunchi.

— Richie a știut cine-i adevărata femeie din viața lui. A știut până în ultima clipă. Nu?

Și în loc să fie de acord cu el, să-i spună ce minunat e că după toți acești ani împovărați de

griji și de temeri, în sfârșit știa, rosti următoarele cuvinte:

— E bine să ai un pian, nu zic nu, dar, la urma urmei, e un obiect mort.

Bernie o privise nedumerit.

— Mort?

— Da. Ridicase paharul și dăduse pe gât o cantitate de votcă pe care draga de soacră-sa ar fi considerat-o vulgară. Mort. O fi plângând ea după pianul ăla, dar măcar le are pe fete, nu? Le are pe fete.

capitolul 7

Scott era mahmur. Era o mahmureală deosebit de descurajantă, pentru că nu avusese nici intenția de a se îmbăta, nici recompensa de a-și pierde inhibiția pe parcurs. Pur și simplu acceptase băuturi și făcuse cinste altora, cu o lipsă de scop pasivă, până când, în final, se găsi bălăngănindu-se sub arcada din fața clădirii Clavering, întrebându-se de ce e așa de dificil să scoată cheile din buzunar.

Tocmai atunci îl găsi Donna, scotocindu-se prin buzunare și înjurând încet. Cu două veri înainte, avusese o aventură cu Donna, care lucra în aceeași firmă de avocatură și care găsea foarte excitant talentul lui de a cânta la pian. Își petrecuseră multe nopți și weekenduri împreună, în patul modern din apartamentul lui Scott. Apoi, Donna dorise să o cunoască pe Margaret și începuse să umple frigiderul cu iaurturi probiotice și fructe proaspete bio în recipiente mici de plastic, și să ia costumele lui Scott de la curățătorie, iar Scott, ca răspuns, găsise metode de a o evita la birou și de a pleca de la birou sau din baruri înaintea ei. Când îl încolțise și ceruse să afle ce se întâmplă, el îi explicase exact ce avea pe suflet, anume că e una să faci sex și e cu totul altceva să fii îndrăgostit, iar ea trebuia să fie conștientă că, din punctul lui de vedere, era vorba doar de sex minunat. Ca răzbunare, ea își dăduse imediat întâlnire cu Collin, din departamentul de drept al familiei, care era divorțat și conducea un BMW, și nu păruse să observe că Scott, după un acces sau două de gelozie sexuală, nu avusese nimic împotrivă. Oricum, și el fusese cu Clare de la contabilitate, chiar dacă durase doar șase săptămâni, după ce împrumutase două sute de lire de la el și nu i le mai înapoiase niciodată.

Recent însă, Donna începuse să se poarte iar frumos cu Scott. Nu frumos în sensul de flirt, ci pur și simplu amical și plăcut și vesel, ceea ce îl făcuse pe Scott să se uite la ea din nou așa cum se uitase cu doi ani în urmă, iar ea observase imediat schimbarea de atitudine. Ea îl urmărise, așteptase, iar seara trecută, la finalul unei petreceri cu colegii după lucru, care păruse o idee bună pe moment, venise după el din centru până la clădirea Clavering, își strecurase din spate mâna în buzunarul lui de la pantaloni, și îi scosese cheile fără nicio dificultate. Apoi îl dusese în propria lui clădire, îl urcase în apartamentul lui, în patul lui, și pe moment el se simți chiar dornic să-i cedeze. Puțin mai târziu, se simți plin de energie și chiar mulțumit să adoarmă cu Donna lipită de spate, respirându-i ușor între omoplați.

Dimineață, ea nu mai era acolo. Se furișase de lângă el, îndreptase perna pe care dormise, se îmbrăcase și plecase. Nu era nicio dovadă că fusese acolo, nu era păr în chiuvetă, nu erau prosoape umede, periuța lui de dinți era uscată. Singurul lucru care putu să-i garanteze că nu fusese o halucinație la beție – întrebat fiind, Scott nu ar fi putut nici măcar să numească ultimul bar în care fuseseră cu toții – era faptul că pe masa din bucătărie găsise un pahar gol și o folie de aspirine efervescente. Scott umplu paharul cu apă și puse două pastile înăuntru, ținând paharul la distanță, cu ochii închiși, de parcă sunetul făcut de pastile în timp ce se dizolvau era prea puternic pentru el.

Bău. Apoi își ținu respirația. Întotdeauna când bea aceste pastile erau câteva secunde când se întreba dacă nu cumva avea să le vomite de îndată ce le-a înghițit. Nu se întâmplă nimic. Umplu încă un pahar cu apă și îl bău. Apoi își băgă capul sub robinet și lăsă apa să-i curgă peste ochi, urechi și gât.

În oglinda din baie, se uită cu repulsie la propria lui reflexie. Fiind atât de brunet, bărbia lui părea să

aibă, de obicei, o tentă albastră. Azi, pielea îi era gri-gălbuie și avea vânătăi în jurul ochilor și părea bolnav. Și așa era. Otrăvit. Ficatul lui trebuie să fi fost în convalescență.

— Ești, spuse el oglinzii, prea bătrân pentru asta. Într-o zi ai să te trezești că ești doar trist. Trist, trist, trist. Închise ochii. De obicei, acum începea să se compătimească, sentimentul care îl suprimase de când un masterand la istorie – care avea propriile motive pentru a se băga sub pielea băieților frumușei – îl luase deoparte într-o zi la școală, după ce Richie îi părăsise, își pusese un braț în jurul umerilor lui și spusese cu o voce plină de înțelegere: „îmi pare foarte, foarte rău pentru tine, băiete”. Scott cedase nervos. Masterandul fusese bun în a-l consola și a-i da senzația că nu e nicio rușine în a plânge.

— Dar nu în fața mamei tale. Ea are destule de suferit. Vino la mine, când viața devine prea grea. Vino la mine, va fi secretul nostru.

Cuvântul „secret” îl alarmase pe Scott. Dar senzația de căldură, de înțelegere rămăsese. De atunci, Scott reușise să-și amintească oricând tristețea adolescentină și permisiunea pe care o primise să sufere pentru pierderea lui și pentru singurătatea pe care o simțea. Acum, stând gol în baie, simțindu-se dezgustat și dezgustător în fiecare atom din corpul lui maltratat, așteptă să vină autocompătimirea. Dar nu veni.

— La naiba, spuse Scott înspre oglindă.

Luă tubul cu spumă de ras și apăsă pe buton. Nu se întâmplă nimic. Scutură doza. Suna a gol. O aruncă apoi cu furie de peretele băii și urmări cum cade în cădița de la duș. Luă un aparat de ras deja folosit din suportul de săpun și cu cealaltă mână încercă să-și înspumeze săpunul pe bărbie. Făcuse deja două dungi nesatisfăcătoare pe partea stângă când sună telefonul.

Evident că nu-l găsea. Hainele de azi-noapte – costumul, o cămașă, șosete, chiloți – erau

îngrămădite rușinos pe jos. Undeva în grămada aceea, telefonul suna. Probabil era Donna. Nemulțumită de subtilitatea gestului cu pastilele lăsate pe masă, probabil suna ca să se asigure că este treaz și nu va întârzia la lucru. Probabil căuta și o mică vorbă bună în legătură cu noaptea trecută, să o asigure că și el își dorise ceea ce se întâmplase, că reușise cumva să-i amintească de ce-i lipsea, că poate acum aveau să… Găsi telefonul, exact în clipa în care acesta se opri din sunat. Un apel ratat, scria pe ecran. Apăsă tasta OK. Mama, îl informă ecranul.

Scott merse înapoi la baie și găsi un prosop. Îl înfășură în jurul taliei, apoi duse telefonul în sufragerie pentru a se putea uita pe geam, în loc să-și privească fața lipsită de energie. Era șapte și patruzeci dimineața. Ce-ar putea să-și dorească Margaret la ora șapte și patruzeci dimineața, în afara cazului în care era bolnavă. Scott sună, sprijinit de pervaz, uitându-se la ploaia de afară ce cădea în fâșii moi, umede, prin grinzile podului Tyne, până în râul de sub el.

— Erai cumva la duș? întrebă Margaret.

— Oarecum.

— Scuze că te sun așa devreme, dar am o zi lungă…

— Ești bine?

— Sigur că da, de ce n-aș fi? Plec la Durham în zece minute.

— Oh, spuse Scott. Dacă nu se concentra, vedea două poduri Tyne, cel puțin. Se întrebă dacă mama lui avusese vreodată o mahmureală.

— Am vrut să dau de tine înainte să mergi la birou.

— Ești bine? spuse el din nou, închizând un ochi.

— Sută la sută. De ce tot întrebi? Sunt bine și Dawson e bine, și urmează să merg la Durham să văd un club nou. Mi-ar trebui mai multe locații acolo. Scott, dragule…

— Da? Închise ambii ochi.

— Scott, scumpule, spuse Margaret pe un ton cald care-i sugera că urma să ceară ceva. Vreau să faci ceva pentru mine.

— Ce?

— E pentru tine, de fapt. E vorba de pian. Vreau să dai un telefon legat de pian.

Scott deschise ochii și se forță să se concentreze pe un singur pod.

— Cui?

Tamsin lucra în cea mai veche agenție imobiliară din Highgate Village. Erau multe agenții în susul dealului, dar cea unde lucra Tamsin se mândrea cu vechimea ei și cu proprietățile renumite – atât pentru frumusețe, cât și pentru celebritatea ocupanților-pe care le cumpăraseră și le vânduseră de-a lungul anilor. Tamsin, după ce nu intrase la școala de arte și refuzase atât cursurile de bucătar sau de 1T ce i se oferiseră, își găsise o slujbă la agenția de imobiliare, cu care se declarase perfect mulțumită. Era, de fapt, muncă de recepționeră, cu responsabilitatea în plus de a organiza programările pentru vizionarea proprietăților. Cei cinci parteneri ai companiei înțeleseseră repede că Tamsin era foarte atentă la detalii și organizată, calități care o făceau să fie o angajată valoroasă, mai ales în vremurile acelea dificile. În loc să o promoveze sau să-i mărească salariul, se decisese ca tactica pentru a o face să rămână să fie aceea de a o flata și de a-i mulțumi.

Tamsin, care avea grijă de programul biroului și răspundea atât la telefon, cât și la întrebările potențialilor clienți, era perfect conștientă de faptul că exista un motiv ascuns pentru complimentele pe care le primea zilnic. De aceea, refuză să îi asigure pe parteneri de faptul că pe moment, la vârsta de douăzeci și unu de ani, cu un prieten care era întruchiparea stabilității, și cu recentul deces al

tatălui ei care le afecta profund pe mama și surorile sale, nu avea intenția de a pleca nicăieri.

Totuși, era plăcut să fie tratată ca o persoană valoroasă. Era plăcut să fie apreciată atenția ce o dădea hainelor și coafurii. Era plăcut să știe că făcea o impresie bună din punct de vedere al reprezentării firmei. Toate aceste idei contribuiau la senzația că, printre toate durerile, temerile și nesiguranța familiei, ea era acel membru care putea gândi rațional, în ciuda problemelor emoționale. Astfel, ajungând acasă într-o seară și văzând telefonul lui Amy pe masă sunând fără a primi atenție, Tamsin nu ezită să-l ridice și să răspundă, după ce observă că numărul care apela era unul necunoscut.

— Telefonul lui Amy.

Fu întâmpinată de tăcere.

— Alo? spuse Tamsin, cu inflexiunile de la birou. Alo? Acesta e telefonul lui Amy.

Așteptă încă o secundă sau două, după care o voce masculină cu un accent distinct nord-estic spuse:

— Sunt Scott. Speram să vorbesc cu Amy.

— Scott, repetă Tamsin, pe tonul ei normal.

— Da…

— De ce-ai sunat? De ce-o suni pe Amy?

— Pentru că ea e singura cu care am vorbit.

— Când?

— Când ce…

— Când, întrebă Tamsin, ai vorbit cu ea?

— Uite ce e, spuse Scott mai arțăgos, nu vreau s-o deranjez. Și nu vreau să aibă probleme din cauza mea. Am sunat-o pentru că am vorbit și am numărul ei. Și, de fapt, cu cine vorbesc?

— Tamsin, spuse ea glacial.

— Ah, Tamsin.

— Și ce treabă ai cu Amy?

Se auzi un suspin la celălalt capăt.

— Nu neapărat cu Amy. Voiam doar să vă întreb ceva, pe oricare dintre voi, doar că mai vorbisem

deja cu Amy.

Tamsin stătea dreaptă, de parcă era la tribunal și depunea mărturie.

— Ce voiai să întrebi?

— Ei bine, vreau să știu când v-ar conveni să vin să iau pianul.

— Ce?

— Când ar fi…

— Te-am auzit! urlă Tamsin.

Se auziră pași în spatele ei. Amy apăru, întinzând mâna după telefon.

— Dă-mi telefonul…

— Cum îndrăznești? N-ai pic de sensibilitate? Cum…

— Dă-mi telefonul! spuse Amy încercând să ajungă la el. Ce cauți cu el? Am fost doar până la baie. Dă-l…

— Ia-l, spuse Tamsin furioasă.

Îl aruncă peste masă. Telefonul alunecă și căzu lângă calorifer. Amy sări după el.

— Cine e?

— Tipul ăla, spuse Tamsin printre dinți încleștați. Tipul ăla din Newcastle.

Amy era sub masă. Tamsin se aplecă să o vadă.

— De ce te sună? Ce treabă ai cu el?

Amy recupera telefonul.

— Alo? Mai ești acolo?

— Ești bine? Amy, tu ești?

— Sunt bine. Sunt sub masa din bucătărie.

Tamsin se îndreptă și lovi tare masa deasupra capului lui Amy.

— Ce-a fost asta? întrebă Scott.

— Soră-mea…

— Nu vorbi cu el! urlă Tamsin. Nu vreau să ai nimic de-a face cu el!

Amy luă telefonul de la ureche și urlă înapoi:

— Nu toate suntem vrăjitoare ca tine! Apoi, către Scott: De ce suni?

— Scuze pentru lipsa de tact, dar voiam să știu când aș putea lua pianul.

— Ah.

— Am sunat într-un moment prost?

— Mai nou nu există decât momente proaste.

— Lasă, uită de asta. Îmi cer scuze. Am să sun altădată. Peste câteva săptămâni. Doar că mama… Se opri.

Amy văzu cum picioarele lui Tamsin se îndreptau foarte încet spre ușă.

— Chiar ești bine? întrebă Scott.

— Da.

— Încă ești sub masă?

— Da.

— Uite, am să închid acum. Ai numărul meu. Sună-mă tu când se mai calmează spiritele.

Amy spuse, tare, ca să audă și Tamsin:

— E pianul tău, în fond.

Tamsin se opri.

— Nu-i grabă, spuse Scott. E alegerea ta. Sună-mă când poți.

— Pa! spuse Amy, închizând telefonul.

Rămase ghemuită sub masă.

Tamsin se întoarse și se aplecă din nou.

— Ce-ți închipui că faci, mică bestie trădătoare ce ești?

— Nimic, spuse Amy.

— Te-am auzit cum vorbeai cu el. Erai numai lapte și miere. Te-am auzit!

— A zis să-l ținem deocamdată. A zis că nu voia să supere pe nimeni și că putem să-l ținem până suntem pregătite să ne despărțim de el.

— Nu vom fi niciodată pregătite.

— Trebuie să fim, spuse Amy. Trebuie, într-o zi. E pianul lui.

Tamsin se îndreptă iar.

— Ieși de acolo.

Amy ieși de sub masă și se ridică. Purta o bluză verde și jeanși tăiați, din moment ce școala nu cerea uniformă în clasa a douăsprezecea.

— Așteaptă numai, spuse Tamsin, așteaptă până află mama.

Amy ridică bărbia.
— Bine.

După ce îl lăsă pe Scott în pat în dimineața aceea cu ceea ce ea considera rafinament, Donna descoperi că nu se putea concentra la lucru. Se părea că, deși era destul de matură să-și lase amantul să doarmă fără a primi un cuvânt de afecțiune de la el, acea maturitate era doar temporară, iar nevoia de vorbe frumoase reveni de două ori mai puternică, tocmai pentru că fusese reprimată. Așa că, după două ore de pierdut vremea la calculator, Donna găsi o scuză plauzibilă pentru colegii ei și se îndreptă către ceea ce spera ea că va fi recompensa pentru stăpânirea ei din acea dimineață.

Scott lucra în același birou cu alți doi oameni. Încăperea se afla în partea din spate a clădirii – doar partenerii seniori aveau priveliști în direcția râului – și trebuiau să țină luminile aprinse chiar și vara, din cauza clădirii din spate care fusese construită atât de aproape, încât Scott și colegii lui puteau să vadă dacă angajații de vizavi se jucau pe calculator. Aveau jaluzele, panouri verticale greoaie din plastic translucid, dar printr-o înțelegere tacită, li se păruse mai amuzant să le lase larg deschise pentru a vedea perfect în biroul vecinilor. Oricum, erau niște fete drăguțe în biroul acela, iar pentru colegul homosexual al lui Scott, Henry, era un tip anume în respectivul birou despre care Henry era sigur că știa că e urmărit și îi făcea plăcere.

Când Donna intră, biroul era gol. Se asigurase că atât Henry, cât și Adrian erau la Curtea de Justiție în acea dimineață, și credea că-l va găsi pe Scott singur. Petrecuse zece minute în fața oglinzii în toaleta femeilor de la etajul ei și plănuia să intre și să-l sărute pe Scott pe obraz, să spună ceva de genul „fantastic” și să plece imediat, lăsând în urmă mirosul fin și ademenitor de Tresor, care îl

va face să o caute mai târziu și să-i dea ocazia să propună să ia cina împreună.

Dar scaunul lui era gol. Nici măcar jacheta lui nu era acolo. Însă ecranul computerului era aprins și telefonul – pe care nu îl recunoștea – stătea în haosul de hârtii de pe birou. Era și o cană de cafea, rece la atingere, și un baton de ciocolată mâncat pe jumătate, cu ambalajul desfăcut ca o coajă de banană. Donna se așeză pe scaunul lui. Documentul de pe ecran arăta o serie de calcule matematice, o coloană scrisă în roșu, și clar avea legătură cu unul dintre cazurile legate de TVA în care el se specializase. Dacă Scott își luase haina, însemna că plecase mai departe de toaletă, dar dacă își lăsase telefonul însemna că nu părăsise clădirea. Donna suspină. Dacă se întorcea și o găsea la el pe scaun, avea dreptul de a lua el inițiativa în orice interacțiune viitoare dintre ei, iar asta nu era ce-și dorea Donna. Din experiență, Donna știa că, dacă Scott prelua inițiativa, uita de ea și nu o folosea până când rămânea fără energie vitală și expira. Ridică un picior și își flexă talpa. Ce păcat că și-a petrecut toată dimineața pe tocuri de zece centimetri pentru nimic.

Pe biroul de lângă ea, telefonul lui Scott sună de două ori. Donna se aplecă să vadă ecranul.

„Un mesaj primit”, scria pe ecran.

Donna ezită. Se uită la ușă. Apoi întinse mâna și apăsă „Selectare”.

„Amy”, scria în cutiuța poștală.

Donna își îndreptă spatele și apăsă din nou pe buton.

„Scuze pentru mai devreme”, scrisese Amy.

Donna se uită la ecran. Atât scria. „Scuze pentru mai devreme.” Fără încheiere, fără sărutări, fără inițială. Nimic altceva decât un număr de telefon și ora mesajului. Scuze pentru ce? Donna lăsă telefonul jos. Se ridică. Brusc, se simțea vinovată și furioasă. Era sfâșiată de o senzație cumplită de dezamăgire, care o consuma exact ca atunci când

Scott îi spusese că sexul era minunat, dar asta nu însemna că o iubește.

Merse greu, cu genunchii rigizi de la șoc, spre fereastră. La trei metri și două ferestre distanță, o fată în fustă scurtă și cizme înalte stătea cocoțată pe mărginea biroului unui bărbat, iar el stătea pe spate în scaun, cu mâinile sprijinindu-și ceafa. Clar nu discutau despre costul asigurărilor pentru mașini cu rezervoare de doi litri. Donna simți lacrimi calde curgându-i pe obraji. Înghiți în sec și își scutură capul. Fără plâns, își spuse. Fără plâns și fără sentimente pentru „șmecherul de Scott Rossiter", cum ar fi spus tatăl ei.

— Salut, spuse Scott din ușă.

Donna se întoarse brusc. Era îmbrăcat în costum, dar ușor nearanjat, și avea câte un pahar de apă în fiecare mână. Donna se uită furioasă la el.

— Cine e Amy? întrebă ea.

— Uite ce e, spuse Scott mai târziu, întins pe canapea și proaspăt hrănit cu un curry thailandez pe care Donna îl făcuse cu lămâiță proaspătă și frunze de kaffir cumpărate în pauza de prânz, în ciuda tocurilor de zece centimetri. Uite, aseară a fost minunat, cina a fost minunată, dar sunt chiar obosit și trebuie să pleci acum.

Donna își dăduse jos pantofii. Își dăduse jos și jacheta și rămase într-o bluză care se lega sugestiv sub pieptul de care era foarte mândră. Se uită la vinul rămas în pahar.

— Nu sugerez să repetăm seara trecută, spuse Donna.

Scott își reprimă un oftat.

— Dar e plăcut, spuse ea uitându-se în continuare la vin, să ai parte de susținere în momente de criză familială. E bine pentru tine.

Scott nu răspunse.

— E reconfortant, continuă Donna, să nu fii singur.

Scott închise ochii, apoi făcu un efort imens și se ridică. Se uită direct la ea.

— Vreau să fiu singur.

Donna se uită la vinul ei în tăcere.

— Da, ai dreptate, e un moment greu pentru familia mea. Dar e familia mea și dificultățile sunt ale mele, și tu nu le cunoști.

Donna lăsă o mică pauză, apoi spuse:

— Dar aș putea.

Scott se ridică în picioare. Hainele lui erau foarte mototolite.

— Nu.

Donna se aplecă încet și puse paharul de vin jos între farfuriile murdare de pe masă.

— Credeam că ai spus că Amy e doar sora ta vitregă mai mică, rosti ea.

— Așa și este.

— Cu care n-ai vorbit decât la telefon.

— Corect.

— Atunci de ce faci așa mare tevatură în legătură cu Amy și cu pianul, și cu tot? De ce trebuie să te ocupi de ea sau de oricine altcineva în afară de mama ta? De ce nu vrei să te ajut?

— Pentru că nu e treaba ta, spuse Scott, uitându-se la ea.

— Mersi mult! strigă Donna, arătând înspre farfuriile de curry. După tot ce am…

— Nu eu te-am pus! țipă Scott. Nu te-am rugat să-mi cauți prin birou și să-ți bagi nasul la mine în telefon. Nu te-am rugat să mă lași să plâng pe umărul tău pentru că, sincer, nu vreau asta. Nu am nevoie, nu am avut niciodată, familia mea e treaba mea și am să mă ocup de ea singur, ca întotdeauna!

Donna se ridică din scaun și își găsi pantofii. Se încălță și se îndreptă, cu dificultate.

— Cred că e dezgustător să fii obsedat de o fată de șaptesprezece ani, mai ales dacă e sora ta vitregă, spuse ea.

— Nu sunt obsedat. Încerc doar să aduc pianul ăsta nenorocit la Newcastle. Și înainte să începi să

împrăștii zvonuri că aș fi vreun pervers, lasă-mă să-ți spun ceva. Ceva ce nu e treaba ta, dar te va reține de la a-mi face probleme. Când a plecat tata, Donna, nu am avut pe nimeni. Da, era mama, dar ea era în propria lume cu probleme, și oricum, nu era un copil, ca mine, copilul lui. Eram de unul singur. Tot ce fac acum e să încerc să o ajut pe Amy puțin, pentru că știu cum e. Vreau să fac pentru ea ce nu a făcut nimeni pentru mine. OK? Înțelegi?

Donna se întoarse înspre el. Ochii ei erau imenși.

— Ador, spuse ea încet, ador să te aud cântând la pian.

Scott închise ochii. Strânse din pumni. Auzi tocurile Donnei apropiindu-se, nu tocmai stabile, pe podeaua de lemn. Apoi, buzele ei cu miros de vin și de mâncare se opriră la el pe obraz, pentru ceea ce era clar intenționat a fi un număr semnificativ de secunde. Apoi buzele se îndepărtară, tocurile bătură inegal pe podea, se opriră să deschidă ușa, ieșiră, și închiseră ușa în urma lor. Scott expiră lung și deschise ochii. Căzu din nou pe canapea și stătu acolo, uitându-se la tavan și refuzând să-și lase creierul să pornească. Telefonul îi sună. Era un mesaj de la Donna. Abia dacă apucase să iasă din clădire.

„Maturizează-te, Scottie. Ai 37 de ani nu 7. Fetițele nu sunt soluția.”

Șterse mesajul și se chinui să se ridice. Mizeria de pe masă îl revoltă, mizeria din ultima zi îl revoltă, dar cel mai tare îl revoltă mizeria în care se băga de unul singur. Se uită din nou la telefon și citi mesajul lui Amy. Spusese odată că știa să cânte la flaut. Scott se ridică și se uită pe geam la priveliștea ce lucea sub cerul plin de stele. Se uită în întuneric la dungile de lumină lăsate în urmă de mașini, la strălucirea feerică a podului Tyne. Era ceva foarte… curat, gândi el că ar fi cuvântul potrivit, în a-și imagina sora vitregă – da, era sora

lui vitregă – cu părul pe spate, cântând la flaut. Închise din nou ochii și se bucură de imagine.

— Ar fi cazul să vorbim, spuse Chrissie.

Închise ușa dormitorului lui Amy în urma ei. Amy era pe pat, proptită de perete, cu flautul în mâini. Nu cânta nimic anume, se juca doar cu melodii cunoscute, dar fusese îndeajuns de absorbită ca să nu o audă pe Chrissie urcând pe scări. Când ușa se deschise, tresări ușor și flautul i se lovi de dinți.

— Au, spuse Amy frecându-i.

Chrissie nu o băgă în seamă, întoarse scaunul de la birou ca să fie în fața patului și se așeză pe el. Purta pantaloni caramel, un pulover crem și un șirag de perle. Părea gânditoare și absolut epuizată.

— Deci, spuse Chrissie. Ce se întâmplă?

Amy își curăță flautul de mâneca tricoului.

— Nimic.

Chrissie se uită pe geam.

— Tamsin zice că ai vorbit cu Scott despre mutarea pianului la Newcastle.

— Oarecum.

— Te-a sunat.

— Da.

— De unde avea numărul tău? întrebă Chrissie.

Amy lăsă jos flautul și își puse mâinile pe cuvertură. Se uită direct la Chrissie.

— L-am sunat eu o dată.

— De ce-ai făcut asta?

Amy se gândi pentru o vreme. Era conștientă că în ea era înmagazinată o energie periculoasă, energie la care se aduna și teama de furia iminentă a lui Chrissie și dorința de a-și apăra poziția.

— A fost un impuls, spuse ea încet.

— Stârnit de ce?

— Newcastle, răspunse Amy sincer.

— Newcastle?

— L-am căutat pe Google. Coborî din pat și scoase un plic de după posterul Duffy. Și am găsit

și asta.

Chrissie luă plicul și îl deschise. Amy se uită la ea. Chrissie aruncă o privire la poză, apoi i-o întinse înapoi lui Amy.

— Pune aia deoparte.

— E tata! spuse Amy.

— Știu că e tata.

— Dar…

— Uite, rosti Chrissie brusc agitată. Uite, știu că vine din Newcastle. Știu că s-a născut în North Tyneside. Știu că părinții lui nu aveau bani și mama lui îl adora, știu toate astea. Dar nu suport să știu. După tot ce s-a întâmplat, după tot ce-a făcut și ce-am descoperit, toată viața lui din Nord, toate loialitățile lui de-acolo, toate îmi par trădări. Poate tu nu o simți pentru că pe tine nu te-a dezamăgit niciodată, dar Amy, faptul că tu vorbești cu omul ăla, faci planuri cu el, fără să-mi spui, mă face doar să mă simt și mai rău, de parcă nu pot să am încredere în tine, de parcă ești de partea unor oameni a căror existență mi-a făcut mie viața grea atâta timp și m-a oprit din a avea ce meritam să am.

Amy stătea pe marginea patului cu poza între mâini.

— Nu făceam planuri.

— Ba făceai, planuri legate de pian. Tamsin…

— Tamsin a răspuns la telefonul meu. Eram la baie și a răspuns la telefonul meu.

Chrissie începu să se joace cu șiragul de perle.

— N-ai auzit nimic din ce-am zis?

Amy dădu din cap că da.

— Ai idee prin ce-am trecut?

— Sigur.

— Atunci cum poți? Cum poți să vorbești cu omul acela despre pian fără să-mi zici?

— Nu e omul acela. E fiul lui tata. E fratele nostru vitreg.

— Nu-ți pasă deloc?

— Ba da.

— Ai mai spus asta.

— Mamă, spuse Amy, lăsându-și energia să iasă la iveală ca un șuvoi de lichid fierbinte. Mamă, nu e vorba de tine, nu e vorba de Tam sau Dilly sau de mine, e vorba de niște oameni care nu ți-au făcut niciun rău decât prin faptul că există, ceea ce nu e vina lor, și care nu au cerut pianul, ci au întrebat politicos când am fi dispuși să-l dăm. Nu arunca furia pe care-o simți față de tata asupra altor oameni. Nu e corect, nu e OK, nu e normal pentru tine.

— Amy!

Amy băgă poza înapoi în plic.

— Cum îndrăznești, cum îndrăznești să-mi vorbești așa?

Amy aplecă încet capul. Simțea cum energia dispărea și era înlocuită de o nevoie imensă de a plânge. Își puse podul palmei pe gură și apăsă. Nu voia să plângă în fața lui Chrissie.

Chrissie se ridică.

— Vreau să te gândești la ce ți-am zis. Vreau să te gândești la loialitatea familială. Vreau să-ți folosești inteligența emoțională și să simți ce șoc am avut.

Merse la ușă și puse o mână pe clanță.

— Amy?

— Da.

— Vei face asta?

Amy dădu din cap aprobator. Chrissie ieși pe casa scărilor, fără a închide ușa în urma ei. Amy așteptă câteva momente, apoi alunecă pe pat, se întoarse spre perete cu genunchii la piept, strângând la piept plicul cu poza. Doar atunci, în intimitate, plânse.

capitolul 8

Lui Bernie Harrison îi plăcea calitatea într-un restaurant. Îi plăceau fețele de masă albe și apretate, tacâmurile grele, peștele să fie filetat la masă și prezentat cu o jumătate de lămâie învelită în muselină. Îi plăceau covoarele, perdelele groase și chelnerii îmbrăcați frumos, care spuneau lucruri precum „Domnule Harrison, bucătarul-șef are niște bibilici pe care ar vrea să vi le ofere azi". Încercă să facă o rezervare la restaurantul lui preferat din centru, specificând o anume masă pentru doi, dar găsi că acea masă era deja rezervată.

— Atunci de-rezervați-o! spuse Bernie tinerei femei – olandeze? scandinave? est-europene? – de la telefon.

— Mă tem că nu pot face asta, domnule Harrison.

Bernie se uită furios în gol. De obicei, o ruga pe asistenta lui personală să dea telefoane la restaurant pentru el, dar nu voia ca Moira să știe că lua cina cu Margaret Rossiter. Moira era asistenta aleasă de răposata doamnă Harrison pentru Bernie – drăguță, fără a fi ispititoare, matură și capabilă, cu destulă familie și viață socială ca să nu aibă nevoie de el – și era, în mod tăcut, dar elocvent, intolerantă la încercările lui Bernie de a fi singur cu vreo femeie de la moartea nevestei lui cu cinci ani în urmă. Într-adevăr, alegerile lui Bernie imediat după decesul lui Renée fuseseră cam extravagante, dar Margaret Rossiter era genul de companion pe care Moira l-ar considera un adevărat pericol. Margaret Rossiter ar fi o adevărată partidă, chiar și pentru un bărbat ca Bernie.

— Vin la restaurantul La Reserve, domnișoară, spuse Bernie, dinainte de nașterea dumitale. Vreau masa șase, în separeu, și o sticlă de Laurent Perrier

răcită, la ora opt mâine-seară. Și nu vreau să mai aud că nu se poate.

Apoi închise telefonul. Fată proastă. Nu doar că voia să o scoată în oraș pe Margaret Rossiter, voia ca ea să vadă că el e un bărbat important și recunoscut ca atare în localuri în care se plăteau prețuri londoneze. Își puse mâinile de-o parte și de cealaltă a capului și își netezi părul des și grizonant. Renée ura când făcea asta. E de prost gust să-ți atingi părul în public, spunea ea.

Margaret reacționase la invitația lui la cină fără surprindere.

— Ei bine, este drăguț din partea ta Bernie, dar ce urmărești?

— Compania ta, draga mea.

— Nu-mi place lingușeala, Bernie.

El zâmbi în telefon.

— Bine, îmi pun cărțile pe masă. Am făcut câteva afaceri minunate de curând, și, recunosc, nu aș fi putut să obțin contractul la Sage fără tine. Cred că ți-a fost destul de greu zilele astea cu Richie și toată tragedia aceea. Ne înțelegem bine și vreau să te scot la cină.

— Mulțumesc, Bernie.

— Am să trimit o mașină după tine.

— Nu ai să faci asta. Există un serviciu de taxi foarte bun în Tynemouth.

— Dacă insiști.

— Insist.

Bernie zâmbi iar.

— Pe miercuri.

Renée Harrison nu o suporta pe Margaret Rossiter. Renée fusese mult mai frumoasă decât Margaret, mult mai aranjată, cu gusturi mai sofisticate la mâncare, prieteni și călătorii. Și ea venise dintr-o familie muncitoare din Harrogate, și prefera să nu-și amintească de faptul că Margaret și Bernie merseseră împreună la școala King Edward în North Shields, în clasa domnișoarei Grey, sau că tatăl lui Bernie fusese pescar, iar

mama lui Bernie muncitoare într-o fabrică de dulciuri. Această neliniște era sporită de cariera lui Bernie care, deși producea bani pentru a plăti casa din Gosforth și croazierele, și clubul de golf, și hainele scumpe, nu era ceea ce ar fi ales Renée, chiar dacă numai datorită lui reușea să dea mâna cu oameni ca Shirley Bassey. Tuturor străinilor Renée le spunea că Bernie e impresar.

Uneori Bernie o crezuse. Produsese din când în când câte ceva, câte un hit de moment, și fusese de câteva ori un înger salvator pentru amici care cereau favoruri, care riscau pe vreun necunoscut în ascensiune, sau pe rivali, sau pe celebrități care reveneau pe scenă. Dar, în principal, era un agent. Un agent extrem de căutat, de succes, cu mai multe contacte ca oricine, și o gamă mai mare de artiști contractați decât oricine altcineva din nord-est. Era, din punct de vedere profesional, în altă ligă decât Margaret Rossiter, și faptul că ea nu observa și refuza să accepte diferența era iritant și provocator. Abia aștepta să ia cina cu ea. Acum era, în mod oficial, văduvă, și această nouă stare sigur o făcea vulnerabilă într-un fel atractiv care îi era și pe plac, și de folos.

Dawson se trezi din somnul de pe canapea pentru a o inspecta, scurt, pe Margaret înainte de plecare. Ea stătea în ușa sufrageriei.

— Merge?

Dawson se gândi.

— Scott ar spune că lila e o culoare pentru regina-mamă, continuă Margaret.

Dawson căscă.

— Nu vin târziu. Am perlele la gât, așa că nu este nimic de furat în afară de tine, și nimeni în afară de mine nu te-ar vrea.

Dawson închise ochii din nou. Margaret închise toate luminile în afară de una și ieși. Șoferul de taxi, observă ea, nu coborî să-i deschidă ușa. Nu

avea mai mult de douăzeci de ani. Avea radioul dat la maximum și asculta comentariile de la fotbal.

— Pasager la bord, spuse Margaret tare.

Tânărul se uită în oglinda retrovizoare.

— Ce?

— Sunt aici. Sunt în mașină. Ai de lucru.

El coborî puțin volumul.

— Jucăm pe teren propriu! spuse el, de parcă asta justifica orice.

— Și-ar fi bine să câștigăm. Nu vreau să intrăm iar în divizia a doua. Sigur nu-ți amintești, dar la începutul anilor nouăzeci eram în pom. Îmi amintesc cum capătul Gallowgate din parcul St James era aproape gol. Acuma închide radioul și concentrează-te să mă duci pe mine.

El se uită la ea din nou. Părea uimit. Stinse radioul fără tragere de inimă și porni mașina.

— Îmi amintiți, spuse el în ton conversațional, de bunica.

— Șoferul de taxi, îi spuse Margaret mai târziu lui Bernie Harrison, la masa din separeu cu un pahar de Laurent Perrier în fața ei și pe genunchi cu un șervet dur ca plasticul, mi-a zis că îi amintesc de bunica lui.

Bernie ridică paharul.

— I-ai zis să închidă radioul?

— Bineînțeles.

— Ei bine, ai să fii bunică într-o zi. Eu, din păcate, nu.

Margaret se uită la el. Renée Harrison nu păruse niciodată a fi o femeie interesată de copii. Totuși, nu poți fi niciodată sigur, nu poți presupune că o femeie fără copii nu i-a vrut. Bernie își dorise urmași, asta era clar; Bernie nu dorise să repete copilăria lui singuratică.

— Ai fi fost un tată minunat.

— Aș fi fost. Te invidiez pentru băiatul tău.

Un chelner îi oferi lui Margaret un meniu mare, cu franjuri, de culoarea prunei.

— Acel băiat, spuse ea, va avea treizeci și opt de ani la următoarea lui aniversare. Treizeci și opt. Fără nevastă, fără copii, nici măcar cu o prietenă pe moment. Și nu mai zice că am timp, că nu-i așa. Deja e obișnuit într-un fel și nu e un fel bun.

Bernie arătă ceva chelnerului de pe lista de vinuri.

— Un Pouilly-Fumé, Margaret?

Ea privi înspre el.

— Nu am mai băut așa ceva de ani…

— Atunci ai să bei în seara asta.

— Nu am mai fost într-un asemenea loc de ani de zile, spuse ea, uitându-se în jur.

— Franțuzesc tradițional, spuse el cu satisfacție. Multă smântână și unt. Fără prostii dietetice. Recomand peștele.

— Calcan, spuse Margaret punând meniul jos. Ție îți pot spune, Bernie, pentru că te știu de când mă știu și pe mine. Scott mă îngrijorează.

Bernie îi făcu semn să-și bea șampania.

— În ce fel?

— Ei bine, e lipsit de ambiții. Nu face nimic când nu lucrează, apartamentul lui parcă aparține unui student și nu știe încotro merge. E prea bătrân să nu știe unde merge.

— Vom începe cu scoici Saint-Jacques, spuse Bernie ospătarului, iar doamna va lua calcan și eu știucă. Iar calcanul să fie filetat, vă rog.

Întinse meniul ospătarului, după care o întrebă pe Margaret:

— Legume? Eu niciodată.

— Spanac, vă rog. La aburi.

— Bea, spuse Bernie. Bea. Mulți tineri din ziua de azi sunt ca Scott. Văd asta tot timpul. În domeniul nostru e bine că nu fac diferența între joacă și muncă, trăiesc doar în muzică toată ziua.

Margaret bău niște șampanie.

— Pentru munca lui nu-mi fac griji. Își face treaba. Restul vieții e problema. Nu are un scop.

Bernie își puse paharul jos și se uită la ea.

— Dar tu?

— Eu ce?

— Tu ai un scop?

— Ei bine, eu am o structură…

— Cu toții avem asta.

— Am munca, și casa, și fiul…

— Așa.

— Dar, să fiu sinceră, Bernie, spuse Margaret, punând jos brusc paharul, m-am simțit oarecum în derivă de când a plecat Richie, de parcă am pierdut o dimensiune cumva, de parcă mi-a fost oprită sursa de energie.

— Ah.

— Cum adică, ah?

— Ei, te ascult și mă gândesc.

Margaret își încrucișă mâinile în spațiul dintre tacâmuri.

— Și ce anume gândeai?

— Mă întrebam, spuse Bernie plasând o mână foarte aproape de mâinile lui Margaret, ce efect a avut moartea lui asupra ta.

— Tu cum te-ai simțit după Renée?

El zâmbi înspre fața de masă.

— Devastat și eliberat.

— Ei bine, poftim răspunsul, spuse Margaret. Și în plus, senzația că nu mai ai ce dovedi taie toată savoarea. Nu mai sunt o femeie curajoasă care reușește în viață în ciuda unui abandon, sunt doar o văduvă muncitoare și, sincer, nu mai simt aceeași energie. Fac la fel de multe, dar cu mai mult efort. Nu-mi amintesc exact pentru ce. Și când mă uit la el, mă întreb dacă Scott…

— Nu vreau să vorbesc despre Scott, spuse Bernie. Vreau să vorbesc despre noi.

Margaret își îndreptă spatele.

— Fără tâmpenii sentimentale, te rog, Bernie.

— Nici nu mi-ar trece prin minte, spuse el, făcându-i cu ochiul.

Margaret oftă ușor indignată.

— Erai un parazit când aveai nouă ani și ai toate șansele să fii unul și mai mare acum. Tu și Ernie Garside, și Ray Venterman…

— Ambii morți.

— Eram la polii opuși ai școlii, continuă Margaret de parcă el nu vorbise, fetele și băieții. Și voi, băieții, ne pândeați după ore, tu și Doug Bainbridge…

— Vreau să discut afaceri, spuse Bernie.

Două farfurii mari cu scoici și cartofi piure așezați în forme complexe apărură simultan în fața lor.

— Afaceri?

— Da.

Bernie făcu un semn chelnerului să toarne vinul și își ridică șervetul imens, după care îl așeză peste cravata de mătase scumpă. Apoi, fără să vrea, se gândi la Renée. Purta negru și diamante, și părul îi era proaspăt coafat. Spuse brusc: „Nu te comporta ca un mitocan, Bernard”. Bernie își lăsă șervetul din nou pe genunchi.

— Poți să-l porți și-n cap, din partea mea, spuse Margaret.

El îi zâmbi. Era ceva în ea neschimbat față de fetița guralivă de nouă ani din clasa domnișoarei Grey din școala King Edward.

— Margaret, spuse el, ascultă cu atenție. Am o propunere foarte atractivă pentru tine.

*

La rugămintea lui Chrissie, toate stăteau la masa din bucătărie. Deschise o sticlă de vin, dar nimeni în afară de ea nu bea din el. Dilly și Tamsin aveau sticle de apă minerală, iar Amy bea Cola Light direct din doză, într-un fel pe care Chrissie îl ura.

— Te rog ia-ți un pahar, Amy.

— Aproape am terminat-o…

Chrissie repetă încet:

— Ia-ți, te rog, un pahar când îți spun.

Amy se ridică și păși încet înspre dulapul cu pahare. Chrissie se uita la ea, iar surorile ei se

uitau intens la sticlele lor de apă. Amy se întoarse cu un pahar pe care îl lăsă pe masă. Întoarse doza deasupra lui și câteva picături de lichid maro căzură în pahar.

— Stai jos, te rog.

Vocea lui Chrissie nu era foarte sigură. Tamsin o privi.

— E OK mamă. Apoi o privi Amy: Nu mai fi așa înțepată.

Amy se așeză și își goli paharul.

— Sper că nu ai să ne zici din nou ceva oribil, spuse Dilly.

Chrissie se uită la teancul de hârtii din fața ei.

— Vreau să purtăm o discuție. O discuție de familie. Să mă ajutați să iau niște decizii.

Tamsin se aranjă pe scaun, luând o atitudine alertă și preocupată.

— E vorba de bani?

— În mare, da.

— Mai exact, nu mai avem, spuse Dilly.

— Nu, răspunse Chrissie calm, nu. Mai avem ceva. Dar nu așa de mult cât aveam înainte. Nu așa de mult cum suntem obișnuite să avem. Trebuie să începem să ne gândim altfel la bani.

Nimeni nu spuse nimic.

— Noi trăiam, știți bine, din ce făcea tata. Eu eram impresarul lui, așa că nu era niciun comision ce trebuia plătit altcuiva, dar el era singurul pe care-l impresariam. Nu aveam și alți artiști, pentru zile negre. Era doar tata.

Toate se uitau la ea.

— Și, continuă Chrissie cu ochii fixați undeva pe fața de masă, tata nu făcea banii pe care-i făcea în trecut, atunci când… atunci când a murit. Avea tot timpul de lucru, am avut grijă de asta, dar vânzările de CD-uri au scăzut și au fost supuse inevitabilei piraterii, iar atunci când apărea live nu mai avea cele mai scumpe bilete. De fapt, abia dacă mai făcea un ban în ultimii ani, de aceea îl împingeam de la spate să accepte tot ce se oferea,

tot ce puteam găsi. Acum evident că mă simt foarte prost pentru asta și regret că l-am suprasolicitat, și chiar dacă sunt foarte supărată pentru testamentul lui nu pot să-mi scot din minte că poate cumva eu sunt de vină…

Se opri cu un suspin și își acoperi ochii cu o mână.

Dilly o apucă de brațul sprijinit de masă.

— Nu ai greșit cu nimic, mamă. Avea o familie de întreținut.

— Și iubea să fie pe scenă. Era fericit acolo, completă Tamsin.

— Nu îi mai plăcea asta ca pe vremuri, spuse Chrissie cu ochii în jos. Voia doar să se distreze, într-un fel, să comunice cu pianul. Cred că prefera să vorbească cu pianul decât cu oricine altcineva, asta era limba lui preferată.

Amy bătu cu doza de Cola în pahar pentru a extrage ultimele picături.

— Ei bine, spuse ea, cu pianul a crescut, nu? La pian a cântat toată adolescența. Era un fel de amic. L-a avut toată viața, nu?

Tamsin se încruntă la sora ei.

— Mulțumesc, Amy.

Amy se uită la ea.

— E adevărat.

— Ce e adevărat?

— Că pianul era o parte din viața lui de când era mic și a crescut cu el până să-l cunoască mama și nu te poți preface că partea asta a vieții lui nu există, pentru că există și era importantă pentru el.

Dilly se uită la Chrissie.

— Mama, spune-i, te rog, unde să-și bage ideile.

Chrissie se uita încă la masă.

— Nu știu exact de ce vrea Amy să fie răutăcioasă, dar din moment ce vrea, eu am s-o ignor până când poate să se comporte mai civilizat. Dar nu despre trecutul tatălui vostru vorbim acum, ci despre faptul că fără el, suntem practic lipsite de orice venit.

Dilly se aplecă peste masă.

— Hai să vindem pianul!

Chrissie îi aruncă o privire aspră lui Amy, impunându-i tăcerea.

— Nu fi prostuță, nu e proprietatea noastră, nud putem vinde.

Tamsin se uită prin bucătărie cu un aer profesionist, evaluator.

— Nu e un moment bun pentru tranzacții imobiliare, dar am putea să vindem casa. O casă bună în acest cartier este, oricând…

— Unde am locui noi? întrebă Amy cu ochii mari.

— Într-un apartament, poate…

— Nu vreau să merg la altă școală…

— Nu vei merge la nicio școală după vara asta, deșteapto, ai terminat școala.

— Asta a fost și concluzia mea, spuse Chrissie, trebuie să vindem casa.

Nimeni nu spuse nimic.

— Da, continuă Chrissie, trebuie să vindem casa, iar eu trebuie să-mi găsesc de lucru. Deja am abordat câteva agenții.

Toate se uitară la ea mirate.

— Despre ce vorbești?

— Am vorbit cu câteva agenții și am întrebat dacă, ținând cont de experiența și contactele mele, aș putea să reprezint ceva oameni de-ai lor pentru care ei nu mai au timp.

— Adică să fii manager pentru alți oameni, zise Dilly.

— Da.

— Dar nu poți…

— Trebuie, spuse Chrissie. Ce alte sugestii aveți?

Tamsin luă o gură mare de apă.

— Sunt sigură că aș putea negocia un comision bun de vânzare…

— Mulțumesc, dragă.

— Și, din moment ce-am să mă mut în curând cu Robbie, nu aveți nevoie decât de un apartament cu trei camere, nu? rosti Tamsin hotărâtă.

Chrissie suspină ușor.

— Mamă, spuse Tamsin, te-am avertizat. Te-am avertizat imediat după ce tata…

Chrissie ridică mâna.

— Știu.

Dilly se uită lung la Amy.

— Eu nu împart o cameră cu ea.

— Dilly, spuse Chrissie, aș vrea ca această conversație să fie despre ce putem face și cu ce putem contribui, nu ce refuzăm să facem.

Dilly se încăpățână.

— Am să termin cursul până de Crăciun și pot să-mi găsesc de lucru la anul. După revelion s-ar putea ca doar Amy să mai fie o povară.

Toate se întoarseră să se uite la Amy, care-și puse inelul de la doză pe deget și se chinuia să-l dea jos din nou. Se uită la mama ei.

— Dacă mai sunt aici, spuse.

Singură în camera ei, Chrissie rămase cu perdelele trase și cu ochii închiși. Chiar și cu ușa închisă, parcă auzea notele flautului lui Amy și vocea lui Dilly la telefon. Tamsin se dusese înapoi la lucru, cu pasul vioi al cuiva care are ceva de făcut și undeva de mers. Tamsin se comporta de parcă ar fi un partener egal în agenția imobiliară, în loc de cel mai mic și mai nesemnificativ angajat, dar în acest moment alarmant și dificil Chrissie simțea doar gratitudine față de tăria ei.

Dilly, își spuse Chrissie, era clar speriată. Tatăl ei o trata cu afecțiune din cauza dependenței ei față de el și a părului ei blond, dar acum, brusc, trebuia să facă față unei vieți lipsite de acel ajutor de încredere în desele momente în care era incapabilă să facă față sau să reziste lucrurilor. Chrissie observase că în camera lui Dilly, de obicei, pe atât de ordonată pe cât erau reacțiile ei de haotice,

acum era o curățenie de -a dreptul feroce, de parcă nesiguranța și confuzia create de moartea lui Richie puteau fi suportate doar printr-un exercițiu meticulos de control asupra locurilor peste care Dilly simțea că deținea puterea, peste regimentele lucioase de sticle și flacoane de pe rafturile de cosmeticale, peste teancurile de haine împăturite la perfecție, peste pantofii frumos împerecheați și dulapurile imaculate. Chrissie simțea o nevoie, o dorință de a o ierta pe Dilly pentru lipsa ei de ajutor în plănuirea viitorului lor. Dilly îi semăna cel mai mult. Dilly era cea care, deși talentată în multe feluri, avea cele mai puține capacități intelectuale. Dilly era cea care, prin aranjamentul tacit între părinții ei, avea întotdeauna nevoie de mai multă protecție și mai puține presiuni.

„Decorativă și prostuță", spunea Richie despre ea, cu bărbia ei în mână, sărutând-o pe nas. Spera că băiatul acela, Craig, va fi suficient de atras de inocența și de frumusețea lui Dilly încât să nu se plictisească și să-și ducă propria frumusețe în alte locuri, gândi Chrissie, stând în mijlocul patului masiv (doar patru perne pe el acum, încercase cu două, dar era și mai urât). Prezența lui Craig la înmormântare a fost unul dintre micile momente luminoase din acea zi întunecată.

După cum, trebuie recunoscut, fusese de mare ajutor și Robbie, iubitul lui Tamsin. Robbie nu era văzut de Chrissie – și, suspecta ea, nici de Tamsin – ca fiind foarte interesant. Robbie era solid ca om și ca personalitate. Era capabil și competent, și dacă discuția trecea dintr-un plan concret într-un plan teoretic, părea de-a dreptul alarmat. Lucra pentru o companie de transport, fiind omul la costum care venea și evalua cantitatea și calitatea bunurilor ce urmau a fi transportate, pregătit în a avea o manieră calmă și o voce liniștită. Era clar că o găsea pe Tamsin fascinantă. Când aveau să locuiască împreună – Chrissie vărsă câteva lacrimi cu gândul la această veste, deși când o primise, cu

câteva zile înainte de moartea lui Richie contemplase această perspectivă cu o satisfacție vecină cu ușurarea –, Robbie va lua în seama lui toate muncile domestice grele și le va considera normale pentru un bărbat care își împarte viața cu o femeie. Ar fi, în mintea lui Robbie, zone din viața lor împreună unde nici prin minte nu i-ar trece să se bage, la fel și roluri pe care și le va asuma în mod natural ca bărbat. Chrissie își imaginase de multe ori că Tamsin ar putea deveni exasperată de respectul lui greoi, dar acum era clar că nu se va întâmpla așa. Acum, Robbie părea potrivit să devină bărbatul din viața lui Tamsin și a lui Chrissie, pe care ele să se bazeze în toate problemele domestice, mici și mari. Spre surprinderea ei, Robbie reprezenta pentru ele o bucată de teren solid în mlaștina și nisipurile mișcătoare ale prezentului, unde să poată să calce liniștite. Se mușcă de buză. Ce absurd, ce ridicol, ce grăitor la adresa stării ei că gândul la Robbie, cu costumul lui scump și clipboardul în mână, cu vocea lui impasibilă, îi aduce lacrimi în ochi.

După cum făcea și Amy. Doar că lacrimile cauzate de Amy erau de furie, fierbinți și dureroase. Amy reușea să o calce pe nervi în toate felurile, asmuțind în ea toți demonii geloziei, ai autocompătimirii și ai lipsei de încredere. Amy făcea față morții tatălui ei, presupunea Chrissie, închipuindu-și-l când era de vârsta ei acum, un adolescent în Tyneside, cu o voce frumoasă și talent la pian, într-o comunitate absorbită total de munca navală și vânzarea de heringi. Și imaginându-și tatăl tânăr, automat imaginația ei o purta și la celălalt tânăr, fiul lui Richie, care semăna atât de mult cu tatăl său, și se spune că avea și vocea lui, a acelui Richie pe care Chrissie se duse să-l vadă pentru prima oară la Teatrul Regal din Newcastle, ca să-i spună că atât ea, cât și sute de mii de femei din sudul Angliei îi găsiră spectacolul minunat.

Poate, gândi Chrissie uitându-se intens la tavan, poate doar atât face și Amy. Poate voia doar să-și recupereze tatăl său prin acel… acel bărbat. Poate voia să-l aducă înapoi ascunzând poza cu el de când era mic, amenințând că fuge în Newcastle, cântând iarăși și iarăși piesele pe care le cântau împreună. Poate habar nu avea ce durere îi provoca, ce lipsă de loialitate și ce răutate inspira. „Sau poate eu" – Chrissie simți lacrimi din nou, un șuvoi cald curgându-i pe obraji – „poate eu greșesc, poate eu sunt prea nesigură și geloasă să o las să găsească împăcare într-un fel care îi convine, dar nu-mi convine mie!"

Chrissie se rostogoli pe-o parte, fără a se gândi la hainele ei, într-un fel care pe Richie l-ar fi încântat, își zise ea furioasă. Se și putea imagina în culise, îmbrăcată ca o hipiotă urbană, în 1983, cu cizme roz de piele întoarsă, o rochie largă cu imprimeuri și buclele lungi prinse într-o parte cu o agrafă în formă de libelulă. El o privise de parcă îi fusese oferită pe o tavă, desertul perfect cu tot cu linguriță de argint.

„N-am cântat niciodată mai la sud de Birmingham, dragă", îi spusese el râzând, iar ea se uitase la dinții lui și la pielea lui și la părul lui des și se gândise: „Nu-mi pasă dacă are peste patruzeci de ani, e superb". După două săptămâni se culcase cu ea într-un hotel cu draperii de brocart și abajururi roz, băuseră șampanie în cadă împreună, și el îi spusese că de obicei nu face asta, că e familist, dar la naiba, pentru ea merita să facă o excepție. În tren înapoi spre Londra, cu un medalion în formă de inimioară primit de la Richie la gât, își spusese că a găsit un bărbat și o cauză, un iubit și o muncă de-o viață. Îl va aduce în sud, se va căsători cu el și-l va transforma într-o stea a sudului.

Pe măsuța de lângă patul ei telefonul începu să sune. Așteptă un moment, crezând că Amy sau

Dilly se vor opri din treabă pentru a sări pe el, dar nu făcură asta. Se rostogoli pe pat și-l ridică.

— Alo?

— Ei bine, n-ai o voce prea grozavă, spuse Sue. Ce faci?

Chrissie înghiți în sec.

— Stăteam pe pat și îmi aminteam…

— Și te smiorcăiai.

— Și asta.

— Îți aminteai când el era superb și tu erai și mai superbă și viitorul promitea totul?

— Da.

— Așa. Încetează chiar acum.

Chrissie chicoti timid.

— Fii fericită, îi zise Sue, că nu te-ai pricopsit cu un tataie decrepit pe care să-l îngrijești. Când un bărbat nu mai e superb, nimic nu poate fi mai deprimant.

— Ești o prietenă bună.

— Deci, ce se mai întâmplă?

— Azi… o conversație foarte neplăcută despre viitorul familiei.

— Mai exact?

— Nimănui nu-i pasă de ce fac sau de ce mi se întâmplă pentru că toate au planuri pentru viitorul lor.

— Sigur exagerezi…

— Doar puțin.

— Bine, spuse Sue. Vino aici și vom vorbi despre viitorul tău și vom bea martini cu suc de măr verde.

— Ce fel de martini?

— Nici eu nu știu, dar tocmai am văzut rețeta la televizor, prezentată de Nigella cea ilegal de frumoasă. Dă-te jos din pat și urcă în mașină.

— Mulțumesc, spuse Chrissie cu fervoare.

— În cel mai rău caz, măcar vei fi foarte mândră de copiii tăi după ce stai cu ai mei o vreme.

Chrissie puse jos receptorul și se dădu jos din pat. O ușoară mișcare la ușa dormitorului îi atrase

atenția. Clanța se răsuci puțin, apoi se opri, și pași mici se auziră de cealaltă parte coborând scările.

— Amy? strigă Chrissie.

Nu primi niciun răspuns. Chrissie se duse la ușă și o deschise. Nu era nimeni acolo, dar aerul pe scări părea cert deranjat. Chrissie ascultă. Niciun sunet, nici flaut, nicio voce la telefon. Închise ușa din nou și aprinse toate luminile din dormitor. Apoi merse în baie și aprinse lumina și acolo. Se privi în oglindă. Poate Sue avea o idee bună. Poate ceea ce o motivase la douăzeci și trei de ani să meargă în culisele scenei din Newcastle în 1983 era încă acolo undeva, sub toate straturile așezate de ani, de copii, de Richie.

Se aplecă să se inspecteze cu atenție.

„Haide, gagico”, ar fi spus Sue.

capitolul 9

Amy trebuia să fie la școală. Școala ei, numită după profesorul american William Ellery Channing și fondată în 1885, avea o atitudine foarte relaxată față de clasa a douăsprezecea. Cu toate acestea, Amy trebuia să fie la un curs de literatură spaniolă, nu într-o ceainărie din Highgate Village, în apropierea școlii, stând sub un candelabru compus din farfurioare și ceșcuțe de sticlă, la un cappuccino și o felie de tort de morcovi. Pe masa din fața ei, pe lângă tort și cafea, era un volum intitulat *Poeta în Nueva York* de Lorca, publicat după ce fusese ucis de către naționaliști în Războiul Civil spaniol la vârsta de 38 de ani. Tânărul absolvent care preda cursurile de literatură spaniolă îi spusese să uite de comparațiile poetice dintre Lorca și John Keats, ambii morți înainte de 40 de ani.

— Nu vrei să te lași pradă unui clișeu, așa-i?

Amy se simțise insultată. Dintre toți membrii familiei ei, ea era, după propria-i părere, de departe cea mai puțin predispusă clișeelor. Tatăl ei admira acea calitate a ei, încurajând-o să aibă încredere în lucrurile ce o definesc, în independența gândurilor ei, să cânte la flaut în loc de pian sau chitară de îndată ce maxilarul îi era destul de puternic, și să cânte ce vrea ea la flaut. În acest sens, alesese să se concentreze pe poeziile lui Lorca, nu pe piesele lui de teatru, și nu avea de gând să asculte de un îngâmfat de absolvent de Cambridge care spune că ideile ei sunt banale doar pentru că altcineva s-a gândit deja la ele.

— Dacă ideea e nouă pentru mine, îi spusese ea domnului Ferguson, atunci e nouă, bine?

Ieșise furioasă din clasă, iar acum stătea în ceainărie, cu poeziile lui Lorca în fața ei, cu ziarul local într-o mână și tortul în cealaltă. Ziarul era

împăturit pentru a aduce la vedere secțiunea de publicitate.

„Lindy Hop, dansuri Swing” scria pe anunțul ce îi atrăsese atenția. „Începători între orele 18 și 19, avansați între orele 19 și 20. 1 liră. Studioul Movers and Shakers, Highgate Road.”

Sub el era o reclamă de la Societatea Etică South Place pentru un discurs: „Democrația britanică funcționează”. Sub acesta, o plimbare de la Societatea de Sănătate și Bunăstare, „Flora Sănătății” condusă de Sir Roland Philpott, la prețul de 2 lire. Mai jos, un anunț pentru cursuri de meditație activă, la Centrul Comunitar Primrose Hill, o dată pe săptămână, marți seara.

„Dacă nu ai viață, se gândi Amy, dacă nu ai amici și școală, și familie, tot poți să-ți umpli ziua cu activități, ca să ai ce scrie în jurnal, ca să ai un motiv să nu rămâi sub plapumă mirosindu-ți propria transpirație și întrebându-te dacă nu cumva ai dispărut sau ai fost șters din lume ca o urmă de creion.”

Lăsă ziarul și își ridică ceașca de cafea. Era foarte frumoasă, decorată cu lanțuri de flori legate cu funde. Ar fi și cazul, la prețul acela. Tamsin îi ținuse morală la micul dejun pentru extravaganța ei. Îi spusese că nu poți să te plimbi cu bani curgându-ți din buzunare, așa cum făcea ea pe vremuri. Că măcar atâta pot și ele să facă pentru Chrissie, să nu-i ceară prea mulți bani. Că e perfect posibil să speli haine, nu e nevoie să trimiți totul la spălătorie. Efectul acestui discurs fusese acela de a o propulsa pe Amy la ea în cameră pentru a-și îmbrăca singurul ei pulover de cașmir (cadou de la Richie), plecând apoi în căutarea celui mai drăguț și mai scump loc din Highgate pentru a-și petrece cursul în care domnul Ferguson le spunea povești lui Chloe și Yasmin și celorlalți de la cursul de spaniolă care – în mod jenant, credea Amy – îl găseau minunat.

Oricum, avea nevoie să iasă din casă, de una singură, pentru a putea gândi în liniște. Acasă adeseori își dorea să coboare scările, ca pe vremuri, și să-l găsească pe tatăl ei la pian, absorbit, dar niciodată prea absorbit pentru a spune „Tu ești, dragă? Intră, ascultă asta.” Le dădea voie tuturor să-l întrerupă, dar niciuna nu voia să participe în felul în care voia Amy. Tamsin adora să aibă acompaniament pentru voce, exista și un filmuleț în familie cu ea cântând *These Boots Are Made for Walking* pentru spectatori încântați în ziua în care împlinea șapte ani, dar nici ea, nici Dilly nu voiau, așa ca Amy, să se strecoare pe bancă lângă tatăl ei și să-i urmărească mâinile. Urmărea unde punea degetele pe clape, cât de tare sau de fin le apăsa, cum picioarele lui pe pedale știau exact ce să facă, din instinct. Mâinile lui erau întotdeauna îngrijite – mâini de pianist, cum spunea el – cu degete lungi și palme late, și încheieturi atât de flexibile încât păreau aproape de cauciuc atunci când o lăsa să i le frământe.

După părerea ei, gândi ea culegând cu arătătorul ultimele rămășițe de spumă de pe fundul ceștii – „Folosește linguriță”, i-ar fi spus Chrissie –, ar fi bine dacă ar putea scăpa de pian cât mai curând posibil. Era din ce în ce mai greu să-l vadă acolo, ca un câine bătrân și trist care nu înțelege că stăpânul nu se mai întoarce niciodată. Le-ar fi mai ușor, Amy era sigură, dacă nu ar sta acolo, închis și nefolosit, o amintire constantă a ceea ce a fost și nu mai era, și nu va mai fi niciodată. Asta pe lângă faptul că ar trebui să fie în Newcastle acum, pentru că asta ceruse tata, nu să rămână trist în camera lui de repetiții, făcându-le să se simtă prost de fiecare dată când treceau pe lângă ușă, cam de o sută de ori pe zi după calculele lui Amy.

Se uită la Lorca și suspină. Pianul era doar unul dintre lucrurile care o puneau în contradicție cu familia ei, care o făcea să se comporte într-un fel rușinos, ca atunci când ascultase la ușa lui Chrissie

și o auzise spunându-i lui Sue că fiicele ei sunt prea concentrate pe propriile lor idei egoiste despre viitor ca să aibă timp de ea. Amy se simțise mai mult frustrată decât furioasă auzind asta, exasperată de incapacitatea lui Chrissie de a vedea ce i se părea lui Amy perfect clar, drept și corect. „Nu avea niciun sens să dea vina pe oamenii din viața tatei”, gândi Amy, „sau pe tata pentru ce a făcut în viața lui, nu ei sunt de vină pentru șocul îngrozitor pe care l-au simțit atunci când s-au trezit într-un viitor fără el.”

Din câte știa Amy, maică-sa bănuia că interesul ei în familia lui din Newcastle era un fel de a-l aduce înapoi, de a trișa moartea găsind cunoștințe apropiate de-ale lui care erau încă în viață. Dar Amy, copleșită de durere cum era cel puțin o dată în fiecare zi, nu își făcea nicio iluzie în legătură cu moartea lui Richie. În schimb, descoperise, spre uimirea ei, cât era ea de vie după decesul lui, nu doar în sensul evident fiziologic, ci în sensul diversității și a bogăției moștenirii ei biologice care îi oferea mai multe dimensiuni decât își imaginase vreodată. Ea era Amy, locuia cu familia ei în nordul Londrei, era foarte talentată la flaut și avea o minte agilă (aproape pervers de agilă, după părerea mamei ei). Dar acum era, de asemenea, Amy cu o moștenire culturală exotică, nord-estică, un trecut de dealuri și mare, vapoare și pești, un dialect ciudat și minunat, o senzație intensă de loc și comunitate care produsese un băiat format, dar în același timp total străin, de un trecut pe care ea simțea că-i aparține. Nu știa exact cum i-ar putea explica așa ceva lui Chrissie, dar interesul ei pentru familia din Newcastle nu era pentru ei, nici pentru tatăl ei. Era pentru ea. Și era cert că, într-un asemenea moment, nu trebuia nici măcar să sugereze că interesul ei era egoist, nu legat de tatăl său decedat sau de familia de care aparținuse acesta înainte să aparțină de a ei.

Trase cartea mai aproape de ea și o deschise la întâmplare. Se uită la pagină fără a citi cu adevărat. Se simțea prost din cauza lui Chrissie, a temerilor ei pentru viitor și a repulsiei față de prezent. Dar nu putea să o ajute pretinzând că simte ceva ce nu simte. Nu putea să-și dorească să țină pianul sau să urască familia de la Newcastle doar ca să se simtă Chrissie mai bine. Nici nu știa cum să-i explice lui Chrissie, fără a o supăra și mai tare, că dacă nu avea să-i permită să exploreze această nouă dimensiune, ea avea de gând să o exploreze oricum. Nu știa sub ce formă urma să facă asta, dar avea să o facă.

Amy suspină. Își așeză cărțile într-un maldăr și le împinse cu tot cu ziarul în ghiozdan, după care se ridică de la masă. Cafeaua și tortul costară aproape patru lire, patru lire pe care ar fi trebuit să le păstreze pentru orice formă ar lua acea dorință de explorare pe viitor. Ei bine, gândi ea, azi e azi, iar tortul îi oferise destulă energie ca să poată să-i facă față domnului Ferguson când ieșea de la ore.

Lăsă o bancnotă mototolită de cinci lire pe masă, sub ceașca de cafea, și ieși în stradă cu ghiozdanul pe umăr.

Stând inofensiv la biroul ei de pe Front Street în Tynemouth, Glenda voia să-i spună lui Margaret că orice avea pe suflet – iar Glenda dorea ca Margaret să știe că avea o profundă simpatie pentru tot ce avea Margaret pe suflet – nu era niciun motiv să se răstească la ea. Întrebase doar, din politețe, dacă Margaret se simțise bine seara trecută cu domnul Harrison, iar Margaret răspunsese – cu o răutate pe care Glenda o considera complet inutilă – că mâncarea simandicoasă franțuzească nu era pentru ea și că Bernie Harrison nu-și vede lungul nasului.

Glenda înghiți în sec de câteva ori. Luă o gură din paharul de plastic cu apă – ar fi preferat ceai – pe care Margaret îi spusese că e bine să-l bea

pentru că toată lumea din biroul lui Scott din Newcastle avea un fetiș pentru a bea apă toată ziua. Apoi își înclină bărbia o fracțiune și întrebă:

— Ți-a făcut avansuri?

— Nici vorbă, răspunse Margaret, cu ochelarii pe nas, uitându-se concentrată la monitor.

Glenda se întrebă pentru o secundă dacă nu cumva Margaret era dezamăgită de faptul că domnul Harrison nu încercase nimic. Apoi își aminti că se știau din școala primară și că Margaret nu făcea niciodată cine știe ce efort când se întâlnea cu el, și renunță la idee. În schimb, luă o gură de apă, spuse „Ah”, iar apoi, după câteva secunde, „Bine, atunci”, iar mai târziu, defensiv, „Nu voiam să-mi bag nasul…”

Margaret nu spuse nimic. Tasta rapid. Glenda știa că scria un mesaj important unui tânăr comediant pe care Margaret îl considera mai potrivit scenei sudice decât celei de nord-est. Gura îi era înghețată într-o grimasă care sugera, își imagina Glenda, că strângea din dinți. Glenda știa multe despre asta. Metodele prin care Barry își făcea viața mai ușoară o făceau să scrâșnească din dinți atât de mult, încât dentistul îi sugerase exerciții pentru relaxarea maxilarului, cu amenințarea că altfel îi va toci de tot și va rămâne cu dureri permanente de cap. Își deschise gura acum ca să-și relaxeze maxilarul, încercând să uite că Barry își începuse ziua într-o dispoziție la fel de proastă ca aceea pe care o avea Margaret acum, și că niciunul dintre ei nu realiza că de fapt ea era cea care suferea de pe urma lor.

Margaret se opri din scris. Își dădu jos ochelarii, îi puse din nou la loc, și reciti ce scrisese până atunci.

— Nu contează cum formulez problema, „nu” înseamnă „nu”, nu-i așa? N-am cum să-l păcălesc.

Glenda mai luă o gură de apă. Nu avea să vorbească până nu i se adresa Margaret și, când răspundea la telefon chiar și celui mai iritant

client, avea să vorbească plăcut, după cum o învățase aceasta. Îi era greu să se concentreze cu o personalitate ca a lui Margaret, într-o dispoziție proastă, la trei metri distanță, dar avea să încerce. Avea comisioane de rezolvat – clienții reprezentați de Margaret de mai bine de zece ani plăteau cu 2,5% mai puțin decât cei pe care îi avea de cinci ani, și 5% mai puțin decât cei proaspăt contractați. Trebuia să facă acele calcule metodic și să-și bea apa, până când Margaret era pregătită să se poarte într-un mod căruia Glenda îi spunea civilizat.

— Bietul băiat, spuse Margaret. I-am trimis refuzul. Se uită în sus. Cafea?

De obicei spunea: „Cafea, dragă?”

Glenda răspunse ca întotdeauna, că ar prefera ceai. În mod normal, spunea imediat după aceea „merg eu să le aduc”, dar în dimineața asta nu spuse nimic și rămase pe loc, uitându-se la monitor.

Margaret nu păru să observe. Se duse în micul hol al biroului care ducea spre baie și unde se găseau un raft, o priză și un ibric electric. Glenda o auzi cum umple ibricul la chiuvetă și îl bagă în priză înainte să se întoarcă în cameră.

— La amiază vine Roșie Dawes, apoi iau prânzul cu Greg Barber și diseară mă duc să le aud pe fetele care cântă jazz.

Glenda dădu din cap. Știa deja toate astea. Le trecuse în agendă cu mâna ei. Margaret se așeză pe marginea biroului ei. Glenda nu se uită la ea.

— Știi, spuse Margaret cu un ton mai placid, era o vreme când ieșeam în oraș cinci sau șase seri pe săptămână la un club sau altul. Era întotdeauna un client de susținut sau un potențial client de văzut. Îmi țineam sâmbăta și duminica libere, dacă puteam, în caz că venea Scott acasă, dar în rest eram în oraș. Nu stăteam niciodată până la final, însă. Îmi făceam o idee generală, apoi vorbeam cu artistul în prima pauză, îi spuneam că își făcuse treaba bine, dar nu rămâneam niciodată la a doua

parte. Știam deja ce era de știut. Mergeam acasă și luam notițe. Multe, multe notițe. Nu mai fac asta acum. Nu mai iau notițe despre nimeni. Și nu mai merg să văd multă lume, nu-i așa?

Glenda se ridică pe jumătate.

— Mă duc să iau ibricul.

— Vorbeam cu tine, spuse Margaret.

Glenda se ridică până la capăt.

— Credeam că gândeai cu voce tare, spuse ea mergând spre hol.

— Poate, răspunse Margaret, fără a se ridica de pe birou. Poate asta făceam. Poate mă gândeam că lucrurile s-au schimbat, eu m-am schimbat, și nici n-am observat.

Glenda îi făcu lui Margaret o ceașcă de cafea cu un filtru de unică folosință, iar ei își făcu o ceașcă de ceai tare, presând plicul de ceai de peretele cestii pentru a scoate toată aroma. Apoi aduse ambele cești – ar fi fost mai utile niște căni mari, dar Margaret nu le suporta – la ea pe birou, și îi oferi cafeaua lui Margaret.

— Mulțumesc, dragă, spuse ea absentă.

Glenda se așeză. Era cam a șasea ceașcă pe ziua de azi și va mai bea încă șase până la culcare. Nimic nu se compara cu prima gură din primul ceai – frunze uscate, în ceainic – pe care îl făcea la șase dimineața, înainte să se trezească Barry. Luă o gură de ceai cu poftă și așeză ceașca înapoi pe farfurie. Apoi, cu mult curaj, spuse:

— Deci, ce s-a întâmplat aseară?

Margaret se uită pe geam.

— Bernie Harrison m-a rugat să intru în parteneriat cu el.

Nu părea foarte mulțumită. Glenda se uită o vreme la fața ei întoarsă. Bernie Harrison era agent pentru de trei ori mai mulți oameni decât Margaret, și se ocupa de multe afaceri americane, australiene și canadiene. Bernie Harrison avea birouri lângă Eldon Square și cinci angajați, unii care aveau la dispoziție conturi de cheltuieli

monitorizate. Bernie Harrison conducea un Jaguar și locuia într-un palat în Gosforth și avea un palton – Glenda i-l pusese în cuier de câteva ori, când venise să o vadă pe Margaret – care trebuia să fie cașmir. De ce nu s-ar bucura Margaret Rossiter de șansa de a intra în parteneriat cu Bernie Harrison, mai ales la vârsta ei? Apoi, un gând îngrozitor o lovi.

— Eu aș mai avea de lucru? întrebă Glenda.

Margaret se întoarse de la geam.

— L-am refuzat.

— Vai de mine.

Margaret se dădu jos de pe birou și se întoarse înspre ea.

— Nu aș fi făcut-o cu inima împăcată.

— Cum adică…?

— Atunci când mi-a propus, voiam să jubilez, să fiu plină de avânt și de idei. Voiam să mă simt ca de obicei în viață când apărea o provocare nouă. Dar n-am simțit nimic. Mă gândeam doar că e prea târziu, sunt prea bătrână, prea obosită, nu mai am energie. Apoi mi-am petrecut jumătate din noapte trează, întrebându-mă de ce nu am acceptat, supărată foc pe mine însămi că mi-am pierdut avântul.

Glenda se lăsă pe spetează.

— Să știi că nu ești prea bătrână.

— Știu, răspunse Margaret. Mă comport de parcă am cu cincisprezece ani mai mult decât am de fapt. Și mă roade faptul că eu totuși am energie. Am, doar că nu vreau să o folosesc pe aceleași lucruri.

Glenda luă o gură de ceai. Această conversație era tulburătoare.

— Pe ce, întrebă ea neliniștită, ai vrea să o folosești?

— Nu știu, pur și simplu nu știu. Sunt înțepenită. Asta e problema. N-am stare, dar sunt înțepenită. Ce stare proastă pentru șaizeci și șase de ani. La treizeci aș mai înțelege, dar la șaizeci și

șase! Se uită întrebător la Glenda. Am fost cam dură cu tine dimineața asta?

Scott aranjă să se întâlnească cu Margaret în barul de lângă clădirea Clavering. Era mai mult hotel decât bar, cu bun-gust și un aer demn, deci nu era un loc pe care Scott să-l viziteze des. Când ajunse acolo, cu întârziere, după ce alergase o bucată de drum în susul dealului de la lucru și după încă o întâlnire nedorită și dificilă cu Donna, Margaret stătea cu un gin tonic în față și cu o halbă de bere pentru el, tastând ceva pe telefon. Era conștient că era transpirat și respira greu, și când se aplecă să o sărute, cravata îi căzu stângaci și se agăță de ochelarii ei.

— Care-i graba, dragule? întrebă Margaret, îndepărtându-se și lăsând telefonul jos.

— Am întârziat…

— Întotdeauna întârzii, sunt pregătită pentru asta. Ai alergat?

Scott dădu din cap. Se prăbuși pe scaun și luă o gură mare de bere.

— Magie.

— Berea?

— Berea.

— Trebuia să suni. Nu trebuia să te omori alergând.

— Oricum trebuia să elimin niște tensiune.

— Da?

— Ceva de la lucru, spuse Scott strâmbându-se. Consecințele faptului că sunt moale și indecis. La lucru.

— Nici eu nu sunt în stare să decid nimic, spuse Margaret, jucându-se cu paharul. De aceea voiam să te văd.

Scott rânji.

— Eu la lucru… pot să iau decizia. O iau. Apoi pur și simplu nu o fac.

Margaret ridică o sprânceană.

— E legat de-o femeie?

— Poate…

— Vrei să-mi povestești, dragule?

— Aș prefera să aud ce ai tu de zis.

Margaret ridică paharul și îl lăsă imediat jos din nou.

— Am luat cina cu Bernie Harrison. În toți anii de când îl cunosc, imediat sunt șaizeci, nu m-a scos niciodată la cină. Am ieșit să bem ceva, poate chiar la un prânz, dar niciodată cina. Cina e ceva special și mă întrebam ce voia…

— Pot să ghicesc, spuse Scott rânjind din nou.

— Nu, dragule, nu, nu a fost așa. Bernie se laudă că e afemeiat, dar bărbații ca Bernie nu prea vor să riște un eșec, așa că eram în siguranță la capitolul ăsta. Nu, el voia altceva. Dorea să-mi ofere parteneriat în afacerea lui.

Scott lovi halba de masă.

— Mamă, fantastic!

— Da, spuse Margaret cu grijă, da, ar fi. Dar am zis nu.

— Poftim?

— Am zis nu, dragule.

— Mamă, spuse Scott aplecându-se înspre ea, ce este cu tine?

Ea luă o gură mică de gin.

— Nu știu, dragule. De-asta voiam să vorbesc cu tine. Îmi făceam griji că nu ai un scop în viață, apoi primesc oferta vieții mele, la vârsta asta, și descopăr că și eu sunt la fel de lipsită de scop. L-am refuzat pe Bernie pentru că, după cum i-am spus și Glendei – la care m-am răstit fără să aibă vreo vină –, n-aș fi făcut-o din tot sufletul. Mi-am zis că e drăguță ideea, dar nu o simțeam. Nu simțeam că pot nici să mă ridic la nivelul așteptărilor lui, nici la alor mele, așa că l-am refuzat. Și de-atunci sunt, după cum spunea tata, ca un om cu-o pălărie plină cu albine. Nu mă aștept din partea ta să-mi dai soluții, dar voiam doar să știi. Trebuia să afli că fraiera ta de mamă a dat-o în bară și nici măcar nu știe de ce.

Scott întinse mâna peste masă pentru a o lua pe a lui Margaret.

— Crezi că e din cauza lui tata?

— Poate. Nu am cum să știu sigur. Poate e șoc sau durere sau ceva. Dar au trecut săptămâni de-atunci, în care puteam să ne obișnuim cu ideea.

— Dar lucrurile încă nu sunt finalizate. Tot antagonismul acela din Londra și încă nu am primit pianul.

— Crezi că pianul ar ajuta cu ceva?

Scott ridică din umeri.

— Să știm treaba rezolvată.

— Dar nu ne va schimba viețile. Știm ce trebuie să știm și asta e bine, chiar dacă nu înțeleg de ce nu m-a ajutat să mă eliberez, să-mi văd de viață, în loc să simt nevoia să-mi dovedesc constant lucruri, ca pe vremuri.

— Mamă, sunt sigură că te-ai putea răzgândi.

— Da, aș putea, sigur aș putea. Dar nu pot. Vreau, dar nu pot. Nu văd rostul în a schimba ceva, dar nu vreau nici să merg mai departe cu totul neschimbat. Nu sunt deloc impresionată de mine însămi.

— Știu cum e.

Margaret îl privi curioasă.

— Cine-i femeia?

— O colegă de la lucru. Am lăsat-o să-și facă o impresie greșită și acum nu vrea să renunțe la ea. E o fată simpatică, dar nu simt nimic pentru ea. Absolut nimic, spuse el după o scurtă pauză.

— Atunci trebuie să-i spui asta.

— Îi spun, iarăși și iarăși.

— Nu e nimeni atât de surd încât să nu audă…

— Mamă, spuse brusc Scott.

— Da, dragule?

— Mamă, pot să-ți spun ceva?

Margaret își îndreptă spatele.

— Sunt pregătită, dragule. Spune.

— Nu, nu e vorba de asta. Nu e vorba de Bernie. Voiam să te întreb ceva, mi-ar plăcea să știu că nu

sunt singurul, că nu sunt un ciudat cum spune Donna, că nu sunt absurd sau pervers sau ceva. Nu simți, uneori, când e vorba de alți oameni, că ești pur și simplu goală pe dinăuntru? Și ai sentimentul cert că undeva există cineva sau ceva care s-ar putea să umple acel gol?

capitolul 10

Din seara în care băuseră martini cu suc de măr verde – amintire care o făcea să se strâmbe din mai multe motive Sue se gândea foarte mult la Chrissie. Chrissie fusese întotdeauna atât de diferită de ea, atât de organizată în viață, cât și ca persoană, capabilă de a lua hotărâri și de a-și duce viața și familia într-o direcție pe care ei nu o vedeau. Era acea femeie exasperantă care, atunci când i se ia un interviu în casa ei impecabilă despre cum reușește să aibă grijă de patru sau cinci oameni și de propria viață, și de o slujbă, fără a-și pierde mințile, zâmbea cu seninătate și spunea că secretul constă în a face liste.

Sue nu făcuse o listă în viața ei. Avea o tablă mare și veche pe peretele din bucătărie pe care membrii familiei – Sue, partenerul ei Kevin, sora ei Fran, care ocazional locuia acolo, și copiii – ar fi trebuit să noteze ce obiecte domestice trebuiau înlocuite și ce mâncare trebuia cumpărată. Nimeni nu o folosea niciodată pentru asta. O foloseau să joace spânzurătoarea, să scrie poezioare vulgare și să facă desene de organe umane, doar ca Sue să încerce să afle cine le-a făcut și să le interzică. Dar lui Sue nu-i păsa, de fapt, care copil era de vină pentru caricaturile făcute cu cretă mov. Momentan o interesa motivul pentru care Chrissie părea să se fi dezintegrat de la moartea lui Richie și nu mai avea acces la calitățile ei admirabile de manager și la pragmatismul pe care îl manifestase cât el era în viață. I se părea șocant că hainele lui erau încă în dulapul din dormitor și că singura schimbare adusă acolo erau două perne lipsă de pe pat. O șoca și mai tare că pianul încă stătea în camera în care el avea obiceiul să repete ore la rând, pian care risca acum să se transforme într-un altar inutil și lipsit de viață.

— Nu m-ar mira, îi spuse Sue lui Kevin, dacă aș afla că se uită prin pieptenul lui după fire de păr.

Kevin, care era cu doisprezece ani mai tânăr decât Sue și lucra pentru un instalator local, citea ziarul de seară. Spuse, fără să se uite la ea:

— Ai face asta pentru mine?

Sue îl privi. Kevin era ras în cap de când îl știa.

— Foarte amuzant. Dar Chrissie nu e amuzantă. E îndurerată, dar mai mult e afectată de pierdere. Structura vieții ei se baza pe omul acela, iar acum au dispărut și el, și structura.

— Ce măgar, spuse Kevin uitându-se la paginile de sport din ziar.

Îl iubea.

Kevin ridică din umeri.

— Kev, spuse Sue. Kev, mă asculți? Ce naiba, ție îți place de Chrissie.

Kevin scutură ușor ziarul.

— Zici tu?

— Îți place de ea. Când sugerez să ne vedem cu ea, nu te comporți de parcă te-am rugat să luăm ceaiul cu regina, ca atunci când ne vedem cu Verna sau Miriam.

Kevin se strâmbă. Sue se aplecă peste masă și îi luă ziarul din mână. El nu se mișcă, pur și simplu rămase în exact aceeași poziție, de parcă încă mai ținea ziarul.

— Ascultă-mă, șmechere.

— Ascult.

— Chrissie e înțepenită. Chrissie e pierdută. Chrissie e consumată de sentimentul de trădare și de furie din cauza celor din Newcastle. Chrissie trebuie să meargă mai departe, pentru că nu câștigă niciun ban și domnișoarele alea inutile, fiicele ei – o exclud pe Amy, într-o zi bună – nu au să ridice un deget să o ajute. Chrissie e într-un loc îngrozitor, cu ușa încuiată, și aș vrea tare mult să știu că are măcar cheia.

Kevin o privea. Sue aștepta. Cu mulți ani în urmă, când se întâlniseră pentru prima oară, Kevin

stătea cu o privire aparent goală ce o înnebunea. Uriașe la el, sigură că mintea lui se adăpostise în zonele confortabile de fotbal, sex și boilere. Cu timpul, învățase că bărbatul acela nu gândea ca ea și nici nu își manifesta gândurile la fel. Deseori, când stătea acolo, aparent fără a participa, mintea lui de fapt căuta un răspuns. Dacă Sue avea răbdare, mai devreme sau mai târziu, Kevin putea produce un răspuns care nu doar că o uimea prin inteligență, dar și demonstra că, absorbit fiind de ziar sau televizor, nu rata totuși nimic din ce se întâmpla în jur.

„Am învățat să arăt că nu-mi pasă când eram mic", îi spusese el lui Sue. „Era mai bine așa, decât să ți-o iei pe coajă constant."

Kevin se aplecă înspre ea. Foarte încet, luă ziarul înapoi. Apoi spuse:

— Pianul trebuie să plece din casă.

Casa era tăcută. Amy era la școală, Tamsin la muncă și Chrissie, într-un costum gri de flanelă, era în oraș, la o adresă de pe Tottenham Court Road, pentru un interviu.

— Nu sper mare lucru, îi spusese Chrissie lui Dilly înainte să plece.

Lăsase geanta pe masă și cotrobăia prin ea. Dilly avea laptopul deschis. Prefera să lucreze în bucătărie ca să-și păstreze dormitorul într-o stare imaculată de curățenie. Asta însemna și că dacă aveau loc lucruri care să-i distragă atenția, nu le putea rata. Pe ecran apărea contul ei de Facebook.

— De ce spui asta?

— Nu pare în regulă. Parcă nu e de mine. Nu-mi place tonul femeii cu care am vorbit.

Dilly se uita la ecran. Amica ei Zena postase o serie de poze din excursia ei la Paris. Erau atât de plictisitoare încât nu știa de ce se mai obosise.

— Atunci de ce te duci?

— Trebuie, spuse Chrissie. Trebuie să găsesc ceva care ne va aduce bani. Nu suntem muritoare de foame, dar suntem pe-aproape.

Dilly se cutremură ușor. Era înspăimântător când Chrissie vorbea astfel și vorbise mult așa în ultima vreme. Dilly nu voia să fie insensibilă, dar nu vedea ce era așa de diferit la felul în care trăiau de la moartea lui Richie, în afară de absența lui. Chrissie purta aceleași haine, frigiderul era plin cu aceeași mâncare, toate făceau dușuri și băi lungi și stăteau cu orele la calculator, și țineau luminile și televizorul aprinse ca întotdeauna. Tamsin ținuse un mic discurs despre economie cu o zi înainte, după care plecase la lucru într-o pereche de pantofi pe care Dilly jura că nu îi mai văzuse până atunci, iar memoria lui Dilly era ca un calculator când venea vorba de pantofi. Nu era vorba că lui Dilly îi era frică să economisească sau să facă schimbări, dar se temea de incertitudini, de amenințări vagi, dar teribile, de o catastrofă iminentă care nu era niciodată specificată și a cărei sosire era sigură, dar neplanificată.

— Mamă, spuse Dilly întorcându-se de la încă una dintre pozele artistice ale Zenei cu Turnul Eiffel, mamă, o să tragem toate mai tare de îndată ce ne spui exact ce se întâmplă și cum putem ajuta.

Chrissie își ridică geanta și îi suflă lui Dilly un sărut.

— Am să-ți spun asta, draga mea, atunci când am să știu și eu.

După ce plecă, Dilly se simți groaznic. Chiar și ideea de a-i scrie lui Craig un SMS, de a se vedea cu Craig vineri nu avea farmecul obișnuit. Ieși cu un efort de pe Facebook și se uită la manual. Următoarea secțiune era despre epilarea cu zahăr și cu ață. Epilarea cu ață era o metodă dificilă. Fetele asiatice de la cursurile lui Dilly spuneau că la ele acasă această tehnică se învață de la mamă la fiică, așa că știau să o facă de mici. Dilly ridică privirea, lovindu-și dinții cu creionul. Anxietatea era o stare aproape permanentă acum și o făcea să fie agitată și nefericită, incapabilă să se binedispună așa cum făcea de obicei, cu o cafea

sau un telefon, sau cumpărături pe e-bay. Ar fi vrut să plângă. Plânsul era întotdeauna prima reacție a ei când se confrunta chiar și cu cele mai mici probleme din viață, dar una dintre problemele ei de acum era că nu reușea să plângă fără dificultate. Plânsul parcă se mutase într-o cu totul altă ligă și era format din sesiuni lungi, imense și dureroase, atunci când își amintea brusc de faptul că Richie dispăruse pentru totdeauna din viața ei.

Telefonul de pe masă începu să sune. Îl ridică și se uită la ecran. Trebuia să fie Craig. Era, în schimb, un număr necunoscut. Duse telefonul la ureche.

— Alo? spuse prudentă.

— Dilly? întrebă Sue.

— Ah, Sue, tu ești…

— Ai un minut?

— Păi, da…

— Ești singură acasă, nu? Am nevoie să te văd un minut.

— Pe mine?

— Dilly, pe tine te-am sunat, nu?

— Eu… lucrez…

— Nu-i adevărat. Îți faci unghiile și te uiți la băieți pe Facebook. Vin acolo.

— Mama nu e aici…

— Exact. Vin să te văd pe tine.

— Vii să mă iei la rost? întrebă Dilly îngrijorată.

— De ce-as face asta?

— Pari doar puțin… agresivă.

— Nu agresivă. Decisă. De-asta vin. Am decis ceva și vreau să mă ajuți.

— De ce n-o rogi pe Tamsin?

— Prea autoritară.

— Amy…

— Prea mică.

— Bine, spuse Dilly nesigură.

— Nu te mișca, ajung în zece minute. Pune ibricul pe foc.

Dilly se enervă brusc și adoptă un ton abrupt.

— Despre ce e vorba?
— Îți spun când ajung.
— Nu, nu mă joc așa, îmi spui acum.
— Nu.
— Atunci nu-ți deschid ușa.
— Ești o răutate mică, știi?
— Spune-mi!
După o pauză scurtă, Sue spuse:
— E vorba de pian.

Bernie Harrison îl rugă pe Scott Rossiter să se întâlnească la el în birou. Se gândise să sugereze să iasă la un pahar, dar voia ca întâlnirea să fie una de afaceri, nu convivială, și avea nevoie de toată atenția lui Scott. Decise că o întâlnire la el în birou nu doar că i-ar oferi aceste lucruri, dar ar și servi pentru a-i arăta lui Scott măreția și importanța agenției lui Bernie.

Îl știa pe Scott aproape dintotdeauna. Și-l amintea ca mic copil, acasă, într-una dintre locuințele sociale de cărămidă de pe Chirton Estate, în North Shields, atunci când Richie și Margaret încă locuiau cu părinții lui Richie. Aceștia stăteau acolo de când Richie avea cinci ani, fiind considerați „oameni ai străzii” după al Doilea Război Mondial, ceea ce se aplica atunci tuturor cuplurilor căsătorite care încă locuiau cu părinții. Apoi, o generație mai târziu, același lucru li se întâmplase lui Richie și lui Margaret, înainte ca Richie să aibă succes, pe când încă accepta contracte în baruri obscure, iar ea era secretară la o firmă de avocatură și Scott era bebeluș. În timpul zilei, de el avea grijă bunica lui drăguță, dar ineficientă. Apoi, evident, toate se schimbaseră. După aceea, după ce Richie fusese „descoperit” la o emisiune de talente pentru televiziunea din Yorkshire, totul devenise altfel. Casa din Chirton Estate fusese schimbată cu o căsuță cu etaj în Tynemouth, iar mai apoi cu un duplex, mult mai mare și cu grădină, iar când Scott plecase de la

școala primară, plecase și din sistemul de stat și câștigase un loc cu plată la King's School în Tynemouth. Richie și Margaret erau foarte mândri când fusese acceptat.

Bernie întinse o mână mare.

— Scott, băiatule.

Scott îi luă mâna.

— Domnule Harrison.

— Bernie, te rog.

— N-aș putea, spuse Scott clătinând din cap. Îmi pare rău.

Bernie arătă înspre un fotoliu de piele.

— Mă bucur să te văd. Stai jos.

— Nu e scaunul dumneavoastră?

Bernie îi făcu cu ochiul.

— Toate sunt scaunele mele, Scott.

Scott zâmbi cu jumătate de gură și se cufundă în fotoliu. Avea o idee destul de clară asupra motivelor pentru care Bernie dorea să-l vadă și una și mai clară în legătură cu ce avea să-i răspundă. Nu-i spusese lui Margaret că fusese chemat, dar avea de gând să-i spună după ce se încheia întâlnirea. Îi era drag de Margaret și se simțea protector față de ea. Când o întrebase cu o seară în urmă dacă simțise vreodată că există cineva sau ceva care poate să-i scoată din capcana senzației că sunt blocați în loc, ea spusese: „Dragule, tot timpul sperăm și sperăm că va apărea cineva, dar în final e vorba doar de tine, și realitatea tristă e că unii dintre noi pot și alții nu". Apoi îl luase de mână și repetase „Unii dintre noi pur și simplu nu pot". El și-o închipuise brusc cum arăta la vârsta lui, chiar mai tânără, când avea pentru ce să trăiască și nu se temea de nimic. Se uită acum la Bernie Harrison.

— Nu pot sta mult, domnule Harrison.

— Nici eu, spuse el cu fermitate.

Bernie se sprijini de marginea biroului, cu mâinile de-o parte și de alta a corpului.

— E vorba de mama ta, Scott.

— Da, spuse Scott.

Se uită la pantofii lui Bernie. Erau scumpi, din piele fină, negri. Materialul din care erau făcuți pantalonii părea și el prețios, cu un luciu fin, iar cămașa lui avea manșete late și butoni cât o acadea.

— Ți-a spus de propunerea mea?

— Da, ieri-seară.

— Deci ți-a spus și că a refuzat.

— Da.

— Ai idee de ce? întrebă Bernie după ce-și drese glasul.

— Nici n-aș putea să încerc.

— Bine, bine, nu te rog să trădezi nimic, caut doar o asigurare. E vina mea?

— A dumneavoastră?

— Crede că dacă ar lucra cu mine, i-aș face probleme? Mama ta e o femeie frumoasă.

— Nu, domnule Harrison, spuse Scott zâmbind. Nu cred că asta e problema.

Bernie se uită curios la el.

— Sigur?

— Destul de sigur.

Trecu un moment de liniște, ușor atinsă de dezamăgire. Bernie spuse brusc:

— Ei bine, doar nu se îndoiește de propriile ei abilități, nu? O fi mică, dar afacerea ei merge bine.

— Nu, răspunse Scott, nu cred că posibilitatea asta i-a trecut prin minte, și pe bună dreptate.

— Ah. Pe bună dreptate, da. Dar dacă nu e din cauza mea și nu e vorba de ea, atunci de ce?

Scott răspunse cu grijă:

— Uneori pur și simplu nu vrei să faci ceva, oricât de bună ar fi oferta.

Bernie se uită la el curios.

— Dar asta nu pare ceva ce-ar face mama ta.

Scott ridică din umeri.

— A fost afectată de moartea tatălui tău? Adică, grav afectată?

Scott se uită pe geam.

— E un moment dificil, evident.

— Nu mi-ești de mare ajutor, tinere.

— Nu vă pot răspunde la întrebare, spuse Scott privind din nou spre el, pentru că nici eu nu știu cu mult mai multe decât dumneavoastră. A fost mulțumită și flatată de oferta dumneavoastră, dar nu vrea să accepte. Poate nici ea nu știe de ce.

Bernie clătină din cap. Se ridică, își băgă mâinile în buzunare și zdrăngăni cheile și mărunțișul.

— Sunt uimit.

Clătină din nou din cap, de parcă încerca să alunge un bâzâit din urechi.

— Nu-s nici eu de vină, nici ea, nici moartea tatălui tău…

— Sau sunt toate trei de vină.

— Poate.

— Dar nu e nimic personal, înțelegeți. Mama nu e așa. N-ar fi spus nu din motive ascunse, doar ca să vă facă în ciudă sau așa ceva.

Bernie scutură din nou din chei.

— De-asta am întrebat-o, pentru că e atât de corectă și toată lumea știe asta. Voiam reputația ei în egală măsură cu ideile și prezența ei.

Scott dădu să se ridice.

— Dacă asta e tot, domnule Harrison…

Bernie se uită la el din nou. Își scoase mâinile din buzunare și ațintì un deget înspre Scott.

— Dacă așa stă treaba, băiete, nu renunț. Dacă era un motiv concret, nu zic că n-aș mai fi încercat o dată, dar l-aș respecta. Dar dacă e așa vag, nu știu, trebuie să încerc în continuare. Și mi-ar prinde bine dacă mi-ai pune o vorbă bună, din când în când, să batem fierul cât e cald.

Scott spuse, din picioare deja:

— Mă bucur că v-am văzut, domnule Harrison, dar asta e între dumneavoastră și mama. Orice aș crede eu că e mai bine nu are nicio relevanță. Dacă ea crede că așa e bine, asta contează, și a avut parte de ani în care să exerseze luarea de decizii.

Aș vrea să o văd aici, domnule Harrison, dar numai dacă asta vrea cu adevărat.

Bernie se uită la el în tăcere câteva momente, apoi îl atinse pe braț.

— Ți-a zis vreodată cineva cât de mult semeni cu tatăl tău?

Făcându-și drum prin mulțimea din centrul comercial Eldon Square, Scott simți telefonul vibrând în buzunar. Se opri și îl duse la ureche.

— Alo?

O voce feminină cu accent londonez spuse:

— Scott?

Scott își găsi un loc mai liniștit, în ușa unui magazin de haine pentru copii.

— Cine e?

— Mă cheamă Sue, sunt o amică de-a mamei tale vitrege.

— De-a cui?

— A lui Chrissie. Soția tatălui tău.

Scott închise scurt ochii. Nu era un moment bun să spună cu răutate unui străin la telefon că tatăl lui a avut doar o soție, și aia nu era Chrissie.

— Mai ești pe fir? întrebă Sue.

— Da.

— Te-am sunat ca să…

— De unde ai numărul meu?

După o pauză scurtă, Sue răspunse:

— Telefonul lui Amy…

— Amy știe că mă suni? De ce nu vorbesc cu ea?

— Amy nu știe.

— Atunci…

— Dilly a luat numărul din telefonul lui Amy. Dilly e sora ei.

— Știu asta.

— Ei bine, zise Sue iritată, de unde am numărul tău nu e chiar atât de important…

— Ba este.

— Important e de ce te sun. Ai să te bucuri să auzi asta.

Scott aşteptă. Era indignat că cineva îşi permisese să-şi bage nasul în telefonul lui Amy, fără ştirea ei.

— Ascultă, spuse Sue.

— Ascult.

— Am rezolvat cu pianul.

— Poftim?

— Pianul. Pianul tău. Cu ajutorul lui Dilly, îl mutăm. Cred că-l vei primi până la sfârşitul săptămânii viitoare. Am să-ţi spun data exactă când o aflu de la compania de transporturi.

— Amy ştie? întrebă Scott. Mama ei ştie?

— Ascultă, spuse Sue brusc furioasă, ascultă la mine, mocofan ingrat, asta nu e treaba ta. Nu, nu ştie nimeni în afară de mine şi de Dilly, şi nici asta nu e treaba ta. Treaba ta e să-mi mulţumeşti că ţi-am extras nenorocitul de pian şi că am aranjat să-l trimit în nord. Tot ce vreau de la tine e un „mulţumesc” şi o adresă de livrare, restul nu e treaba ta. Habar n-ai cum sunt lucrurile aici.

Scott înghiţi în sec. Spuse, controlându-se evident:

— I-am spus lui Amy că e în regulă să rămână pianul acolo până când sunt ele pregătite să-l trimită.

— Nu vor fi niciodată pregătite de ceva până nu dispare pianul. Crede-mă. E urât ce fac eu acum, dar pianul trebuie să dispară.

— Dar nu-mi place că trebuie să fie în secret…

— Nu are-a face cu ce-ţi place sau nu-ţi place ţie! urlă Sue.

Scott îndepărtă puţin telefonul de ureche. Voia să explice că nu îi plăcea ideea de a face ceva pe la spatele lui Amy din motive greu de identificat, dar nu voia să-şi deschidă sufletul în faţa acestei femei îngâmfate.

— Nu strica tu acuma tot refuzând pianul, rosti Sue, cu glas mai domol.

— Nu vreau să fac asta…

— Îi faci lui Chrissie o favoare dacă-l iei. Le faci tuturor o favoare. Niciuna dintre ele nu poate să treacă de starea în care se află dacă pianul ăla mai rămâne în casă, mereu sub privirile lor.

— Bine, spuse el. Mulțumesc.

— Așa mai merge. Doamne, ce familie! Credeam că a mea e disfuncțională, dar nici cu voi nu mi-e rușine. Trimite-mi un mesaj cu adresa ta și am să-ți spun data livrării.

— Bine.

— E prea mult să-ți cer să spui „mulțumesc mult, doamnă necunoscută, că-mi înapoiezi moștenirea”?

Scott se gândi. Cine știe dacă femeia asta era un miracol sau o băgăcioasă? Își amintea că-l făcuse mocofan. O insultă foarte sudică.

— Da, hotărî Scott, și închise telefonul.

În seara aceea, în loc să arunce niște curry sau chili con carne în cuptorul cu microunde, Scott găti cina. Se opri la micul supermarket asiatic pe drumul lui spre casă și cumpără legume, pak choi, un pachet de fâșii de piept de pui, o cutie de orez cu iasomie, și își făcu de mâncare.

Așeză preparatul pe farfurie, în loc să mănânce direct din tigaie, și puse farfuria pe masă cu un cuțit și o furculiță și trei fâșii rupte cu grijă dintr-o rolă de prosoape de bucătărie. Apoi așeză o lumânare într-o sticlă veche de bere și puse un CD cu muzică, un disc cu tatăl lui cântând din Rahmaninov, care nu se vânduse nici pe departe la fel de bine ca discurile cu melodii după Tony Bennett. Se așeză și începu să mănânce tacticos, reflectând cu mândrie asupra faptului că îi făcuse față lui Bernie Harrison, că nu-i mulțumise acelei nesimțite din Londra și că reușise, în sfârșit, să o scoată pe Donna la o cafea – nu la o băutură, cum ar fi preferat ea – și să-i spună că îi părea foarte rău, dar impresiile ei erau greșite și nimic nu avea

să schimbe asta vreodată. Se temuse că avea să plângă. Fuseseră momente lungi în care ea se uitase țintă la cafeaua ei decofeinizată, iar el crezuse că avea să opteze pentru lacrimi în loc de furie. Spre cinstea ei însă, nu plânsese, nici nu uriașe. După ce înghițise în sec de câteva ori, spusese:

— Ei bine, Scottie, voi împlini treizeci și șase de ani în octombrie, nu-i de mirare că am încercat.

El o strânse de mână.

— Nu e. Pur și simplu nu vreau să-ți mai pierzi timp și energie cu mine.

Ea se uitase la el. Apoi, spusese, cu o încercare galantă de a zâmbi:

— Mai bine un pian decât o relație, nu?

— Măcar cu un pian știi întotdeauna unde te afli, răspunse el, zâmbindu-i timid.

Ea se ridicase și-și luase geanta de pe jos, spunând că merge să se întâlnească cu fetele de la lucru, să-și înece amarul. Sau, fiind miercuri, să și-l înece pe jumătate măcar. Se aplecase și îi atinsese ușor obrazul cu al ei.

— A fost plăcut să fiu dorită pentru corpul meu.

— Minunat corp, replicase el politicos.

Apoi ieșise din bar legănându-se pe tocuri, iar el se dusese la magazinul asiatic și cumpărase ingredientele pentru o masă sănătoasă. Pe care o preparase, gătise, mâncase și curățase. Puse ibricul pe foc să facă o cafea, după care se plimbă prin apartament contemplând locul pe care îl eliberase – dar nu-l mai curățase de ceva vreme – pentru pian.

Gândul că în zece zile îl va avea acolo, mare și lucios, și doldora de amintiri și posibilități îi dădea fiori. Acum că era deja pe drum, Scott își permitea să recunoască, totuși, cât de mult și-l dorea și ce greu fusese să le spună să îl păstreze până când sunt pregătite să renunțe la el. Fusese greu, dar meritase, pentru că Scott avea senzația că fusese reacția onorabilă într-o situație penibilă, dar și

pentru că bucuria de a-l ști pe drum acum făcea un contrast puternic.

Bucuria era un bonus neașteptat. Îi dădea energie și o plăcere pe care nu o mai simțise de multă vreme. Singurul lucru care-o umbrea – Scott își alungă iute gândul din minte – era faptul că totul se întâmpla pe la spatele lui Amy, al mamei ei și al surorii ei, ca să poată să aibă el pianul Steinway acolo unde stătea el acum, privind podul și malul Gateshead care străluceau dincolo de fereastra fără perdele.

Scott merse până lângă geam și își lipi fruntea de sticla rece. Parte din el credea că mama și sora lui Amy puteau să aibă grijă de ele însele. Nu avusese niciun contact cu ele, în afară de priviri reci la înmormântare și o conversație telefonică scurtă și neplăcută cu Tamsin. Amy era cu totul altceva. Amy avusese curajul să-l sune și îi vorbise de parcă ar fi existat o legătură între ei care trebuia respectată, și avea doar șaptesprezece ani, era doar un copil cu o independență de spirit cu care puțini adulți se puteau mândri.

Scott își scoase telefonul din buzunarul pantalonilor și îl aruncă în sus de câteva ori. Dacă o suna și îi spunea de telefonul lui Sue, poate s-ar enerva și i-ar refuza pianul. Se uită, multă vreme, la spațiul prăfuit unde avea să pună pianul. Se plimbă pe lângă el. Cântări dorința de a-l avea acolo și pacea lui sufletească. Deschise telefonul și o sună pe Amy.

Telefonul ei sună de patru ori, de cinci, de șase. Apoi vocea ei spuse grăbită:

— Acesta este telefonul lui Amy. Vă sun eu înapoi.

După care se opri, de parcă intenționa să lase mai mult în mesaj, dar uită ce.

Scott se uită pe geam.

— Amy, e Scott. Te sun miercuri seara. E vorba de pian. Trebuie să discutăm ceva. Poți să mă suni? La orice oră, chiar orice oră.

Îl sună la două și zece minute dimineața. Glasul ei se auzea înfundat, probabil pentru că era sub plapumă. Cu excepția acestei schimbări, tonul ei era normal, chiar neutru.

— Ce e cu pianul? întrebă ea.

Scott, cu capul pe pernă, cu ochii încă plini de somnul din care fusese trezit, îi spuse pe scurt despre telefonul lui Sue.

— Ah, răspunse Amy.

— Uite, nu trebuie să se întâmple asta, nu dacă tu…

— Trebuie să se întâmple. Nu e vorba de…

— De ce?

— Nu e vorba de faptul ca primești tu pianul.

— Ah, spuse Scott.

— Mă bucur.

— Chiar?

— Da, spuse Amy.

Așteptă să-l întrebe dacă l-a trezit, dar ea nu făcu asta. În schimb, zise:

— N-am să mai las telefonul din mână.

— Nu.

Apoi tăcere. Scott voia să spună mai multe, dar nu știa cum să înceapă. Apoi, ea zise:

— Noapte bună. Mulțumesc că mi-ai spus.

Și închise telefonul. Scott se uită la ceasul de lângă pat. Două și treisprezece minute și acum era treaz. Foarte treaz.

capitolul 11

Tamsin era ochi și urechi. Era evident, după chipurile agenților care fuseseră convocați în birourile partenerilor și ieșeau arătând de parcă ar fi primit un pumn în figură, că un număr considerabil de oameni erau disponibilizați. Un memoriu confidențial le fusese trimis deja, înștiințând că, din cauza actualului climat economic și a efectului său asupra pieței imobiliare, anumite restructurări în sânul companiei erau inevitabile. Se menționa însă că, pentru binele tuturor celor implicați, partenerii cereau cât mai multă discreție din partea membrilor personalului. Ceea ce însemna – iar Tamsin înțelesese asta – că nimeni nu trebuia să bârfească în vreme ce colegii erau zburați din firmă. Și aceștia nu erau puțini. Oamenii ieșeau din clădire pe ușa din spate, cărându-și lucrurile personale în cutii și saci menajeri, iar mașinile firmei începură să lenevească zi după zi în parcare.

Tamsin îi spusese lui Robbie că fiind plătită cu puțin peste salariul minim, putea să funcționeze în ambele sensuri. Partenerii ar putea ori să o considere de prisos, ori să o ia drept o angajată valoroasă. Robbie considerase că a doua variantă era mai plauzibilă și că oricum ea ar trebui să lucreze pornind de la această presupunere, așa că Tamsin venea la lucru în fiecare zi cu o ținută cât mai aranjată și își vedea de treabă cu atenție și râvnă sporite, și cu un zâmbet încrezător de fiecare dată când dădea cu ochii de un partener. Se gândise că, dacă va fi concediată, măcar să părăsească firma cu o călduroasă scrisoare de recomandare.

Se hotărî să-și lase amprenta asupra biroului de recepție. Nu-i luă mult să-și dea seama că primul chip pe care un client îl vedea era și cel care făcea o primă impresie semnificativă. Așa că Tamsin își

dădea silința să întâmpine pe oricine, până și pe cei mai neimportanți curieri, cu un zâmbet larg și un aer ce dădea de înțeles că nu e câtuși de puțin afectată de actuala criză. Fusese enervant, așadar, să se întoarcă de la o mică discuție legată de centrala telefonică spre a întâmpina un vizitator și să realizeze că își irosea șarmul și cordialitatea pe sora ei, Amy.

— Ce cauți aici? De ce nu ești la școală?

— Sunt în presesiune, răspunse Amy.

Purta jeanși, un hanorac negru cu glugă și tenișii în carouri.

— Lucrez. Nu vezi asta?

Amy se aplecă spre ea.

— Trebuie să vorbim…

— Despre ce?

Amy aruncă o privire în jur. Se aflau într-o sală de birouri comune și era evident că mulți dintre colegii lui Tamsin nu erau într-atât de absorbiți de ce vedeau în monitoare pe cât încercau să pară.

— Nu-ți pot spune aici.

— Amy, lucrez. N-ar trebui să fii aici.

— Dă-mi zece minute. Spune-le că e o problemă de familie. Chiar așa e.

Tamsin ezită. Îi era greu să reziste curiozității sale înnăscute și, pe deasupra, intervenea și iritarea cauzată de faptul că nu știa ceva ce, de drept, ar fi trebuit să știe. Și ar fi trebuit să știe prima.

— O întreb pe Den, spuse ea.

Amy încuviință. O urmări cu privirea pe Tamsin care se îndreptă spre o fată cu părul negru și breton scurt. Fata scria la tastatură. Când Tamsin se aplecă lângă ea, nici nu-și luă privirea din monitor, nici nu se opri din scris, ci doar încuviință din cap, apoi se ridică și o urmă pe Tamsin la biroul de recepție.

— Ea e sora mea, Amy.

— Bună, rosti Amy.

Den îi aruncă o privire în treacăt, apoi îi spuse lui Tamsin:

— Cincisprezece minute, cel mult. Am un client la douăsprezece și e singurul meu client afurisit pe întreaga zi.

— Colega ta e așa tot timpul? întrebă Amy odată ce ajunseră afară pe trotuar.

— Toți sunt îngrijorați. Cu toții se întreabă cine urmează.

— Tu nu?

— Nu.

— Ești sigură?

— Sunt mână de lucru ieftină. Și sunt bună. N-ar economisi prea mult dacă m-ar da afară. Acum, ce voiai să-mi spui?

Un vânt tăios sufla în susul dealului. Amy își trase mânecile peste încheieturile degetelor și își strânse umerii.

— Putem merge la o cafea?

— Nu. Spune-mi ce-ai de spus și apoi întoarce-te la școală.

— N-are să-ți placă… rosti Amy mâhnită.

— Ce n-are să-mi placă?

— M-am gândit că ar fi mai bine să nu-ți spun. Că ar fi mai bine să tac mâlc. Dar cred că ar fi mai rău să nu-ți spun decât să-ți spun. Nu știu…

— Ce, Amy?

Amy își coborî privirea în pământ.

— Pianul va fi luat.

— Poftim?

— Joia viitoare. Totul e aranjat.

— Și mama…

— Nu știe, răspunse Amy, privindu-și sora cu coada ochiului. Tocmai asta e ideea. Sue a făcut-o. A aranjat totul împreună cu Dilly, pentru joia viitoare, când mama nu e acasă. Oamenii cu transportul vor veni pur și simplu și-l vor lua.

Tamsin nu scoase o vorbă. Mintea îi rătăci pentru câteva clipe, întrebându-se ce aspect al noii situații o supăra cel mai mult. Apoi rosti cu furie:

— De unde știi? Ți-a spus Sue?

— Nu.

— Dilly?

— Nu.

— Atunci…

Amy oftă.

— El m-a sunat, răspunse ea șovăitor.

— Care el?

Amy își întinse mânecile încă și mai mult.

— Știi tu. El. Din Newcastle.

— Ce?!

— M-a sunat. Sue îl sunase înainte să-i ceară adresa. Dilly i-a luat numărul din agenda mea. M-a sunat fiindcă a considerat că ar trebui să știm…

Tamsin pufni.

— A, ce drăguț din partea lui! strigă Amy. A ținut neapărat să ne avertizeze!

Tamsin părea că se liniștise. O apucă pe Amy de umeri.

— Lasă-mă să mă dumiresc. Îmi spui că Sue, în complicitate cu Dilly, a aranjat ca pianul să fie luat joia viitoare, când mama nu e acasă?

— Da.

— Și știi asta doar pentru că individul ăla din Newcastle ți-a spus la telefon?

— Îl cheamă Scott.

Tamsin îi dădu drumul.

— Nu-mi dau seama pe cine-ar trebui să omor mai întâi…

— E bine că pianul va fi luat, spuse Amy. E mai bine așa. Va fi mai bine pentru mama. Va fi mai bine pentru noi toți.

Tamsin nu o asculta. Privea în zare cu ochii mijiți.

— Cred că voi începe cu Dilly.

Chrissie nu mai putea gândi clar. Își începuse drumul de la stația de pe Bond Street, dorind să ia linia centrală spre Tottenham Court Road și apoi să schimbe pentru linia de nord. Dar din cine știe ce motiv, picioarele o conduseră pe o scară rulantă ce dădea spre linia Jubilee. Luă un loc în metrou și

rămase absentă pe scaun în vreme ce numele câtorva stații i se derulă în fața ochilor. Asta până când numele unei stații, West Hampstead, o trezi la realitate și își dădu seama că se află la kilometri buni mai la vest de destinația ei. Coborî din tren într-un soi de agitație pe care ea însăși îl observase, uneori, cu un amestec de milă și dispreț, la femeile în vârstă și urcă la suprafață, spre West End Lane, mulțumind cerului că niciun cunoscut nu o văzuse.

Doar după ce părăsise stația își dădu seama că ar fi trebuit să rămână acolo și să ia trenul de suprafață spre Gospel Oak. Dar îi era cumva teamă să se întoarcă pe același traseu. Se opri în burnița măruntă de după-amiază, respirând greu, apoi o luă spre nord, către stația de pompieri, unde West End Lane cotea la dreapta, dând în Finchley Road. Simțea că totul revenise pe făgașul normal și se gândea de unde putea să cumpere o ceașcă de cafea.

La intersecția dintre West End Lane și Finchley Road ceva îi păru foarte familiar. Apoi își dădu seama. Clădirea pe lângă care trecea, clădirea de cărămidă roșie cu portic, ce emana un aer de soliditate era a avocatului ei, unde avusese acea groaznică întâlnire cu Mark Leverton în care trebuise să mărturisească faptul că ea și Richie nu fuseseră niciodată căsătoriți și, inevitabil, să adauge că situația rămăsese aceeași, în ciuda sincerei ei dorințe de a o schimba. La sfârșitul întâlnirii, când Tamsin ieșise înaintea ei pe ușa biroului, Mark Leverton îi spusese lui Chrissie pe un ton calm și serios, care izvora dintr-un impuls uman mai degrabă decât din unul profesional: „Dacă pot să vă ajut cu ceva…”

Ea îi zâmbise cu reală recunoștință. Îi mulțumise călduros și, spera ea atunci, că reușise să-i dea de înțeles că e o femeie descurcăreață și că intenționează să rămână așa.

Dar acum, săptămâni mai târziu, pe caldarâmul rece din fața clădirii, tulburată de faptul că greșise drumul și ajunsese aici, Chrissie simțea nu doar că nu mai avea niciun chef să se descurce, ci și că, cel puțin pe moment, îi era imposibil să o facă. Apăsă pe soneria unde scria „Recepție” și fu primită în clădire.

Recepționera îi spuse că trebuia să verifice dacă domnul Mark era încă în birou, dar fiindcă era cinci și douăzeci, într-o vineri, era posibil să fi plecat să ia cina cu familia.

— Puteți încerca? insistă Chrissie.

Traversă zona de recepție și se așeză într-un fotoliu de tweed gri. Pe măsuța joasă dinaintea ei se găseau un evantai format din broșuri juridice și secțiunea de afaceri dintr-un ziar. Se uită cu privirea pierdută peste titlurile articolelor până ce recepționera reveni și o anunță că domnul Mark urma să coboare. Rosti totul pe un ton care îi dădu lui Chrissie de înțeles că n-ar trebui să își ia prea multe libertăți cu firea binevoitoare a domnului Mark.

— Mulțumesc.

Tocurile recepționerei păcăniră înapoi după birou. Trecură cinci minute. Apoi zece. O senzație de panică se trezi în Chrissie, determinând-o să se întrebe ce căuta acolo, ce Dumnezeu ar putea să-i spună lui Mark Leverton. Tocmai atunci apăru lângă ea, într-un palton cafeniu peste costum.

— Doamnă Rossiter? rosti el, pe un ton de doctor, aplecându-se spre ea.

Chrissie își ridică ochii spre el.

— Îmi pare atât de rău…

O apucă de cot, ajutând-o să se ridice.

— Vă simțiți rău?

— Nu. Nu, sunt bine. Am… am… a fost doar un impuls. M-am trezit în fața clădirii și m-am gândit că…

Bărbatul începu să o conducă spre ușă.

— Noapte bună, Teresa, îi spuse el recepționerei și se întinse să deschidă ușa, lăsând-o pe Chrissie să iasă înaintea lui.

— Trebuie să ajung acasă. E vineri. Dar avem timp pentru o cafea. Cred că v-ar prii o cafea.

— Îmi pare rău, atât de…

— Vă rog, fără scuze.

— Dar sunteți avocat, nu doctor sau terapeut.

— Mă gândeam să intrăm aici, rosti Mark Leverton, încă ținând-o de braț. Deseori mănânc câte un sandvici aici, la prânz. E deținut de o drăguță familie de italieni.

Cafeneaua era luminoasă și avea un aer plăcut. Mark o așeză pe Chrissie într-un scaun de plastic lângă perete și spuse că are să-și sune soția, să o anunțe că avea să întârzie o jumătate de oră.

— O, vă rog, nu întârziați din cauza mea, rosti Chrissie.

Simțea o durere sub stern la gândul că doamna Leverton și copiii ei, poate și frații, surorile și părinții ei, se așezau la lumina liniștitoare a lumânărilor ce vegheau ritualul unei seri evreiești de vineri.

Mark vorbi scurt la telefon, o calmă pe Chrissie cu un gest prietenesc, apoi se îndreptă spre vitrina cu sticlă în care erau prezentate ingredientele pentru sandviciuri și comandă două cafele.

— Cappuccino? o întrebă el pe Chrissie.

— Americano, vă rog.

— Câte una dintre fiecare, comandă Mark Leverton la bar, apoi reveni la masă, își dădu jos paltonul și îl așeză pe un scaun gol.

— Îmi pare atât de rău, începu Chrissie din nou. Nu-mi stă în fire. Nu știu ce mi-a venit, să vă deranjez astfel.

— Nu e niciun deranj.

— Mi-e cam greu să cred asta, continuă ea șovăielnic. De parcă mi-aș permite să vă plătesc pentru măcar zece minute din timpul dumneavoastră…

— Nu suntem căpcăuni, zâmbi Mark. Nu taxăm oamenii doar pentru că ridicăm un receptor. Nu m-ați fi căutat dacă nu aveați nevoie de ajutor, nu-i așa?

Cafeaua le fu servită. Mark se uită la ceașca de cappuccino.

— Europenii nici nu s-ar atinge de așa ceva după ce a trecut dimineața. Dar eu o ador. E micul meu viciu. Cel puțin de când am renunțat la ciocolată. Zâmbi spre Chrissie. A fost o nebunie cu ciocolata. Un baton de Galaxy pe zi. Un baton mare.

Femeia îi zâmbi cu sfială.

— Ce bine ar fi dacă ciocolata ar rezolva totul.

Mark își cufundă linguriță în spuma din ceașcă.

— Doamnă Rossiter, aveți de gând să-mi spuneți despre ce e vorba sau vreți să ghicesc?

— Nu sunt doamna Rossiter, domnule Leverton.

— Spune-mi Mark. Iar tu ești, în mintea mea și în mod practic, doamna Rossiter. Bine?

Chrissie încuviință.

— Și bănuiesc că șocurile resimțite în ultimele câteva luni s-au preschimbat în anxietate în privința viitorului.

Chrissie încuviință din nou.

— Ai nimerit-o din prima, spuse ea cu privirea în ceașca de cafea. Nu-mi vine să cred că am fost atât de proastă. Nu-mi vine să cred că am permis ca noi toate să ne bazăm doar pe câștigurile lui. Nu-mi vine să cred că nu am observat cum se diminuau fiindcă, chiar dacă el avea încă un grup enorm de fani, majoritatea erau femei la o anumită vârstă și îi era din ce în ce mai greu să găsească angajamente profitabile, și aparent nimeni nu poate să oprească albumele contrafăcute și descărcarea ilegală pe internet. Nu mi-am dat seama că mi-am pus toate ouăle într-un coș și că acel coș s-a dovedit a fi… a fi… Se opri, trase o gură de aer și adăugă: Nu vrei să auzi toate lucrurile astea.

— Sunt informații de fundal, rosti el.

Chrissie luă o înghițitură de cafea. Apoi spuse simplu:

— Iar acum nu-mi pot găsi de lucru.

— Ah.

— Am fost la șapte interviuri. A fost o pierdere de timp. Se pare că toți oamenii vor să fie agenți, așa că există un stoc aproape infinit de tineri dispuși să lucreze ieftin, pe care angajatorii îi pot educa după cum vor ei. Nu vor pe cineva care a cultivat un singur talent pentru douăzeci de ani. Îmi spun să vin să discutăm și imediat ce mă văd în persoană îmi dau seama că se gândesc „O, e prea bătrână, prea inflexibilă, nu s-ar putea adapta la clientela noastră", așa că schimbăm politețuri – sau nepolitețuri voalate – vreme de circa douăzeci de minute, apoi mă ridic și plec. Aud oftaturile de ușurare până să se închidă ușa după mine.

Mark Leverton își puse palmele pe masă de o parte și cealaltă a ceștii de cafea

— Îți dau două sfaturi. Zâmbi din nou. Și nu te taxez pentru niciunul.

Chrissie încercă să zâmbească.

— Primul. Vinde-ți casa. Chiar vinde-o. Nu te juca doar cu ideea. Pune-o pe piață și ia cât poți de mult pe ea.

Chrissie se înfioră.

— Al doilea. Schimbă felul în care gândești. Lasă în urmă munca de agent, de impresar.

— Dar…

— Tatăl meu are o vorbă, continuă Mark, întinzându-se după palton. Întotdeauna se găsește de muncă pentru cei pregătiți să muncească. Doar nu crezi că aș alege să fac ceea ce fac acum? sfârși el, făcându-i cu ochiul.

— Dacă îi spuneți mamei voastre, toate trei vă veți dori să nu vă fi născut, le anunță cu strictețe Sue pe surorile Rossiter.

Tamsin stătea în picioare. Rămăsese așa pe parcursul conversației pentru a se impune și pentru a-i arăta lui Sue că amestecul ei – chiar dacă urmărea binele tuturor, mai ales al lui Chrissie – era deplasat, principial vorbind. Dilly, cu o expresie de îndărătnicie întipărită pe chip, stătea la masa de bucătărie, iar Amy privea pe fereastră la fâșia de cer întunecat dintre casa lor și cea de alături, dându-i lui Sue de înțeles că mintea îi era în altă parte.

— M-ați auzit?

Tamsin îi răspunse printr-o tăcere studiată. Amy își întoarse capul spre ea.

— De ce-am face-o? rosti ea.

— Pentru că toate aveți obiceiul de a fugi la mămica pentru orice nimic, afirmă Sue nemilos.

— Nu. Fugeam la tata, răspunse Amy.

Dilly își puse mâna la ochi.

Tamsin începu pe un ton grav:

— Nu am nicio obiecție să fiu scutită de prezența pianului…

— A, bine.

— …dar sunt total împotriva ideii de a-l trimite la oamenii ăia în Newcastle. Nu suport gândul ăsta.

— Nici eu, i se alătură Dilly.

Amy dădu să deschidă gura.

— Gata, ridică Sue glasul, încrucișându-și brațele. N-aveți de ales. Și știți asta.

— Douăzeci și două de mii… începu Dilly.

— Ține-ți gura, Dill. Lăsând la o parte redevențele pentru muzică…

— Vestea bună, le întrerupse Sue energic, e că odată ce dispare pianul, nu mai sunteți nevoite să aveți de-a face cu cei din Newcastle. Puteți lăsa totul în urmă. Nu va mai fi nevoie să aveți vreo legătură cu ei. Puteți uita până și că există.

— Slavă cerului.

— Ne-au otrăvit mințile, spuse Dilly.

Urmă o tăcere scurtă, apoi Amy rosti:

— Nu e deloc așa.

Tamsin o săgetă cu privirea.

— N-ai ști ce înseamnă loialitate nici dacă ți-ar cădea în cap.

— Și tu… începu Amy.

Auziră sunetul unei chei învârtindu-se în broasca de la intrare, iar ușa se deschise, se opri, apoi se închise cu zgomot.

Încremeniră toate. Tocurile lui Chrissie se apropiau pe coridor, iar în curând ea apăru în prag. Arăta groaznic, obosită și terminată. Clipi nedumerită.

— Care-i treaba? Ce faceți aici?

Sue făcu un gest ciudat.

— Complotăm, dragă.

— Complotați?

Chrissie veni lângă masă și își lăsă geanta.

— Ce complotați?

— Ei bine, începu Sue pe un ton tărăgănat, fixându-le cu privirea pe fiecare dintre fete, pe rând. Complotam ce să facem cu hainele de la etaj. Cum să te ajutăm. Cum să găsim un loc potrivit pentru un dulap întreg de fracuri care arată vai de mama lor. Se opri. Apoi adăugă: Nu-i așa, fetelor?

Amy stătea întinsă pe pat, cu telefonul în mână. Nimeni nu o sunase, toată seara. Nu o sunase nimeni nici ieri. Prietenele ei nu o sunau pentru că nu li se alătura în isteria legată de examene. Ar fi vrut s-o facă, chiar încercase. Era îndeajuns de stresată în privința lor, însă cumva nu o afectau în aceeași măsură precum celelalte probleme din viața ei, nu îi păreau, așa cum evident le păreau prietenelor ei și multor profesori, unicul lucru din lume care conta sau care ar putea să conteze vreodată. Se conturau înaintea ei într-un chip amenințător și inevitabil pe care nu-l suporta, dar nu se puteau compara cu adevărata sursă a mâhnirii ei, mai ales că, dacă și-ar fi calmat mintea, ar fi fost dureros de conștientă că

examenele aveau să fie uitate în patru săptămâni, însă nu și moartea lui Richie.

Încercase să le explice asta prietenelor de la școală, iar ele dădură înțelegător din cap, fuseseră foarte drăguțe și o îmbrățișaseră, dar Amy își dădea seama că, în adâncul inimii lor, nu-și puteau imagina cum e să pierzi un tată. Fiindcă tații lor erau în viață, iar ele îi vedeau ca pe o bătaie de cap, căci fie erau despărțiți de mamele lor pentru un motiv sau altul, fie erau absurd de severi în privința băieților și a băuturii și, la urma urmei, a libertății de care ele ar fi trebuit să se bucure. Un tată mort nu era pentru ele nici măcar un concept, era o chestiune improbabilă până și pentru o fantezie, era ceva peste care treceau cu îmbrățișări și priviri triste, cu șoapte precum „sărmana de tine", înainte să se întoarcă la obișnuita angoasă reciproc întreținută în privința examenelor, a prostiei și a plictiselii personale, a sentimentului de încătușare cauzat de așteptările adulților. Amy nu-și dădea seama cum examenele acestea puteau să echivaleze cu sfârșitul lumii, doar pentru că notele proaste ar fi însemnat să nu meargă la universitate, iar dacă nu mergeau la universitate, tații lor – vai Doamne, Amy, îmi pare atât de rău, îmi pare atât de rău, Amy – vor țipa la ele că avuseseră întotdeauna dreptate cum că banii dați pe educația unei fete se duc pe apa sâmbetei, iar mamele…

„Nu-i de mirare că nu mă sună", se gândi Amy. „Îmi dau seama că asta contează, evident că îmi dau, dar nu văd cum ar conta într-atât de mult."

Suspină și își aruncă telefonul pe covor. Mai trecuse încă o seară epuizantă dintr-un lung, lung șir de seri epuizante. Nu știa dacă Chrissie o crezuse sau nu pe Sue, însă mărșăluiseră toate în dormitorul lui Chrissie și deschiseseră dulapurile, privind cu tristețe la hainele lui Richie, moarte și ele, în afară de pantofii lui care rămăseseră dureros de vii. Apoi Dilly fugise în lacrimi din cameră, iar

Tamsin își pusese brațul în jurul lui Chrissie, care rostise sfârșită:

— Încă nu pot s-o fac. Știu că-mi doriți binele, dar nu pot. Chiar dacă știu că mă va face să mă simt mai bine, nu pot.

După aceea, Chrissie se dusese să facă un duș, iar Tamsin, Sue și Amy se întorseseră în bucătărie. Sue fusese neobișnuit de spășită și aproape că-și ceruse scuze că își băgase nasul într-o problemă de familie, după care mormăise ceva despre cina pentru Kev, la care Tamsin observase tăios:

— O să leșine de foame. Când i-ai gătit cina ultima oară?

Sue plecase, lăsând în urmă o atmosferă apăsătoare. Amy simțise că nimic din ce ea și Tamsin ar fi putut să-și spună nu le-ar fi făcut să se simtă mai bine. Tamsin plecase să-l sune pe Robbie, iar Amy se uitase, fără mari speranțe, în frigider să vadă ce aveau de mâncare, astfel încât atunci când Chrissie avea să coboare, să găsească masa pusă și tigăi pe aragaz. Dar nu găsise nimic din care să gătească o mâncare caldă, așa că scosese niște brânză și humus libanez și făcuse o salată. Când Chrissie coborâse, îi spusese cu oboseală:

— O, ce drăguț din partea ta, scumpete, dar o să mănânc doar o cană de supă.

Luase supa în sufragerie, mâncând-o în fața televizorului, iar când Amy le întrebase pe Dilly și Tamsin dacă voiau să ia cina, o refuzaseră într-un fel care chiar însemna „Nu mă ating de cina asta”. Așadar, Amy culesese câteva felii de avocado din salată, o mandarină, o pungă de chipsuri și un pachet de biscuiți cu ciocolată și se retrăsese în dormitor, unde realizase cu disperare că n-avea chef nici măcar să cânte la flaut.

Ședea deci pe pat, cu stomacul plin de un amestec mâncat pe nerăsuflate și cu un telefon mut lângă ea. Se întrebă dacă această singurătate apăsătoare făcea parte din întregul proces de jelire,

dacă faptul dezolant de a fi părăsită pe veci de către tatăl său se manifesta printr-o senzație acută de solitudine, de înstrăinare. Mai rău era că se simțea izolată chiar și în sânul propriei familii. Cu siguranță, erau unite din când în când de durerea transformată în furie, atât de întâlnită în cazul unui deces subit, dar, dincolo de asta, ea nu era în stare să li se alăture, să-i privească pe Scott și Margaret drept dușmani, să-i învinovățească pe ei doar pentru că era mai ușor decât să-i găsească vreo vină lui Richie.

Amy suspină, înfiorându-se ușor. Era clar ca lumina zilei că nici ea, nici familia ei nu se puteau dezbăra de puternicele convingeri în privința dreptății și nedreptății, iar dacă a nu se dezice de principii ar însemna că surorile ei abia dacă îi vor mai vorbi, atunci avea să suporte acea povară, indiferent cât de grea ar fi. Și era grea. Era grea și ducea la o nespusă însingurare. Suspină din nou și se ridică în picioare, lângă telefon.

Își cercetă micuța cameră. Laptopul era pornit, ca de obicei. Traversă camera și se așeză în fața lui, punându-și mâinile pe tastatură. N-avea rost să se uite pe Facebook. Contul ei era probabil la fel de lipsit de viață precum telefonul. Poate dacă ar arunca o privire peste Newcastle pe Google Earth s-ar simți mai bine, poate că ar căpăta curaj amintindu-și că, deși Richie era mort, ceea ce-i lăsase, adânc înăuntrul ei, în virtutea locului de unde venise, era încă foarte viu. Se aplecă și apăsă tastele. Merita o încercare.

capitolul 12

Cutia cu partituri trona pe podea, în mijlocul sufrageriei lui Margaret. Dawson o examinase pe îndelete și încercase să se așeze pe ea, dar se retrăsese pe locul lui obișnuit de pe canapea, căci era totuși mai moale, iar acum moțăia la lumina soarelui.

Margaret îngenunche pe covor și deschise cutia cu un cuțit de bucătărie. O desfăcu și primul lucru pe care-l întâlni fu atât de familiara copertă de pe *Urmează-ți visul,* cu poza neclară a lui Richie pe un fundal geometric, acvamarin, cu titlul cântecului scris cu negru deasupra, în italice, și cu numele lui Richie jos.

O scoase afară. Partiturile de cântece bine tipărite, publicate, erau o raritate acum – când totul era virtual, digital, efemer –, dacă nu erau de Sondheim și meritau publicate la scară largă. Însă cântecele lui Richie, în vremurile bune, apăreau sub formă de partitură concomitent cu albumele. În acea cutie zăcea ceva mult mai prețios pentru Margaret decât drepturile de autor: un teanc de hârtii roase de vreme, toate cântecele pe care Richie le scrisese în deceniul său de aur înainte să creadă – Margaret nu ar fi îndrăznit să spună că „fusese convins", până la urmă, nimeni nu îl strânsese cu ușa – că dacă merge în Londra asta l-ar propulsa în cine știe ce stratosfera profesională. Acei ani, petrecuți în casele din Tynemouth, reușitele școlare ale lui Scott, produseseră cântece potrivite pentru Richie și, în mod hotărâtor, pentru acele timpuri. Iar acum acele cântece odihneau, trecute pe niște foi scorojite, pe covorul din sufrageria ei. Nu era un covor pe care Richie să fi călcat vreodată – nici măcar nu pusese piciorul în Percy Gardens –, dar mobilierul data, în mare parte, din perioada în care ei fuseseră împreună, iar cântecele erau esența acelor timpuri.

— Poate ți-ar fi plăcut de el, îi spuse Margaret lui Dawson. Doar că el nu te-ar fi plăcut prea mult. Prefera câinii.

Dawson căscă.

— O cutie plină cu cântece, e ceva ce nu mulți lasă în urma lor, nu? E un lucru deosebit. Mai mult decât aș lăsa face eu vreodată. Și, cu siguranță, mai mult decât ce-ai putea lăsa tu. Deși mă aștept să simt o mică strângere de inimă când voi trece pe lângă blidul tău de mâncare, după ce te vei duce.

Dawson închise ochii. Și Margaret îi închise pe ai ei și începu să cânte primele versuri din *Urmează-ți visul.*

— „Când norii se adună, când ziua se cernește, când candela speranței pâlpâie și moare…”

Dawson își culcă micuțele urechi. Margaret deschise ochii.

— „Atunci te vreau și îți duc dorul, atunci găsesc în ochii tăi visare.” Se opri. Prea siropos pentru gusturile tale? îl întrebă pe Dawson, apoi privirea îi coborî spre foaia din mâini. Niciodată nu e prea siropos pentru mine. Mi-l imaginez scriind, căutând acorduri cu mâna stângă, frânturi de cuvinte și trecându-le pe foaie. Era minunat. Erau niște vremuri minunate. Să știi, trebuie să fii foarte atent să nu lași amintirile frumoase să fie otrăvite de ce se petrece mai târziu.

Așeză partitura înapoi în cutie și se ridică brusc în picioare. Mai bine să nu-și amintească de lunile și anii care trecuseră de când Richie plecase. Mai bine să nu-și amintească de disperarea, atât emoțională, cât și fizică, ce o cuprinsese, cât de mult se înstrăinase sărmanul Scott, amorțit de descumpănire și de furie mută, ferindu-se de îmbrățișarea ei. Trebuia, ca întotdeauna, să se concentreze pe ce o salvase de la amărăciune și nimicnicie. Aruncă o privire spre Dawson.

— O să ne distrăm de minune cu cântecele astea. E am să-ți cânt, iar tu îmi vei întoarce spatele și amândoi vom fi fericiți. Sper doar ca

pianul să-l facă ceva mai fericit și pe Scott, sărmanul băiat.

Scott o chemase să vadă pianul la fața locului. Adusese cu ea o sticlă de șampanie și – pentru un motiv pe care nu îl deslușise, deși impulsul fusese puternic – un buchet de flori. Știa că nu putea să pună florile pe pian, căci Richie se opusese întotdeauna cu tărie la ideea de a avea ceva pus pe pian. Însă puteau să stea pe pervazul de alături, să creeze o atmosferă sărbătorească și să compenseze pentru lipsa de jaluzele sau perdele.

Urcase cu liftul în clădirea Clavering cu un braț de flori și cu șampania ținută la rece într-o sacoșă termoizolantă. Scott o aștepta în fața liftului, cu o expresie animată și arătând mai mult decât respectabil în pantalonii de lucru și cămașa albă desfăcută la gât. Făcuse un pas înainte, zâmbind, dar fără a scoate o vorbă, și o sărutase pe obraz. Luase șampania și florile și pornise înainte în apartament, rămânând lângă ușă astfel încât ea putu să vadă pianul Steinway lucind în lumina soarelui, de parcă fusese întotdeauna acolo.

— O, dragule, făcu Margaret.

— Arată bine, nu?

Margaret încuviință.

— Arată… Se opri. Ai cântat la el?

— O, da. Trebuie acordat după transport. Dar am cântat la el.

Margaret înaintă.

— Ce-ai cântat?

— Puțin Cole Porter. Puțin Sondheim. Puțin Chopin…

Margaret se opri înaintea pianului.

— Chopin? Ce ambițios.

— N-am spus că am cântat foarte bine, rânji Scott. Așeză florile pe bufetul din bucătărie și ridică sacoșa. Bănuiesc că ai adus șampanie?

— Laurent Perrier, specifică Margaret.

— Uau.

— Ei, dacă e îndeajuns de bună pentru Bernie Harrison, e bună și pentru un Steinway, nu crezi?

— Pentru Steinway-ul nostru.

Margaret se așează cu gingășie pe taburetul dinaintea pianului.

— Steinway-ul tău, dragule.

Scott scoase șampania din sacoșă.

— Am chiar și pahare de șampanie.

— Impresionant.

— Au venit gratis la pachet cu ceva, nu mai știu ce. Margaret apăsă încet o clapă albă.

— Mă trec fiori.

— Fiori buni? întrebă Scott.

Aproape că râdea, scoțând dopul de la sticlă și lăsând spuma albă să-i lunece peste degete.

— Doar fiori. Doar ecouri. Doar trecutul ridicându-se din nou la suprafață, de parcă nu ar fi dispărut niciodată. Scott turnă șampanie în pahare și le duse la pian.

— Să nu le așezi pe el! rosti tăios Margaret.

— Nici n-aș îndrăzni, spuse Scott, întinzându-i un pahar. Pentru ce să ciocnim?

În ochii lui Margaret se citea îndoiala.

— Pentru tata?

— Nu prea cred, dragule.

— Pentru noi?

Margaret îl cercetă cu privirea.

— Nici asta nu ni s-ar potrivi, dragule.

— Bine. Pentru pian, pentru muzică, pentru viitor. Margaret pufni ușor.

— Nu te lăsa dus de val.

— Mă simt dus de val. Sunt dus de val. Vreau să mă las dus.

Margaret își ridică privirea spre el. Luă o gură de șampanie, fără să ciocnească pentru ceva.

— Că tot veni vorba de dus, cine a plătit transportul?

Scott ezită. Își fixă paharul cu privirea.

— Eu am făcut-o.

Urmă o tăcere apăsătoare. Margaret nu-l scăpa din priviri. Luă încă o gură de șampanie.

— De ce-ai făcut asta?

— Așa am vrut. Am simțit nevoia s-o fac.

— Cum ai aranjat?

— Nu contează.

— Cu cine-ai vorbit?

— Mamă, nu contează. E gata, totul s-a rezolvat și am obținut pianul. Nu aș fi suportat să le fiu dator.

— Da. Înțeleg asta, spuse Margaret, după care se opri o clipă. Mă întreb cum s-a simțit, văzând pianul cum pleacă, adăugă ca pentru ea.

Scott păși în spatele pianului și se sprijini de pervaz.

— Nu era acasă.

Margaret îl privi încruntată.

— Ce?

— Nu era acolo. Pianul a fost luat când era plecată. Fetele au aranjat așa. Plecase să se vadă cu o prietenă.

— De unde știi toate lucrurile astea?

Scott luă o înghițitură zdravănă de șampanie.

— Amy mi-a spus.

— Amy…

— Am sunat-o.

— Din nou?

— Da. Am sunat-o să văd dacă era de acord în privința pianului, să nu creadă că am complotat la chestia asta. Am sunat-o să-i spun că vreau să plătesc transportul. Mi-a zis că se așteptau să fac asta oricum, zâmbi el spre pahar.

Margaret pufni încă o dată.

— A spus că speră să cânt la el. Că speră să-mi aducă noroc. A spus…

Scott se opri. Margaret aștepta, ținându-și paharul, cu degetul celeilalte mâini încă ușor așezat pe clapa pianului.

— Ce?

— A spus, sublinie Scott, că speră să mă audă cântând. Vrea ca, într-o bună zi, să mă asculte cântând la pian. Așa mi-a spus.

Margaret apăsă clapa.

— Iar eu i-am spus că și eu sper asta. I-am spus că mi-ar plăcea să mă asculte cântând. Chiar mi-ar plăcea.

— Așa deci.

Scott își așeză paharul pe pervaz.

— Dă-te la o parte, rosti el către mama sa.

— Ce?

— Dă-te la o parte. Fă-mi loc.

— Ce faci?

— Am de gând să cânt. Vreau să cânt la pianul tatei, iar tu ai să mă asculți.

Margaret se mută pe marginea din dreapta a taburetului. Se simțea ca la începutul unuia dintre concertele lui Richie.

— Ce vrei să cânți?

Scott se așeză. Îl privi cum își întinde piciorul drept deasupra pedalelor, cum își așază ușor mâinile pe clape.

— Gershwin, *Rapsodia Albastră.* Și poți să plângi dacă vrei.

— Nici în ruptul capului, răspunse Margaret, cu glasul deja înecat de lacrimi.

Ușa de la camera de lucru a lui Richie era închisă. Cât timp fusese în viață, ușa nu rămăsese complet închisă decât în foarte rare ocazii, fiindcă Richie considera că muzica aparținea întregii familii. Chrissie trebuise să izoleze peretele despărțitor cu casa învecinată și să agațe niște plăci urâte pentru izolare fonică de tavan. Însă acum ușa era bine închisă, pentru ca nimeni, spuse Chrissie, să nu vadă adânciturile din covor pe care le lăsaseră rotițele de la picioarele pianului, care aproape că pătrunseră prin material.

— E mai rău decât cu pantofii lui, rostise Chrissie.

O tăcere adâncă se așternuse după vorbele ei. Toate fetele simțiseră o ușurare de tip diferit odată cu dispariția pianului, dar pe care nu o puteau recunoaște fățiș. Tamsin se simțea ușurată pentru că acum putea să facă anumite schimbări pentru viitor; Dilly era ușurată fiindcă rolul jucat într-un complot supărător se sfârșise, iar Amy pentru că se făcuse dreptate și pianul era, în sfârșit, acolo unde îi era locul.

— Nu mă aștept ca vreuna dintre voi să se simtă cum mă simt eu, le mărturisise Chrissie.

Când se întorsese acasă după întâlnirea cu Sue, care nu se lăsase cu nimic în afară de o discuție eșuată despre eventualele posibilități de muncă pe care Chrissie le-ar fi putut explora, le găsise pe Tamsin și Dilly așteptând încordate în bucătărie, cu ceainicul pe foc și tirbușonul la îndemână (oare de care avea chef?) și pe Amy stând cu picioarele încrucișate în spațiul gol unde stătuse pianul odinioară.

— Nu voiam să nu găsești nimic în spațiul ăsta când te întorci, rosti Amy cu tristețe.

Chrissie nu scoase o vorbă. Stătea în pragul camerei de lucru, cu geanta și cheile în mână. O privi pe Amy, apoi cercetă camera, foarte încet, de parcă încerca să-și dea seama dacă mai lipsea ceva.

— Știa și Sue? întrebă ea într-un sfârșit.

Amy încuviință.

— Ridică-te.

Amy se ridică în picioare. Chrissie făcu câțiva pași înainte, o apucă de braț și o trase pe coridor. După care închise ușa și o împinse pe Amy spre bucătărie.

Tamsin și Dilly erau amândouă acolo, așteptând în picioare. Până și Tamsin părea puțin speriată. Deschise gura să spună „Un pahar de vin, mamă?” dar nu reuși să scoată vreun sunet.

Chrissie îi dădu drumul de braț lui Amy și își puse geanta și cheile pe masă.

— Bănuiesc că ăsta e același impuls care vă face să vreți să scap și de hainele lui.

— Voiam doar să ajutăm, rosti curajos Tamsin.

— Poate pe voi înșivă, răspunse Chrissie cu o undă de amărăciune.

— Eu nu voiam să plece pianul! se văicări Dilly.

— Nu puteți să jeliți în locul cuiva. Nu puteți să forțați pe cineva să treacă peste o pierdere în ritmul care vă convine vouă.

Amy își drese glasul.

— Dar dacă e să trăim împreună, contăm la fel de mult ca și tine. Nu putem fi ținute în loc doar pentru că tu nu poți să-ți continui viața.

Tamsin icni. Chrissie se încruntă.

— Așa vezi tu lucrurile?

— Așa sunt, spuse Amy. Știam că îți va fi greu, de aceea m-am așezat acolo. Dar fă un efort și gândește-te de ce am făcut-o. N-ar strica dacă ai gândi ceva mai lucid, uneori.

— Ai cam mult tupeu, rosti Chrissie.

— Cineva mai trebuie să aibă și tupeu pe-aici.

Dintr-odată, Chrissie făcu un pas înainte, se întinse și îi dădu o palmă. Folosise mâna dreaptă, iar inelul masiv de pe al treilea deget mușcă din pometele lui Amy, lăsându-i o mică linie stacojie sub ochiul stâng. În clipa următoare, Chrissie izbucni în lacrimi.

Nimeni nu schiță un gest. Se instală o tăcere grea, întreruptă doar de plânsul lui Chrissie. După care Tamsin țâșni și o împinse pe Amy în bucătărie lângă chiuvetă și dădu drumul la apă rece.

— Gheața e mai bună, rosti Dilly cu glas stins. Se îndreptă spre frigider, dar Chrissie îi tăie calea, împingând-o la o parte și căutând agitată cuburi de gheață. Fugi, încă sughițând și trăgându-și nasul, ținând cu stângăcie cuburile într-o cârpă. Le puse pe obrazul lui Amy.

— Îmi pare atât de rău, draga mea, atât de…

— E în regulă, spuse Amy. Se uita în gol, nu la mama ei.

— Pianul chiar era o problemă mare, spuse Tamsin.

Încă mai avea mâna în jurul lui Amy. Amy luă cuburile de gheață și le presă pe obraz.

— Nu ar fi trebuit să… spuse Chrissie. Îmi pare atât de rău, îmi pare…

— Nu ar fi trebuit să o facem! scânci Dilly.

Tamsin se holbă la ea.

— Sue… începuse Dilly

— Nu da vina pe Sue, rosti Chrissie. Se lăsă jos, lângă dulapul de bucătărie. Nu da vina pe nimeni.

— A fost ideea lui Kevin, observă Tamsin.

— Ce știe el…

Nimeni nu reacționă. Lui Chrissie îi scăpă un oftat lung și rupse niște șervete de bucătărie ca să-și sufle nasul.

— Deci, mai avem încă o factură…

— Nu, spuse Amy. Încă se uita în gol, ținând cuburile de gheață presate pe obraz. Nu va fi nicio factură. A plătit el transportul.

Chrissie nu se uită la ea.

— Nu te voi întreba de unde știi.

Amy se eliberă de brațul lui Tamsin.

— Mă duc la mine în cameră.

— Am să-ți caut niște amică, spuse Chrissie.

— Nu e nevoie.

— Amy, te rog, lasă-mă…

— Nu vreau amică, spuse Amy, și nu mai vreau să zici nimic.

— Am să fac niște ceai, se oferi Dilly

Chrissie dădu încet din cap. Cu o mână încercă să o rețină pe Amy, dar aceasta se feri și ieși din bucătărie, merse prin hol, iar ele îi auziră pașii urcând pe scări.

— Ce-am făcut?! șopti Chrissie.

Se lăsă din nou liniște. Dilly luă ceainicul, cu gândul să-l umple. Tamsin își scoase telefonul din buzunar.

— Cred, spuse, că-l voi suna pe Robbie.

Mai târziu, Dilly îi duse o tavă lui Amy în cameră. I se păru că trecuse o veșnicie de când rămăsese singură în bucătărie, de când Tamsin plecase să se întâlnească cu Robbie și Chrissie se închisese în sufragerie cu telefonul ei și cu televizorul. Dilly o auzise vorbind la telefon mult timp, vorbind despre ceva, probabil cu Sue, după care ieșise să-și facă o ceașcă de cafea, o sărutase pe frunte și se întorsese din nou în sufragerie, fără să spună nimic. Dilly nu îndrăznise să vorbească. Nici nu-și luase ochii de pe monitor în timp ce Chrissie își făcea cafeaua, iar când Chrissie o sărutase, nu știuse ce să facă, doar se trezi că scoate un suspin speriat, care ar fi putut să însemne orice. Apoi ușa sufrageriei se închisese din nou, cu putere, și se putea auzi melodia din *Eastenders,* și Dilly își zise că trebuia să fie cu cineva, nu singură în bucătărie, cu Chrissie închisă în altă cameră și cu impresia că totul e în cădere liberă.

Începu să pună diverse lucruri pe tavă. Felii de fructe, boluri umplute cu diverse, niște felii de pâine și o cutie cu suc și niște pahare, și trecu de sufragerie, mergând pe vârfuri până ce ajunse la etaj.

Amy cânta la flaut. Dilly recunoscu melodia, dar nu își amintea cum se numește, dar știa ca Amy o învățase de pe CD-ul lui James Galway. Dilly își dădea seama că Amy cânta piesa destul de bine, probabil era concentrată. Puse tava pe palier și intră în camera ei. În sertarul biroului era o cutie cu migdale învelite în ciocolată care îi fusese dată de o fată de la cursul ei, ca să nu le mănânce ea. Dilly scoase cutia din sertar și o așeză pe tavă. Această adăugire, simțea Dilly, ar atenua puțin palma dată mai devreme.

Amy termină de cântat piesa. Dilly numără până la zece, după care bătu la ușă.

— Da? răspunse Amy morocănoasă.

Dilly deschise ușa și luă tava de pe palier.

— Ce-i asta? întrebă Amy.

— Un fel de cină.

— Te-a trimis mama?

— Nu, răspunse Dilly. Ar fi trimis ea toate astea?

Amy se uită la tavă.

— Mulțumesc Dill.

— Nu mai suportam să stau jos în bucătărie, se plânse Dilly. Privi către Amy. Cum îți e fața?

— În mare, gheața mi-a ajutat. Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Nici eu, spuse Dilly.

— Mă tot gândesc, zise Amy, că nu se poate mai rău de atât, dar totuși se poate.

Dilly puse tava pe jos.

— Craig a spus…

— Craig a spus… o îngână Amy.

— Dacă ești pusă pe ceartă, spuse Dilly, eu plec.

— Scuze…

— Nu te descărca pe mine. Doar ți-am adus cina.

— Scuze, Dill.

Dilly îngenunche lângă tavă.

— N-am adus farfurii. Chiar nu vreau să mă întorc jos. Și am uitat și de tacâmuri.

Amy îngenunche și ea.

— Nu contează. Ce-a spus Craig?

Dilly se încăpățână să nu răspundă.

— Dill, insistă Amy, ce spune Craig?

— Că atunci când oamenii caută să te scoată din minți, de obicei tot ce poți să faci e să-i eviți.

Amy luă o felie de pâine.

— Dar dacă locuiesc în aceeași casă?

— Și la el e cam același lucru. Locuiește cu prietenul mamei lui, pe care nu-l suportă. De-aia e plecat tot timpul.

Amy oftă. Rupse o bucată din felia de pâine și o înmuie în bolul cu salsa.

— Nu-i ca și cum nu o suport pe mama. Doar că nu o pot face să înțeleagă că nu toată lumea gândește ca ea.

Dilly luă o banană, dar imediat o puse la loc.

— Niciuna dintre noi nu înțelege exact poziția ei. Adică mă gândesc că ea e responsabilă pentru noi acum. Abia aștept să se termine cursul ca să-mi iau o slujbă.

— Ești atât de norocoasă, spuse Amy cu gura plină.

— Sunt speriată, răspunse Dilly. Luă un strugure. Vreau să se întâmple, dar nu știu cum o să mă descurc. Nu știu cum poți să reușești cu slujbe, apartamente și restul.

— Nu te ajută Craig?

— Nu, spuse Dilly după o scurtă pauză.

— Dill…

— Încerc să nu depind de el. Să nu… să nu mă bazez pe el.

— Dill, cumva el a…

— Nu, spuse Dilly, e încă prietenul meu. Dar acum îl cunosc mai bine. Nu poți să le ceri oamenilor să fie ceea ce nu sunt.

— Dumnezeule! Amy puse pâinea înapoi pe tavă și o luă pe Dilly de mână. Ești bine?

— Nu. Nu sunt bine deloc. Dar măcar nu mă prefac. Se uită la Amy. Îl vreau înapoi pe tata.

— Nu…

— El ar ști ce să facă.

— Nu, spuse Amy încet, nu ar ști. Îi lăsă mâna și luă iarăși pâinea. Ar ști cum să ne înveselească, dar nu ar ști ce să facă. Se baza pe mama pentru asta, iar acum nici ea nu mai știe ce să facă. Măcar tu știi ce-o să faci, chiar dacă te sperie.

— Da, rosti Dilly.

Luă din nou banana și o felie de pâine, se ridică de pe podea și merse în patul lui Amy, unde se așeză comod între perne. Amy se uita la ea cum decojește banana cu grijă și rulează felia de pâine în jurul ei.

— Sandvici cu banană, zâmbi Dilly.

— M-am hotărât, rosti Amy.

Dilly luă o mușcătură din sandvici.

— În legătură cu ce?

— Nu dau examenele.

— Amy!

— N-o fac. N-are rost. Muzică, spaniolă și literatură engleză. Cu ce mă ajută oricare dintre ele? Este doar o joacă. Nu mai am chef să mă joc. Am să mă las de școală, am să-mi găsesc o slujbă și n-o să mă mai simt atât de neajutorată.

Dilly puse sandviciul jos.

— Amy, nu poți să faci asta. Mama o s-o ia razna!

— A luat-o razna deja.

— Nu, mă refer să o ia razna de tot. Are s-o termine. Tu ești cea mai deșteaptă. Tata o spunea tot timpul, în fine, cum rămâne cu facultatea? Ai deja un loc. Tata era foarte mândru de tine că l-ai obținut. Obișnuia să spună că măcar una dintre noi a moștenit istețimea mamei…

— Dar, spuse Amy, eu îmi voi folosi mintea altfel. O să-mi iau o slujbă unde mă vor pregăti. Voi lucra pentru Marks and Spencers.

— Ai optsprezece ani.

— Multă lume pleacă de la școală la șaisprezece. Multă lume. Nu vreau să merg la facultate.

— Habar n-ai ce vrei, rosti Dilly cu severitate.

— Ba știu! spuse Amy cu înverșunare. Știu! Vreau ca toate astea să se termine. Vreau să nu mai fiu în derivă, ci să iau decizii, să nu mai plâng și să nu fiu supărată tot timpul. Nu mai vreau să fiu tratată ca un copil. Vreau să fiu responsabilă pe viața mea și să iau deciziile proprii. Nu are rost să iau note mari la admitere. Alea sunt pentru oamenii care și le permit, iar eu nu mai am cum.

— Exagerezi, spuse Dilly

— Tu vorbești…

— Nu am rămas fără bani, nu suntem disperate…

— Dar vom fi în curând, replică Amy.

Dilly se uită la tavan.

— Mama o să vândă casa.

— Știu.

— O să avem ceva bani după aia.

— Va trebui să cumpere altceva, spuse Amy. Încă nu și-a găsit de lucru. Nu cred că e în stare să-și găsească de lucru.

Dilly se întoarse spre sora ei.

— Cum îi vei spune?

— Nu știu. Încă nu m-am gândit. Să nu spui nimic.

— Nu...

— Să nu-i spui nimic nici lui Tam.

— Amy, spuse Dilly, gândește-te. Notă de admitere perfectă la muzică. Toată spaniola pe care ai învățat-o. Vrei să le dai la o parte ca să ștergi mese într-o cafenea?

Amy nu o băgă în seamă. Se întinse să ia sandviciul cu banane al lui Dilly și mușcă din el.

— Mie mi se pare în regulă, spuse nepăsătoare.

De jos, se auzi o bufnitură înăbușită. Apoi încă una. Dilly sări în picioare.

— Ce s-a auzit?

Amy puse sandviciul jos.

— Mama…

Se ridicară în picioare și se duseră la ușă.

— Dumnezeule…

— Mă duc eu prima, spuse Amy, vino după mine.

Pe hol era liniște.

— Mamă?! strigă Amy.

Se auzi o altă bufnitură, mai înăbușită, apoi un zăngănit ușor.

— Mamă?!

— Sunt aici, răspunse Chrissie.

Începură să coboare scările.

— Unde…

— Aici, spuse. Părea extenuată.

Ajunseră la primul etaj. Ușa dormitorului lui Chrissie era deschisă, iar prin ea erau aruncate

grămezi de haine, unele încă pe umeraș, sacouri, pantaloni și costume. Hainele lui Richie.

— Mamă, ce faci?

Chrissie purta încă hainele pe care le avea când ieșise cu Sue, inclusiv lănțișoarele de aur și cizmele cu toc. Își prinsese părul în coadă și avea cearcăne.

— Ce credeți că fac?

— Dar…

— Scot hainele tatălui vostru. Golesc dulapurile din dormitorul meu de hainele lui.

— Dar nu acum mamă, nu în seara asta…

— De ce nu în seara asta?

— Pentru că e târziu, pentru că ești obosită, pentru că o să te ajutăm noi…

Chrissie flutură un braț spre grămezile de haine.

— Am terminat. Nu vedeți? Am terminat. Puteți să mă ajutați să le duc jos dacă vreți, dar am terminat.

Nu spuseră nimic. Stăteau, Dilly în spatele lui Amy, și se uitau la grămezile de haine și umerașe.

— Mamă… începu Amy neliniștită.

Chrissie se întoarse brusc și se uită la ea.

— Ce? Ce? Asta ai vrut, nu? Nu asta doreai tu să fac?

capitolul 13

Lângă interfonul de la clădirea unde se afla biroul lui Margaret Rossiter de pe Front Street era un mic ecran care arăta, distorsionat, chipul persoanei care suna la ușă. Margaret ceruse să fie montată camera ca să o liniștească pe Glenda care, în primele ei zile de lucru, era convinsă că ar putea să lase înăuntru pe cineva care nu avea ce să caute acolo. Chiar și cu ecranul, Glenda obișnuia să coboare să le deschidă ușa clienților când era singură la birou, decât să riște ca aceștia să lase ușa deschisă în urma lor. De asemenea, i se părea nepoliticos să lași o persoană să intre într-o clădire apăsând un buton de la etajul întâi, mai ales când, spre surpriza ei, pe ecran apăru fața lui Bernie Harrison, cu un zâmbet de personaj de desen animat.

— Un moment, domnule Harrison, spuse Glenda și fugi să coboare scările, dorind să fi dat ascultare impulsului de la șase și jumătate din dimineața aceea de a-și lua noul pulover.

Bernie Harrison zâmbea. Nu era surprins să o vadă pe Glenda.

— Nu te așteptai să mă vezi, nu?

Glenda deschise ușa mai mult. Bernie Harrison purta pantaloni gri, o jachetă de tweed și cravată. Când ea plecase de acasă în acea dimineață, soțul ei, Barry, era prins în lupta lui independentă de a se îmbrăca în pantaloni de trening, hanorac și o vestă de lână, care nu se potriveau deloc între ele.

— Nu, domnule Harrison, spuse Glenda.

— Pot să intru?

Glenda se dădu la o parte în holul îngust ca să îi facă loc.

— Doamna Rossiter nu este…

Bernie începu să urce scările hotărât.

— Glenda, știu că doamna Rossiter nu-i aici. Știu că are o întâlnire în oraș. Am venit să te văd

pe tine.

Glenda închise ușa, apoi îl urmă pe Bernie în birou. El se afla deja înăuntru și părea că măsoară din priviri încăperea, cu un aer pe care Glenda îl considera nepotrivit, își încrucișă mâinile la piept.

— Pot să vă servesc cu ceva, domnule Harrison? Un ceai? Sau poate o cafea?

— Nu, mulțumesc. Se uită la ea. Glenda, crezi că nu ar trebui să mă aflu aici, nu?

Femeia își ridică puțin bărbia și spuse afectată:

— Nu am obiceiul de a lucra pe la spatele doamnei Rossiter.

Bernie începu să râdă, dar Glenda nu i se alătură. Bărbatul traversă camera și se așeză pe scaunul de la fereastră unde Margaret stătea când avea de citit acte pentru o întâlnire, pentru că lumina era mai bună.

— De ce nu iei loc?

— Nu, mulțumesc, domnule Harrison.

— Nu voi sta mult, spuse Bernie. Probabil nu o să-mi permiți să stau prea mult, oricum. Se aplecă înainte. Cred că știi cam tot ce se întâmplă în acest birou.

Glenda nu spuse nimic. Rămase în picioare, la câțiva pași de ușă, cu brațele încrucișate la piept.

— Prin urmare, știi că recent i-am făcut o ofertă doamnei Rossiter.

Glenda dădu imperceptibil din cap.

— Pe care a refuzat-o.

Glenda își ridică bărbia chiar mai sus, ca să se poată uita pe lângă Bernie Harrison prin jaluzelele venețiene la cerul înnorat care se vedea deasupra clădirilor vecine.

— Ai vreo idee de ce m-a refuzat? întrebă Bernie.

Glenda inspiră adânc. Margaret se aștepta la discreție din partea ei, în niciun caz la prostie sau insolență.

— Cred că nu i se potrivea, domnule Harrison. Ce are dânsa aici i se potrivește foarte bine,

răspunse ea vag.

— Dar ție ți se potrivește?

— Nu aș putea să-mi doresc mai mult, spuse Glenda în pripă.

— Ești sigură?

Glenda încuviință vehement.

— Deci, ai refuza mai mulți bani, condiții mai bune de muncă, mai multă varietate și responsabilități?

— Aș refuza orice nu implică să lucrez pentru doamna Rossiter, spuse Glenda cu înverșunare.

Bernie își întinse mâinile în lături cu prefăcută uimire.

— Cine a spus că nu vei lucra pentru doamna Rossiter?

— Domnule Harrison, dădeați de înțeles…

— Glenda, nu am insinuat nicicum că nu vei continua să lucrezi pentru doamna Rossiter.

Glenda își dădu seama că nu mai avea mâinile încrucișate la piept, ci se ținea de coate.

— Nu vă înțeleg…

— Doamna Rossiter m-a refuzat, spuse Bernie. Dar asta nu înseamnă că-i accept refuzul. Tot ce-mi rămâne e să cumpăr această agenție, doamna Rossiter să-mi devină parteneră, iar tu să-i rămâi asistentă. N-am de gând să mă dau bătut. Nu sunt genul de om care să renunțe ușor, mai ales când afacerea vizează binele tuturor.

— Deci…

— Deci am venit aici să-ți spun că slujba va rămâne a ta atâta timp cât ți-o dorești. Vei primi și o mărire de salariu, o raritate în zilele astea, nu crezi? Și vei lucra în birouri adecvate, în Eldon Square, unde vei avea destui colegi încât să ai cu cine să te întreții la lucru.

Glenda își dădu drumul la coate.

— Nu ați putea să spuneți toate astea de față cu doamna Rossiter?

Bernie se ridică în picioare.

— Deocamdată, nu vrea să asculte nimic din ce-i spun. Dar cred că o va face, în timp. Iar când o va face… se opri și îi zâmbi Glendei… vreau să-ți aduci aminte de această conversație.

— Foarte bine, domnule Harrison.

— Bine atunci. Știu drumul spre ieșire, așa că nu te deranja.

— Nu, spuse Glenda, vă conduc eu. Așa pot fi sigură că ușa e închisă.

Bernie se aplecă spre ea și îi făcu cu ochiul.

— În urma mea?

Margaret luă metroul de la Monument Station înapoi la Tynemouth. Plecase pe jos de la întâlnirea ei prin Central Arcade pentru că, din motive personale dar și profesionale, îi plăcea să se oprească la J.G. Windows să se uite la partituri și la instrumente. Instrumentele erau o pasiune de-o viață, din ziua în care ea și Richie, în adolescență, intraseră să vadă o chitară pe care el și-o dorea, dar nu și-o putea permite. Spunea lucruri de genul „Într-o zi îmi voi putea permite toate chitarele pe care mi le doresc”, iar ea spunea „Sunt sigură”, pentru că, la cincisprezece ani, viitorul conține tot atâta realitate ca și prezentul. Mai apoi, Richie urma să aibă propria lui secțiune acolo, cutia lui cu partituri, rafturi cu discuri de vinii și casete, apoi CD-uri. Chiar și acum, unele vânzătoare o recunoșteau, chiar dacă mai mult datorită clienților ei locali. De fiecare dată când mergea la J.G. Windows era străbătură de un fior, de parcă își amintea motivul fundamental pentru care făcea ceea ce făcea în loc să muncească, așa cum o făcuse atâția ani, pentru un avocat ai cănii clienți locuiau pe o rază de cincisprezece kilometri de biroul său.

La ieșirea din raionul de instrumente, trecu pe lângă o vitrină cilindrică. Trecuse pe lângă ea de sute de ori, dar acum îi sări în ochi, pentru că o mamă și o fiică se certau lângă ea. Vitrina era plină

cu flaute puse în picioare, pe un stand de plexiglas, iar în centru era un flaut Yamaha roz, cu prețul de 469 de lire.

— În cazul ăsta, nu voi cânta deloc! țipă fiica.

Margaret se uită la mamă. Nu părea genul de mamă care să cedeze ușor, nici care să se rușineze de plânsetele copilului ei.

— Uite acel Tirevor James nou, spuse mama, 399 de lire. Sau acel Buffet la 349 de lire. Nu dau mai mult de 400 de lire.

— Îl vreau pe cel roz! se smiorcăi fetița aproape aruncându-se peste vitrină.

— De ce? întrebă Margaret.

Nici mama, nici fiica nu păreau deranjate de intervenție.

— Îmi place rozul… spuse fetița încet.

— Câți ani ai?

— Doisprezece.

— În ce clasă ești?

Fetița nu spuse nimic.

— Răspunde-i doamnei, Lorraine, spuse mama.

— A șaptea.

— Lucrez în domeniu de mult, cu mult timp înainte ca tu să te fi născut, spuse Margaret. Și pot să-ți spun că flautul de la Buffet este de calitate bună și pentru clasa a șasea nu ai nevoie de mai mult.

— Poftim, spuse mama.

— Flautul e un instrument frumos, continuă Margaret, ar trebui să te mândrești că poți cânta la el. Nu toată lumea poate. Îți trebuie un sunet bun, nu contează culoarea. Nu e o poșetă. Se uită la mamă. Ține-te tare, dragă.

Mama se uită la vitrină.

— Asta încerc să fac de-o viață, spuse ea.

Mai târziu, în tren, în timp ce trecea prin Byker, Walker, apoi Wallsend, Margaret se gândi la întâmplarea cu flautul și la cum Scott i-ar fi spus că, deși avea o vârstă respectabilă, și era mândră de limba ei dezlegată, tipică celor din nord, nu ar fi

trebuit să se bage. Își aminti de Scott și, rând pe rând, începu să se gândească la pian, apoi la familia care avusese pianul și la cum se simțeau ele acum, la fata din acea familie care cânta la flaut și îi spusese lui Scott – cam cu tupeu, după părerea lui Margaret – că într-o bună zi ar vrea să-l audă cântând. Acea fată, Amy, trebuia să fie clasa a unsprezecea sau a douăsprezecea acum. A douăsprezecea dacă ar fi moștenit ceva din aptitudinile lui Richie; ar cânta sonate de Bach și Vivaldi și nu s-ar plânge că vrea un flaut de culoarea vatei de zahăr. Oricum, era bine că Lorraine măcar cânta, chiar dacă era pusă de mama ei, la fel cum mama lui Margaret, înăsprită de lipsurile din propria copilărie, le învățase pe ea și pe sora ei să se descurce, chiar dacă nu avea o calificare anume. Margaret nu mai curățase un pește de ani de zile, dar ar putea să o mai facă și în somn.

În stația Tynemouth, Margaret ajută o tânără cu un bebeluș în cărucior să coboare din tren. Fata era frumoasă, blondă, cu părul lung. Purta un tricou pe care scria „Prietenul tău mă dorește”. Bebelușul era îmbrăcat îngrijit și ținea în mâna o figurină Spiderman și o pungă de chipsuri.

— Pa, spuse fata.

Își băgă o mână pe sub răscroiala tricoului ca să-și ajusteze o bretea de la sutien. Amintindu-și întâmplarea cu flautul, Margaret se abținu să spună că ar fi preferat să vadă copilul cu o banană în mână. Când era de vârsta fetei, ea și Richie mergeau la cinematograful Rex împreună. Ce se întâmpla acolo, în ultimele rânduri, nu era ceva ce ai fi vrut să-i povestești mamei, dar în același timp nu era ceva care să aibă ca rezultat un copil.

— Ai grijă de tine, spuse Margaret.

Fata râse. Avea dinți frumoși, la fel ca pielea și părul. Nu putea avea mai mult de optsprezece ani. Arătă înspre bebeluș.

— Cam târziu pentru asta!

La cafeneaua Porter’s de la capătul stației, Margaret își cumpără o cafea și se așează la o masă de lângă perete, sub un afiș cu reclamă la „Cabaretul zeilor greci”, 29 de lire intrarea, seara fetelor, cu animatori bine clădiți și cei mai interesanți travestiți. Nu găsi nimic de obiectat. În North Shields, unde crescuse ea, erau nouăzeci și șase de baruri pe o distanță de doi kilometri și la fiecare muncitor mort în minele de cărbune, patru pescari se pierdeau în larg. „Marea nu are conștiință” spuneau oamenii. În timpul copilăriei ei părea imposibil ca mările să rămână fără pește, iar o femeie ca mama ei să aibă altă viață decât să stea aplecată pe un debarcader bătut de vânt, curățând și sărând heringi, ca apoi să-i împacheteze în cutii de lemn, cutii pe care Margaret le mai vedea și acum, în grădinile oamenilor, cu plante sădite în ele. Lângă librăria din North Shields se înălța statuia unei soții de pescar. Lui Margaret nu îi plăcea, i se părea pretențioasă. Era sigură că mama ei ar fi vrut să o doboare cu un topor.

Își termină cafeaua și se ridică. Era norocoasă să o aibă pe Glenda la birou. Era norocoasă să aibă pe cineva pe care putea să se bazeze. Știa că atâta timp cât ea era plecată, Glenda o aștepta, spre deosebire de Dawson care nu era tulburat vreodată de absența ei. Știind asta, zăbovi în timp ce se întorcea la birou, lucru pe care eul ei rațional nu-l putea admira, nici scuza. „Numai de-aș avea ceva nou la care să mă întorc”, se gândi ea dintr-odată, „ceva palpitant, ceva ce ar putea să-mi ridice puțin moralul, poate dacă Scott ar face ceva… de exemplu, să găsească o fată și să aibă un copil cu ea”.

La birou, Glenda stătea în fața fișetului de metal unde erau ținute contractele cu clienții, răsfoind dosare.

— Începeam să-mi fac griji, spuse Glenda. Ai spus că te întorci la unsprezece și un sfert și acum

este trecut de douăsprezece.

— M-am oprit la o cafea, spuse Margaret.

— Ți-aș fi făcut eu cafea…

Margaret nu o băgă în seamă. Se duse la ea la birou și se uită în monitor.

— Vreun telefon?

— A trecut domnul Harrison pe-aici, spuse Glenda nonșalant.

— Serios?

— Să mă vadă pe mine.

— Ți-a oferit un post? întrebă Margaret, cu ochii la monitor.

Glenda tăcu ofensată și lăsă ca liniștea să se aștearnă între ele.

— Sau, nu cumva a vrut să te convingă să mă faci să mă răzgândesc?

Glenda trânti sertarul fișetului.

— E o ofertă bună!

Margaret ridică privirea. O urmări pe Glenda cum vine înspre biroul ei, se așază și deschide dosarul pe care îl luase din dulap.

— Vrei să o accept? rosti ea.

— Știi foarte bine că nu-i după mine, spuse Glenda supărată.

Margaret se ridică de la birou și veni lângă ea.

— Ce s-a întâmplat, dragă?

Glenda clătină din cap și scoase un oftat.

— M-a tulburat atitudinea lui, răspunse ea, încă posomorâtă.

— În ce sens?

— Păi, cât timp a fost aici, mă gândeam, ce obrăznicie să vină când știa că ești plecată, să vorbească cu mine, să-mi spună ce beneficii aș avea dacă aș lucra pentru el, bani și oportunități și după aia să plece. Mă simțeam goală, de parcă a luat ceva cu el când a plecat. Îmi venea să plâng și chiar aș fi putut. Adevărul e…

— Adevărul e?

— Nu vreau să mă plâng. Știi că nu vreau. Știi ce simt pentru familia mea. Copiii sunt adorabili.

Iar Barry… Barry face tot ce poate, nu știu cum ar fi să trebuiască să-mi trăiesc restul vieții într-un scaun cu rotile. Dar după ce a plecat domnul Harrison, am simțit că a plecat ceva odată cu el, nu pot să explic, dar simt că am ratat o ocazie pe care nu o voi mai avea.

— Ce ocazie? întrebă Margaret, după câteva secunde.

Glenda se uită la dosarul de pe birou.

— Mă vei crede naivă…

— În niciun caz…

— Nu știu…

— Ce ocazie?

Glenda nu își ridică ochii.

— Ocazia să se întâmple ceva nou, zise ea încet.

Margaret nu rosti niciun cuvânt. Se apropie de Glenda și o atinse pe umăr.

— Și eu, spuse Margaret.

Scott începuse să-și cheme colegii de lucru la el acasă, să-l asculte cântând la pian. O dată pe săptămână îi spunea lui Henry sau Adrian: „Vrei să vii pe la mine să cântăm ceva vineri?”, iar vestea se răspândea și opt sau zece oameni se adunau la el în apartament și comandau pizza, iar uneori cântau. Henry îl interpreta superb pe Noel Coward. Uneori Scott cânta ceva clasic, iar ceilalți stăteau pe canapea sau pe jos și ascultau, iar după ce toată lumea pleca, Scott era conștient că făcuse o mică legătură, prin muzică, ce îl lăsa ciudat de izolat și gol pe dinăuntru când seara se termina. Într-o asemenea seară, când închidea capacul pianului, aduna cutiile de pizza, golea scrumierele la coș, simți un impuls să o sune pe Amy.

Nu era un impuls nou. Când primise pianul, se gândise să o sune să îi spună ca a ajuns cu bine în Newcastle. După aceea își spuse că ar fi mai bine să-i trimită un mesaj. Scrise un mesaj și îl șterse. Următorul mesaj era mai scurt, dar îl șterse și pe acesta. Realizase că voia să-i audă reacția la ce

avea să-i spună. Dar nu reuși să își adune curajul. Nu avea un motiv anume, sincer, să o sune, doar dacă recunoștea motivul adevărat, și anume că nu dorea ca sosirea pianului în Newcastle să însemne că nu mai au motiv să țină legătura. Era sora lui vitregă, până la urmă. Nu împărtășeau un trecut comun, dar până și micile discuții pe care le avuseseră îl făcuseră să se gândească la faptul că are o soră – chiar trei surori – și la cât de mult nu dorea să se întoarcă la a fi unicul fiu al unei mame singure. Pur și simplu, nu dorea ca acest peisaj uman să se restrângă din nou.

Formă numărul lui Amy cu mișcări rapide, fără să se oprească să se gândească ce îi va spune. Niciun răspuns, îi ascultă mesajul robot și spuse, cu inspirație de moment: „Salut, sunt Scott. Te-am sunat să-ți urez noroc". Și, un ultim gând până să-l părăsească curajul: „Sună-mă". Puse telefonul pe pian, se așeză și începu să cânte melodia din *Regele Leu,* pe care cineva o ceruse mai devreme și care îi rămase în minte, așa cum se întâmplase cu multe melodii celebre.

Îi sună telefonul. Amy.

— Amy, spuse el.

— Salut.

— Scuze că te sun atât de târziu…

— Nu dormeam, mă învârteam prin cameră.

— Eu stau la pian, spuse Scott.

— Chiar așa?

Scott își mută telefonul la urechea stângă, ca să îl țină cu umărul.

— Cântam asta. Cântă câteva note. Recunoști cântecul? —*Regele Leu,* spuse Amy.

— Exact. Te-am sunat să-ți urez baftă.

— La ce?

— La examene. N-ar trebui să le dai în curând?

— Nu, spuse Amy.

— Credeam…

— Examenele sunt în curând, dar nu le dau, spuse Amy. Scott așteptă. Luă telefonul cu mâna

dreaptă și își drese glasul.

— Poftim?

— Admiterea începe săptămâna asta. Spaniolă, literatură engleză și teorie muzicală. Dar n-o să le dau, spuse Amy. —De ce nu?

Niciun răspuns.

— De ce nu? insistă Scott.

— Pentru că vreau să-mi iau o slujbă, răspunse Amy. —Ești sigură?

— Da. Nu mai vreau să fiu un copil. Trebuie să fac ceva ca să câștig niște bani, pentru că… Se opri.

— Pentru că?

— Nu contează.

— Poate ghicesc…

— Pentru că totul se duce de râpă aici și nu mă mai pot preface că totul e cum era înainte și să trăiesc sub un clopot de sticlă. Trebuie să fac ceva, spuse Amy supărată. —Adică să nu îți dai examenele?

— Da.

— Ai vorbit cu profesorii?

— N-am spus nimănui. Nu o să merg la examene, pur și simplu. Am să mă prefac că merg la școală, dar în timpul acela îmi voi căuta de lucru.

— Ce vrei să faci?

— Orice. Chelneriță, să împart pliante, nu-mi pasă.

Scott se ridică. Merse la geam și se uită la cerul întunecat.

— Amy?

— Da.

— Mă asculți?

— Da…

— Nu fi atât de proastă, spuse Scott

— Nu ți-am cerut părerea…

— Nu e o părere, spuse Scott.

Își dădu seama ca își îndreptase umerii.

— Este un ordin. Îți spun să nu fii atât de toantă. Îți spun să mergi la școală și să-ți dai toată silința la examene, ca să putem fi toți mândri de tine. Mai ales tu să fii mândră de tine. Asta îți spun.

— Ah, făcu Amy după o pauză.

— M-ai auzit? Ai auzit ce ți-am spus?

Amy nu scotea niciun sunet.

— Ești o fată deșteaptă. Ai talent. Ai optsprezece ani și toată viața înainte, și nu are rost să lași totul baltă pentru niște mici probleme care nu-ți convin. Nu vreau să aud așa ceva. Nu vreau să aud că-ți arunci șansele și oportunitățile pe fereastră. Ai înțeles?

— Nu ai niciun drept… se opuse Amy cu voce slabă.

— Am! urlă Scott. Am! Sunt fratele tău mai mare.

— Uau, făcu Amy, cu o urmă de admirație în glas.

— Dacă mai aud așa ceva, spuse Scott cu o voce mai calmă, vin la Londra și am să te târăsc personal la școală.

— Nu am învățat destul…

— Nimeni nu învață destul.

Glasul lui Amy părea cât pe ce să se înece în lacrimi.

— Nu pot schimba nimic acum, m-am hotărât, nu pot…

— Nu te smiorcăi. Poți. Și o vei face.

— Nu sunt destui bani…

— Nu sunt destui bani nici ca să-ți distrugi viitorul.

— E groaznic aici, șopti Amy.

— Și crezi că-i o idee bună să înrăutățești situația?

— Nu vreau asta…

— Crezi că mama ta ți-ar mulțumi dacă îți arunci viitorul pentru o slujbă cu salariu minim, spălând căni într-o cafenea?

— Ea…

— Nu fi bleagă, o întrerupse Scott. Nu te prosti singură. Nu rezolvi nimic dacă renunți. Crede-mă, eu știu asta.

— Mai bine nu-ți ziceam.

— Chiar așa?!

Scott începu să râdă.

— Mi-e frică…

— Sigur că ți-e frică. Examenele sunt oribile.

— Îmi doresc, spuse Amy dintr-odată, să am ceva pentru care să continui, nu doar toată incertitudinea asta.

Scott se uita la faima sclipitoare a Centrului Sage de peste râu, care se vedea printre grinzile podului Tyne.

— Am să-ți dau ceva, spuse Scott gânditor.

— Ce?

— Am să-ți dau un motiv să continui. Ei, motive mult spus, pentru care să continui, dar ceva la care să te gândești, ceva puțin diferit.

— Ce? întrebă Amy din nou.

— Când termini cu examenele, spuse Scott, în timp ce aștepți rezultatele și încerci să nu te gândești la ele, de ce nu vii până la mine?

— Să vin…

— Da. Ia-ți flautul și îți cumpăr eu biletul de tren ca să vii în Newcastle. O să-ți arăt unde locuia tata când era tânăr. O să-ți arăt de unde a venit. Spune-i mamei tale și vino la Newcastle luna viitoare.

Se făcu liniște. Scott se întreba dacă aude suflarea lui Amy sau doar își imagina. Apăsă telefonul la ureche și începu să numere. Odată ajuns la zece, avea să-i rostească numele din nou. Unu, doi, trei, patru…

— Bine, spuse Amy.

capitolul 14

Apartamentul ocupa ultimele două etaje ale unei case înalte din apropiere de liceul Highgate. Încăperile erau mici, cu pereți subțiri și podele ce scârțâiau, dar spre est se întindea o panoramă spectaculoasă peste o grădină în pantă și peste acoperișurile londoneze, până spre orizontul albastru al Essexului. Proprietarul casei, un producător de televiziune, locuia jumătate din an în Los Angeles și voia un chiriaș care să fie acolo permanent, să plătească ipoteca și să justifice investiția într-o clădire în care proprietarul stătea doar jumătate din an.

Sue găsise apartamentul. Sau, mai bine zis, Kevin îl găsise când transportase un boiler pe care proprietarul îl comandase de la firma lui. Proprietarul se întâmplase să fie de față, un bărbat înalt, cu ochelari și părul lung, grizonant, îmbrăcat într-un tricou negru. Intraseră în vorbă, în vreme ce Kevin îi explica funcționarea boilerului. „Noul sistem îți permite să controlezi mai bine distribuția căldurii”, explicase Kevin, la care proprietarul menționase că etajele de sus erau nelocuite și cu intrare separată și că era în căutare de chiriași.

— Având în vedere că ești din partea locului, poate știi pe cineva, îi spusese el lui Kevin.

În afară de aragaz, frigider și două scaune excentrice tapițate cu piele, camerele erau goale. Erau zugrăvite în alb și pe jos erau covoare în dungi subțiri negre și gri, ca un model de pe un geamantan scump. Chrissie privi în jur cu o neliniște tipică celor confruntați cu un peisaj complet străin.

— N-am mai trăit într-un apartament de când l-am întâlnit pe Richie.

— Uite ce e, începu Sue. Au trecut deja săptămâni, chiar luni. Richie n-a murit ieri. Încă aștepți autentificarea testamentului. Nu poți să faci

mare lucru până atunci, dar măcar te poți muta din casă.

Sue căuta să nu se enerveze. Dis-de-dimineață, îi spusese lui Kevin, bându-și ceaiul în timp ce el își împacheta obișnuitul prânz cu carbohidrați și zahăr, că avea să o însoțească pe Chrissie să vadă apartamentul în numele prieteniei ce le lega, dar că nu mai era dispusă să se mai implice emoțional în problemele ei. Dacă Chrissie se isteriza, spunând că nu are cum să trăiască într-un asemenea loc, o va lăsa în plata Domnului.

— Am făcut destule pentru ea și uite unde m-a dus asta ultima oară. Îi arăt apartamentul și gata.

Kevin venise la masa din bucătărie, cu geanta de pânză pe umăr, și o sărutase de rămas-bun. Era una dintre calitățile lui – întotdeauna o săruta pe gură de bun venit și de rămas-bun.

— Baftă, spusese el.

— Crezi că ar trebui să-mi mai bat capul?

Kevin stătuse pe gânduri o clipă.

— Prietenii sunt prieteni, spuse el și o sărutase din nou.

Acum, văzând-o pe Chrissie încercând să se imagineze în sufrageria apartamentului, cu decorul ei rigid, dar cu un peisaj magnific afară, încercă să-și evoce senzația că face ceea ce trebuie, ceea ce era rațional.

— E atât de diferit, spuse Chrissie.

— Evident că este.

— Nu știu ce să zic despre chirie…

Sue se sprijini de un perete, cu brațele la piept.

— Am mai vorbit despre asta, observă ea cu răbdare.

— Știu.

— Am convenit că vei folosi dobânda de la banii obținuți pe casă pe un apartament închiriat pentru cam un an, sau măcar până te repui pe picioare.

— Tamsin a spus că e o perioadă proastă pentru vânzările de case.

Sue se uită la tavan.

— Care cine știe cât va dura. Așteptarea nu te ajută. Și nu-ți permiți să rămâi acolo.

Chrissie nu spuse nimic, iar Sue repetă mai rar de astă dată:

— Nu-ți permiți să rămâi.

Chrissie traversă camera să se uite pe fereastră. Casa se afla la marginea unei pante abrupte, încât părea un turn dintr-o poveste, cu pământul căzând atât de brusc dedesubt. Ideea de a trăi aici îi părea complet improbabilă, mai ales combinată cu cea că nu va mai locui în casa cu micul ei birou, cu fereastra din sufragerie al cărei oblon se bloca indiferent cât se încercase repararea lui, și dormitorul ei cu dulapuri și baie alăturată, cu amintirea luminii care se strecura pe după perdele dimineața.

De când Richie murise, sentimentul alarmant al unei realități alterate o hărțuise încontinuu, iar acum părea să-și fi găsit întruparea fizică în apartamentul acesta.

— Dacă îl iau și descopăr că nu suport să stau aici? întrebă ea, căutând cu privirea un punct invizibil la răsărit.

Sue și-l imagină pe Kevin de față, ascultând-o. Acum probabil mânca brânză și un sandvici (neapărat cu pâine albă) cu murături.

— Atunci te muți.

— Dar…

— Îl iei pentru șase luni și dacă nu-ți place, te muți.

— Voi fi doar eu cu Dilly și Amy.

— Serios?

Chrissie se întoarse spre ea.

— Tamsin tot vorbește că ar vrea să se mute cu Robbie. Acum chiar o va face. Robbie are un apartament în Archway. Îi va construi un dulap pentru haine. Un gest drăguț, zâmbi ea stins.

— Da, încuviință Sue.

În ce o privea, bărbații cu înclinații casnice nu erau deloc atrăgători. Își suprimă un căscat.

— Tam a mai plecat de-acasă.

— Și s-a întors.

— Din câte țin minte, Richie a ținut morțiș să se întoarcă și a căpătat ce-a vrut, observă Sue.

— Poate.

— Tu n-ai vrut-o înapoi, Chris. Credeai că e timpul ca una dintre ele să arate o brumă de independență. Credeai că Richie le răsfăța.

— Așa e, recunoscu Chrissie cu căldură.

— Și uite unde te-a dus asta. E bine că Tamsin face o mișcare. Chiar dacă ar fi fost mai bine să o facă de una singură, decât să schimbe un sistem de ocrotire cu un altul.

— Și când ai trăit tu pe cont propriu ultima oară? o întrebă Chrissie, iritată.

— M-am descurcat singură vreme de opt ani înainte de Kev. Dar nu de asta-i vorba. Aici e vorba de tine, de viitorul tău și de ce îți poți permite. Nu poți să rămâi în casă – rău –, dar poți locui în Highgate – bine. Nu-ți poți ține toți copiii aici – rău –, dar îi poți ține măcar pe doi dintre ei – bine. Nu-ți permiți să păstrezi casa – rău –, dar ți-ai putea permite apartamentul ăsta cu o priveliște grozavă și cu un proprietar de treabă – bine spre foarte bine. Să începem de-aici?

Chrissie trecu pe lângă ea și începu să urce scările spre etajul de deasupra, cu dormitoarele.

— Nici Dilly nu are să stea mult timp cu mine.

Sue oftă. O urmă pe Chrissie.

— Mai e Amy.

Chrissie stătea în pragul unuia dintre dormitoare.

— E destul de mic pentru Amy.

— E la fel de mare ca dormitorul ei de acum.

— Nu cred.

— N-am de gând să mă cert. Îmi dozez efortul să mă cert doar pentru chestiile importante.

Chrissie mângâie peretele, de parcă era un animal de casă.

— Amy a fost așa de dulce.

— Da?

— În ziua când m-am pierdut cu firea și am început să arunc cu haine în stânga și-n dreapta, a fost atât de dulce. Sărmana Dilly nu știa ce să facă, stătea acolo ca o stană de piatră, dar Amy nu a fost deloc speriată. Uimitor, dacă stau să mă gândesc, cât m-am speriat și eu de mine.

— Ce-a făcut?

— M-a îmbrățișat, după care m-a împins pe pat, spunându-mi să stau acolo și a luat toate hainele, foarte calm, umeraș cu umeraș și le-a pus înapoi în dulapuri, exact cum fuseseră. Și a pus-o și pe Dilly s-o ajute, li vorbea încontinuu, să o liniștească, iar eu am stat pur și simplu și le-am privit până când totul era din nou în ordine și ușile închise. Apoi m-a luat de mână și m-a dus jos, mi-a făcut un ceai și niște pâine prăjită. Mi-a vorbit încontinuu, încet, despre nimicuri, ca unui câine înspăimântat. A fost uimitoare.

— Bravo, Amy. Și aici va fi la fel. Probabil va fi la fel de uimitoare când veți sta aici.

Chrissie închise ochii pentru o clipă.

— Aș vrea doar să fiu și eu așa.

— Ei bine, trebuie să lucrezi puțin la asta.

Chrissie se întoarse spre Sue.

— Oare ce naiba e cu mine?

Sue ridică din umeri. Dimineața se prelungise prea mult, devenind neproductivă.

— Șocul, spuse ea obosită. Durerea. Dezamăgirea. Furia. Ca să enumăr doar câteva.

Chrissie se apropie de ea.

— Îmi pare rău.

— Nu, te rog.

— Mă omoară faptul că nu pot lua nicio hotărâre. Eram obișnuită să fac asta.

Sue se aplecă spre ea și o sărută pe obraz.

— Te las să faci tocmai asta.

— Te rog…

— Trebuie să o faci de una singură. Eu plec, spuse Sue, îndreptându-se spre ușă.

Chrissie nu scoase o vorbă. Auzi cizmele lui Sue coborând rapid și hotărât pe scări și sunetul ușii de la intrare care se deschise și apoi se trânti. Se apropie încet de fereastră și mai aruncă o privire la peisaj. Casa lor nu avea privelişte, într-o parte era strada, iar în cealaltă grădina, care nu trezise niciodată un mare interes nici în ea, nici în Richie. Nu era obișnuită cu așa ceva. Privi îndelung în depărtare. Nu era, își spuse sieși, obișnuită cu nimic din ce se întâmpla. Aici era problema.

Amy pusese flori pe masa de bucătărie. Nu erau cine știe ce, doar cele pe care tipul de la ghereta de lângă metrou i le dăduse pe cincizeci de pence, preț bun pentru ultimele bucăți din găleată, cam zdrobite ce-i drept. Erau crini peruvieni, cu pete pe petale, care-i făceau să pară mai exotici. Aveau o nuanță sumbră de roșu-movuliu, dar florarul îi spusese să-i pună în apă caldă cu zahăr sau aspirină și-și vor reveni. Amy dizolvase niște zahăr în apa turnată în vaza albastră care-i plăcea lui Chrissie și puse crinii în ea. Încă păreau triști și cumva blegi, așa că-i luă din vază, tăie o bucată din codițe și rupse frunzele care atârnau fără vlagă și îi puse la loc. Arătau ceva mai bine, dar nu suficient. Poate că aranjamentele florale erau puțin ca părul împletit – unora le ieșea bine fără mare efort, pe când alții nu reușeau oricât ar fi încercat. Oricum, masa arăta mai bine cu florile pe ea, nu doar cu diverse hârtii, borcane cu unt de arahide și cablurile de la laptopul lui Dilly.

Când Chrissie intră în bucătărie, se uită mirată la flori și la cănile pe care Amy le puse pe masă, alături de un urcior cu lapte, care de obicei era turnat direct din cutie.

— Pentru ce-ai făcut atâtea pregătiri? întrebă ea.

Amy tocmai umplea cu apă ceainicul.

— Așa mi-a venit, răspunse ea, fără să se întoarcă.

Chrissie își puse geanta pe bufet.

— Cum a fost azi?

— Bine.

— Cum a fost examenul?

— N-am avut examen azi, spuse Amy, băgând ceainicul în priză și pornindu-l. Mâine am la teorie muzicală. Azi doar învăț, învăț, învăț.

Chrissie verifica scrisorile primite.

— Măcar merită, rosti ea absent.

Amy făcu o pauză, apoi întrebă:

— Tu?

Chrissie se uită spre ea.

— Eu?

— Ai avut o zi bună?

— Nu știu. Chiar nu știu.

Amy luă o cutie cu pliculețe de ceai de pe un raft.

— Alt interviu?

— Nu. Un apartament, răspunse Chrissie, punând scrisorile pe masă.

— Ah, făcu Amy.

Chrissie veni lângă ea. O urmări cum scoate câteva pliculețe de ceai din maldărul din cutie și le aruncă în ceainic.

— Mi-e teamă că nu mai putem sta aici, murmură Chrissie.

— Știu.

— Și nu vreau să cumpăr nimic chiar acum.

— Știu și asta. Ne-ai mai spus. Toate știm că nu mai putem locui aici, știm de mult.

— Mi-e greu să mă hotărăsc.

Ceainicul, în clocot, scoase un mic țipăt și se închise.

— Unde-i apartamentul?

— Aproape în sat. Lângă școală.

— Fain.

— E un apartament, Amy. Un apartament de închiriat. Camerele sunt mici și totul pare subțire și

fragil. E la ultimele două etaje ale unei case. Poți să vezi marea.

Amy turnă apă peste pliculețe.

— L-ai luat?

— Evident că nu, răspunse Chrissie puțin șocată. Nu Laș lua fără ca tu și Dilly să-l vedeți mai întâi.

Amy deschise gura să spună „E-n regulă, oricum nu vom sta prea mult acolo", dar se gândi că nu e prea înțelept. În schimb, întrebă:

— Ți-a plăcut?

— Draga mea, în clipa de față, nu am habar ce-mi place.

Amy duse ceainicul pe masă. Florile parcă se mai învioraseră de la soluția de apă cu zahăr.

— Ia loc, spuse ea.

— Mersi, draga mea.

— E ieftin?

— Ce anume?

— Apartamentul.

— Nu neapărat. Dar dacă vindem casa la preț rezonabil, ne-ar ajuta mult.

— Bine atunci.

Chrissie o măsură cu privirea. Turna ceaiul. Își lăsase părul despletit și îi căzuse pe față, ascunzându-i chipul.

— Nu ești interesată?

Amy își prinse părul după o ureche.

— Oarecum.

— Nu-ți pasă unde vom trăi? Nu contează pentru tine cum arată casa ta?

— Sigur.

— Mie îmi pare că nu.

— Dacă tu te simți bine în locul în care trăim, atunci și eu mă voi simți bine. La fel și Dill.

— Nu sunt sigură că pot alege de una singură.

— De ce nu? Întotdeauna ai făcut-o.

— Au.

— Păi, așa e. Tu hotărai, iar noi și tata ne conformam. Chrissie luă urciorul cu lapte.

— Poate că în sfârșit încerc să nu o mai fac pe șefa. Amy îi împinse o cană.

— Înseamnă că ne dai putere de decizie?

— Mă rog, mă interesează părerea voastră în privința apartamentului.

— Nu mă refeream doar la apartament. Mai degrabă mă gândeam la ce vrem noi.

— A, nu văd nimic rău în asta.

— Bine, rosti hotărât Amy.

Chrissie o privi bănuitoare.

— Unde bați cu toate astea? Ce vrei, de fapt?

Amy se aplecă peste cana de ceai, ținând-o între palme.

— Ei bine, nu e ca și cum îți cer permisiunea…

Se opri. Chrissie așteptă. Apoi Amy continuă:

— Am fost rugată să merg în Newcastle odată ce termin cu examenele. Am fost invitată. Să văd unde a crescut tata. Și altele.

Se așternu tăcerea. Chrissie își luă cana, bău și o așeză la loc. Se uită la flori, după aceea la Amy.

— Cine te-a invitat?

— Scott, răspunse Amy.

Se îndreptă de spate și își dădu părul după urechi. —Când ai vorbit cu el?

— Mi-a lăsat un mesaj să-mi ureze baftă la examene, așa că l-am sunat. Tocmai cânta la pian și mi-a spus că-mi va trimite un bilet de tren, să vin să văd locurile unde a crescut tata. Și să văd pianul. Unde e acum. Am acceptat.

— Ai spus că vei merge…

— Da, i-am zis că voi veni.

Chrissie mai luă o înghițitură de ceai.

— Chestia asta… e destul de dificilă.

— Nu e ca și cum plec pentru totdeauna. Doar pentru câteva zile.

— Unde vei sta?

— La el în apartament, bănuiesc.

— Nu cred că e o idee bună să stai la el.

— Unde voi sta e doar un detaliu. Important e că plec. Plec în Newcastle.

— Înțelegi că…

— Da, da, răspunse Amy cu o undă de nerăbdare. Înțeleg că e groaznic pentru tine, dar asta nu are nimic de-a face cu loialitatea mea față de familie. E bătută în cuie și nu are să se schimbe, indiferent ce s-ar întâmpla. Dar vreau neapărat să văd de unde a venit tata, de unde a venit jumătate din mine. Poți, te rog, să încerci măcar să înțelegi asta?

Chrissie închise ochii.

— Încerc.

— Bine.

— Oamenii ăia…

— Nu le spune așa, rosti tăios Amy.

— S-ar putea să-ți placă acolo.

Amy suspină. Întinse mâna și o strânse pe Chrissie de braț.

— S-ar putea. Dar sunt fiica ta și aici am crescut.

Chrissie încuviință.

— Știu. Doar că nu credeam că ai vrea așa ceva.

— E nedrept din partea ta.

— Oare?

— Da. Și știi asta.

— Draga mea, nu voiam decât să…

Amy își puse mâinile pe urechi.

— Îmi pare rău, mamă, dar nu o spune. Nu o mai spune încă o dată. Toate știm cum e. Nu e tocmai plimbare în parc nici pentru noi.

— Nu, nu e.

— Ești de acord atunci?

— Cu mersul în Newcastle?

— Da.

— Nu prea am de ales, spuse încet Chrissie.

— Bine, rosti Amy, luându-și cana de ceai. Fiindcă, oricum, aveam de gând să merg.

În metrou, pe drumul dinspre facultate, Dilly citi textul lui Craig de probabil douăzeci și cinci de ori.

„Scuză-mă scumpo”, începea textul și fără vreun semn de punctuație, continua: „Scuze nu te pot vedea vineri nu am cum mult noroc în viitor” urmat de doi pupici.

Își dăduse, evident, seama ce voia să-i spună după o a doua citire, însă abia după încă zece citiri, în care se întorsese încontinuu la începutul mesajului, conștientiză faptul că tocmai i se dăduseră papucii într-un mod deloc ceremonios. Craig, leneșul, egoistul, fandositul de Craig, recurgea la cel mai laș mod cu putință pentru a-i spune că, în ceea ce-l privea pe el, relația lor se sfârșise, printr-un mesaj pe celular.

Odată ce înțelesese implicațiile mesajului, cât și atitudinea lui Craig, Dilly se pregăti să cedeze nervos. La urma urmei, asta făcea de fiecare dată când era silită să se confrunte cu o situație neașteptată sau nedorită. Asta făcuse de când se știa și, cu toate că vestea nu era deloc neașteptată, cu siguranță nu asta își dorea. Pe deasupra, era și nespus de umilitor. Stătea între o fată cu MP3 player-ul în urechi și un bătrân cu fes care citea un ziar în arabă și aștepta ca întregul impact a ceea ce tocmai citise să se instaleze și să o podidească lacrimile. Nu se întâmplă. Reciti textul de încă două, trei ori și așteptă puțin. Încă nimic. Aruncă o privire în jur și observă că realitatea dimprejur, pe care o crezuse distorsionată și nefamiliară din pricina șocului, părea absolut firească. Se uită din nou la telefon. Poate că era încă în stare de șoc și, în câteva minute sau ore, întreaga semnificație a ceea ce i se întâmplase o va lovi din plin și va putea să reacționeze așa cum era obișnuită, cu întreaga gamă de panică și smiorcăieli.

Ajunse în stația Archway, încă neafectată, și coborî din tren. Pe drumul spre casă își dădu seama că-și pusese telefonul în buzunar, de parcă ar fi fost o zi obișnuită în care primise doar mesaje de neluat în seamă. Rezistă tentației de a-și cumpăra un tabloid și un pachet de bomboane

M&M – trebuia să economisească – și o luă la deal, pe lângă spital, trecând de intrarea în parcul Waterlow unde, pe o bancă, la scurt timp după moartea lui Richie, Craig îi oferise o drăguță – dar ieftină – brățară. Era singurul lucru pe care i-l dăduse vreodată, se gândi ea, îndreptându-se spre biroul agenției imobiliare la care lucra Tamsin.

Nici măcar nu luase în considerare posibilitatea ca Tamsin să nu fie acolo, așa că nu fu deloc surprinsă să o găsească la recepție, cu părul prins într-un coc impecabil, făcându-și de lucru în modul ei tipic. Dilly își sprijini coatele pe birou și se aplecă înainte.

— Ciao.

Tamsin nu-și dădu jos căștile. Aruncă o privire într-o parte, spre ceasul masiv de pe perete.

— Nu până după cinci și jumătate.

Dilly își scoase telefonul din buzunar și i-l întinse lui Tamsin.

— Am ceva să-ți arăt.

— Nu acum.

— Tam, e important. E vorba de Craig.

Tamsin se aplecă spre ea.

— Nu-mi pasă nici dacă-i vorba de Brad Pitt, șopti ea aspru. Nu avem ce vorbi până după cinci și jumătate. Mai sunt zece minute. Du-te și așază-te.

Dilly oftă și băgă celularul înapoi în buzunar. Păși înspre cele două scaune roșii ce se găseau lângă o măsuță de sticlă, pe care tronau broșuri cu poze de case pe care scria Vândută! Vândută! cu litere stacojii. Se așeză și se uită împrejur. Văzu opt birouri, două dintre ele ocupate, iar celelalte nefiresc de ordonate. La unul dintre birouri, un tânăr într-un costum sobru și cu o cravată extravagantă vorbea cu un cuplu de vârstă mijlocie, care păreau să nu creadă o iotă din ce le spunea. Se uitau din când în când unul la altul, ca și cum ar fi vrut să se asigure reciproc, și de fiecare dată când făceau asta tânărul se întindea

înspre ei și-și relua afirmațiile. Dilly se întrebă dacă acei oameni încercau să cumpere sau să vândă o casă, după care se gândi cât de inutil ar fi fost Craig într-o asemenea situație și se minună din nou că nu e în stare să plângă.

Privi la ceas. Mai erau opt minute. Poată că atunci când are să-i arate lui Tamsin mesajul primit de la Craig nu-și va mai reține lacrimile; poate că atunci o va lovi, în sfârșit, realitatea.

Cei doi soți se ridicară. Tânărul se ridică la rându-i și le întinse mâna într-un fel care nu lăsa loc de refuz. Îi conduse până la ușă, continuând să vorbească. La întoarcere, când trecu pe lângă Tamsin, îi spuse cu voce tare:

— A naibii pierdere de timp.

Dilly o auzi pe Tamsin râzând. Era ciudat să o audă râzând la lucru. Sau poate era ciudat s-o audă râzând oricum. În ultimul timp, nu prea se răsese acasă. Brenda, colega de colegiu a lui Dilly, care venea de pe lângă Dublin, îi spusese că auzise atâtea bancuri după moartea tatălui ei că aproape uitaseră că el nu mai era acolo să râdă împreună cu ele. Dilly nu-și putea imagina asta. Richie era responsabilul cu glumele în casa lor – prea multe glume, spunea Chrissie uneori iar când murise, glumele păreau că muriseră odată cu el. Dilly mai răsese puțin la bufoneriile lui Craig, dar asta era doar semnul unei ușurări sufletești, în compania cuiva care n-avea legătură cu moartea lui Richie. Se întreba dacă s-ar simți mai ușurată dacă ar plânge acum sau mai degrabă dacă își urma impulsul de a nu o face.

Calculatoarele se stinseră la cele două birouri ocupate. Tamsin își dădu jos căștile și începu să-și adune lucrurile. Ușa unui birou din spate se deschise și în pragul ei apăru un bărbat de vârstă mijlocie cu o cămașă șifonată cu mâneci scurte, ținând o cană de cafea într-o mână și un celular dus la ureche în cealaltă. Traversă încăperea, încă vorbind la telefon, se opri la biroul de recepție

unde îi spuse ceva lui Tamsin și își lăsă cana, apoi se retrase în biroul său din spate și închise ușa. Dilly se ridică și se îndreptă spre sora ei.

— Cine era?

— Domnul Mundy, răspunse Tamsin, cu un strop de satisfacție.

— E șeful tău?

Tamsin cercetă încăperea. Tânărul și femeia de vârstă mijlocie de la biroul alăturat erau adânciți într-o conversație.

— Îți spun mai târziu.

— Ce?

— Șșt, făcu Tamsin. Vești bune. Se ridică și-și netezi bluza. Să-mi iau haina.

Imediat ce ieșiră în stradă, Dilly se grăbi să scoată mobilul.

— Uită-te la asta!

Tamsin se opri și îi luă telefonul.

— Ce-i cu asta?

O femeie care venea din urmă se ciocni cu ele.

— Nu vă puteți uita pe unde mergeți?

Tamsin nu o luă în seamă. Privi cu luare-aminte la telefonul lui Dilly, preț de câteva secunde.

— Ce nemernic, rosti ea în final.

— Îmi dă papucii, nu-i așa?

Tamsin încuviință încet. Apoi o privi iscoditor pe Dilly.

— Ești bine?

— Păi, aparent da. Nu înțeleg cum, dar deocamdată nu prea simt nimic.

Tamsin pufni disprețuitor.

— Evident, Robbie nu l-a plăcut niciodată.

— Tata l-a plăcut.

— Tata era în relații bune cu oricine era pentru el o companie plăcută.

O cuprinse cu brațul.

— Sărmana de tine. Nu meriți asta.

— Oare ar trebui să fac ceva? întrebă Dilly, cu fața foarte apropiată de a surorii ei.

— În niciun caz. Ducă-se naibii, din punctul meu de vedere. Să nu faci nimic, spuse Tamsin, îndepărtându-se.

— Nici măcar nu știu dacă-mi va fi dor de el.

— Lasă-l, Dill.

— Dar îmi va fi greu fără un iubit.

— Vor veni alții, Dill. Bărbați adevărați, ca Robbie.

Dilly clătină scurt din cap.

— Nu vreau un iubit ca Robbie.

— Chiar și când ești tristă, poți să fii așa o văcuță, o mustră Tamsin.

Dilly își luă mobilul din mâna lui Tamsin și se îndepărtă de ea, urcând la deal. Poate că acum era timpul să verse lacrimi. Poate acum, cu egocentrismul lui Tamsin, o confidentă deloc plăcută, valul obișnuit de autocompătimire o va cuprinde. Ar putea, în sfârșit, să se lase pradă emoțiilor și să sosească acasă într-o stare care-o va face pe Chrissie să-i acorde atenția deplină pentru o vreme. Încercă să reflecteze asupra propriei situații, asupra umilinței, a singurătății ce se întrezărea la orizont, până și la groaznica perspectivă de a-l vedea undeva pe Craig cu o altă fată. Clipi. Ochii îi erau încă uscați.

Tamsin o ajunse din urmă.

— Dill…

— Ce-i?

— Îmi pare rău. Ești într-o situație atât de grea…

— Da. Așa e.

Pășeau pe trecerea de pietoni de la capătul lui Highgate Village. Tamsin o luă de braț.

— Ai de gând să-i spui mamei?

Dilly o privi uimită.

— Evident!

— Și eu am ceva să-i spun.

— Despre Robbie?

— O, nu, zâmbi Tamsin. Nu despre el. Despre slujba mea. Domnul Mundy mi-a spus că locul

meu în firmă e sigur. Deocamdată nu mi se va mări salariul, dar voi avea mai multe responsabilități. A spus că partenerii cred că sunt un câștig pentru firmă.

Dilly își trase brațul. Se gândi la telefonul ei și la mesajul din el. Îi veni în minte imaginea lui Tamsin cu căștile pe urechi, plină de sine și dându-se atât de importantă.

— Adică ești doar mână de lucru ieftină, remarcă ea cu răutate, apoi o luă la fugă, să ajungă acasă înaintea ei.

Le găsi pe Chrissie și Amy în bucătărie, uitându-se la poze pe aparatul foto digital al lui Chrissie. Atmosfera era puțin stranie, iar pe masă odihneau un ceainic și un mănunchi de flori violete triste. Amândouă ridicară privirea când intră Dill, abia trăgându-și suflul și cu chef de melodramă. Își aruncă geanta pe podea și ochelarii de soare pe masă.

— Tocmai ce ne uitam la niște poze cu apartamentul pe care l-am vizitat, o înștiință Chrissie, încercând să nu reacționeze la felul în care intrase.

Dilly aruncă o privire la aparat. Camera din imagine putea să fie oriunde, albă și goală, cu un covor de culoare închisă.

— N-o să vă vină să credeți, începu ea, într-o suflare.

— Ce e?

Dilly își îndesă mâna în buzunar, scoase telefonul și i-l întinse în grabă mamei sale. Chrissie îl privi nedumerită.

— Ce înseamnă asta?

— Uită-te tu! strigă Dilly la Amy.

Amy se aplecă spre telefon.

— Dumnezeule…

— Ce? întrebă Chrissie.

— Doamne, continuă Amy. Nemernicul, nemernicul, cum a putut să-ți facă așa ceva?!

Se aruncă spre Dilly, înfășurându-și brațele în jurul ei. Dilly își închise ochii.

— Vă rog, spuneți-mi ce s-a întâmplat, interveni Chrissie.

— Mi-a dat papucii! țipă Dilly.

— Ce ți-a…

— Craig a părăsit-o pe Dilly! o lămuri Amy. Și nu a avut curajul să i-o spună față în față, așa că i-a trimis mesajul ăsta stupid!

Chrissie se ridică. O înconjură la rându-i pe Dilly cu brațele.

— Of, draga mea…

Ușa de la intrare se închise zgomotos și Tamsin apăru în prag.

— Nu-ți vine să-l omori?

— Nici măcar nu merită.

— Așa-i, Dill. Nu merită să plângi din cauza lui, nici măcar pentru o clipă.

— Nu plâng, rosti Dilly.

Chrissie făcu un pas în spate.

— Și nici nu…

— Aș vrea. Aștept să o fac, dar nu pot. Aruncă o privire spre Tamsin. Poate că e din cauză că am o soră atât de înțelegătoare.

Tamsin își așeză geanta pe masă. Era un obicei care-l scotea din sărite pe Richie. „Pune nenorocita aia de chestie pe podea, unde îi e locul!”, obișnuia el să spună, însă Tamsin se încăpățânase mereu să-și așeze geanta pe masă sau să o agațe de scaun.

— Sunt cât se poate de înțelegătoare, rosti Tamsin cu aerul unei persoane conștiente de faptul că era singura din încăpere care nu se pierduse cu firea. De fapt, cred că e bine că scăpat de el. Doar că, în situația dată, e mai util să ne concentrăm pe aspecte pozitive, iar eu chiar am vești bune, pentru că postul meu e asigurat. Domnul Mundy mi-a confirmat că voi rămâne în cadrul firmei.

— Ce bine, oftă Chrissie slab.

Amy nu scoase o vorbă. Îi dădu drumul lui Dilly, ținându-și doar o mână pe ea.

— Bună treabă, draga mea, continuă Chrissie mai însuflețit.

Tamsin înclină din cap. Dilly aruncă o privire spre Amy.

— Atunci, nu mai avem de ce să ne facem griji, observă ea.

Amy îi făcu pe ascuns cu ochiul. Chrissie ridică aparatul și îl întinse spre ele.

— Ce zi! rosti ea, aproape râzând.

Toate trei o priviră în tăcere.

— Mai întâi, am găsit un posibil apartament. Tăcere. În al doilea rând, Tamsin are o slujbă stabilă. Tăcere. În al treilea, Dilly e liberă de un om care evident că nu o merită, continuă Chrissie, temperându-și entuziasmul forțat din voce.

De astă dată, tăcerea deveni chiar mai apăsătoare. Privirea lui Chrissie fugi o clipă spre Amy. Și în al patrulea… Făcu o pauză, apoi rosti către Amy: Spune-le tu.

Amy își drese glasul și îi dădu drumul de mână lui Dilly.

— Plec în Newcastle pentru câteva zile, anunță ea, după care se opri brusc, ca și cum ar mai fi vrut să spună ceva, dar se gândise că e mai bine să tacă.

Dilly își ținu răsuflarea. Privirea i se îndrepta când spre mama sa, când spre Tamsin, așteptând explozia iminentă. Însă Chrissie se uita la aparat. Tamsin coborâse ochii în podea. Dilly își întoarse încet capul spre Amy. Sora ei mai mică părea foarte entuziasmată. Era evident că gândul îi stătea la plecarea în Newcastle, lui Chrissie la apartament, iar lui Tamsin la slujba ei. Aparent, în ochii familiei ei, lașitatea și trădarea lui Craig erau doar un detaliu neînsemnat. Din pură supărare față de eșecul familiei de a-i da atenția ce i se cuvenea fără niciun dubiu, Dilly începu să plângă.

capitolul 15

Dawson reacționa la neliniștea lui Margaret printr-o inerție aparte. Se sprijinise pe speteaza canapelei din bovindou, cufundat într-o amorțeală profundă. Doar câteva mișcări imperceptibile din urechi arătau că e conștient de prezența ei, foindu-se în jurul lui, urcând și coborând scările, deschizând și închizând sertarele din bucătărie, vorbind de una singură. Numai când trecea de șapte, iar ea părea preocupată într-o zonă a casei ce nu avea legătură cu cina lui, motanul catadicsea să coboare pe podea și să se așeze într-un loc care să-i amintească lui Margaret faptul că uitase să-i dea de mâncare. Era pregătit chiar să-i intre sub picioare, dacă astfel îi atrăgea atenția.

În această seară, ora șapte trecuse, sau cel puțin așa îi părea lui Dawson, de mult timp. Margaret se perindase din sufragerie în dormitor, apoi iar în sufragerie, după aceea la calculator, dar în niciun caz nu în apropiere de cutia cu mâncare de pisici, lângă care se înălța coloana de conserve de carne din care Dawson ar fi mâncat în fiecare seară, dar care erau deschise ocazional, în virtutea unui tipar pe care el nu-l putea înțelege cu mintea. Se așezase în calea ei de cel puțin trei ori, fără niciun rezultat, iar acum se decise să recurgă la măsuri disperate, anume să își înfigă viguros ghearele în covorul cel nou, exact în locul unde capătul scărilor întâlnea podeaua.

Margaret scoase un țipăt. Dawson se opri și se așeză pe enormele labe din spate, scrutând-o cu enigmaticii ochi galbeni.

— Motan afurisit!

Dawson continuă să o privească, fără a clipi.

— Am multe pe cap, rosti Margaret furioasă. Știu că asta nu înseamnă nimic pentru tine, de vreme ce ai prea puțină minte încât să te intereseze ceva.

Fără să se simtă ofensat, motanul căscă, dar nu se clinti.

— Și ți-ar prii să mai dai jos din grăsimea aia.

Dawson întinse o labă, cu ghearele pe jumătate scoase, spre covor, a cărui suprafață proaspăt aspirată era deja plină de fire de lână sfâșiate.

— Bine, bine, capitulă Margaret.

Motanul o luă înaintea ei pe scări, pășind încet, cu coada deasă ridicată în semn de triumf. Ajuns în bucătărie, se așeză în locul obișnuit și așteptă masa. Se gândi să miaune în chip de reproș, dar își dădu seama că nu este cazul. Stăpâna sa turna o cantitate generoasă de mâncare în bolul lui și era mai bine să nu-i distragă atenția. În timp ce bolul cobora spre podea, se ridică în picioare, își arcui spatele și își deschise mica gură rozalie.

— Poftim. Nemernic gras ce ești.

Dawson se aplecă deasupra mâncării. Adulmecă și, parcă jignit de ceva, se întoarse și părăsi bucătăria. Margaret dădu glas unui țipăt scurt și lovi bolul cu piciorul. Mâncarea pentru pisici se împrăștie pe podea. Dawson reveni în prag, inspectă scena și se retrase. Margaret, bombănind înjurături auzite de la oamenii care frecventau crâșma în copilăria ei, se duse să ia fărașul și mătura.

Îi trebui douăzeci de minute să curețe toată podeaua, să-i reumple bolul lui Dawson și să bea o cană de ceai. În asemenea ocazii, Margaret era ușurată că trăiește singură, mulțumind cerului că nu existau martori, atât la ieșirile ei, cât și la persecuțiile la care era supusă de către un motan. Evident, Scott ar fi râs de ea, iar râsul său i-ar fi agravat nervozitatea pe care-o simțea deja din pricina faptului că el, Scott, o invitase pe acea fiică a lui Richie în Newcastle și că presupusese, cu dezinvoltura tipică generației lui, dar profund deplasată în ochii lui Margaret, că Amy ar trebui să stea la el, în acel modest apartament din clădirea Clavering.

Prima oară când auzise planul acesta, Margaret avusese impresia că era îndrăzneț, însă într-un mod atractiv, că aducea o schimbare de ritm. Totuși, după ce se gândise mai bine cum ar fi ca Amy, ultima odraslă a lui Richie, să fie aici în carne și oase, să aibă nevoie de adăpost, că va fi nevoită să converseze și să se întrețină cu ea, Margaret căzuse pradă unei profunde neliniști, unei senzații de anxietate și incertitudine, agravată de faptul că Scott îi găsise reacția drept amuzantă și nu ezitase să i-o spună.

Încercările de a-și analiza sentimentele nu o duseseră nicăieri. Era greșit din partea ei să reacționeze astfel și era conștientă de asta. Dacă ar fi fost să găsească o analogie cu actuala ei stare de spirit, găsea în prima perioadă a relației sale cu Richie, când erau încă la școală și, mai apoi, în prima etapă a celebrității lui, când ea nu înțelegea cum nu s-ar putea lăsa tentat de toată atenția primită din partea altor fete și femei. Ceea ce nu se întâmplase, în mod miraculos, deși părea mulțumit și flatat, Richie rămăsese neafectat de această atenție vreme de ani și ani. Așadar, când Chrissie își făcuse apariția, Margaret o crezuse, luni la rând, doar o altă admiratoare care va ricoșa ca o molie de pe un bec aprins. Nu-și dăduse seama nicio clipă că tânăra Chrissie era diferită, că sub exteriorul acela blând se ascundea o voință de fier. Abia cu trecerea săptămânilor, Richie, întotdeauna plăcut, întotdeauna alunecând peste orice chestiune problematică, devenise tot mai distant. Iar Margaret își dăduse încet, încet seama că se confrunta cu ceva nemaiîntâlnit. Își amintea – cu mult înainte de a se lăsa cuprinsă de furie – cum fusese stăpânită de o teamă paralizantă. Acea teamă, într-o formă mai atenuată, revenea acum la gândul că Amy Rossiter urma să vină în Newcastle.

Desigur, cel mai bun leac pentru teamă era să ia atitudine. Acum douăzeci și cinci de ani îl

înfruntase pe Richie, schimbând astfel paralizia fricii cu vigoarea mâniei. După aceea, lucrurile nu se derulaseră precum voise ea, însă măcar se asigurase că nimeni nu avea să o privească drept o ființă tristă demnă de milă, o povară numai bună de aruncat ca o monedă la cerșetori, cum spusese cu amar mama ei. Din clipa în care se convinsese că Richie avea într-adevăr de gând să plece la Londra, să înceapă o nouă viață, o nouă carieră și un nou mariaj, se forțase să se comporte cu dârzenie, să își demonstreze propria valoare independent de Richie și de tot ce era legat de el. Oricui i-ar fi părut rău pentru Margaret Rossiter, s-ar fi simțit obligată să îi mulțumească, dar și i-ar fi sugerat să-și țină mila pentru sine.

Tocmai de aceea reacționase dur la remarca Glendei în privința vizitei.

— O, cere cam mult de la tine, nu? Tinerii ăștia, uneori nu se gândesc la asemenea lucruri.

— Nu văd vreo problemă cu asta, Glenda, și ți-aș fi recunoscătoare dacă nu ai inventa una, răspunsese ea apăsat, fără să-și ia ochii din ziar.

Glenda ridicase din umeri. Traiul în preajma lui Barry o învățase să citească diversele nuanțe de iritabilitate și, chiar dacă nu credea că e drept să fie mustrată astfel, era sigură că nu se făcea vinovată de nimic. Așteptase o oră, apoi spuse ca într-o doară, punându-i o cană de cafea pe birou:

— La urma urmei, poți oricând să o ții la tine.

Margaret mormăise ceva. Nici nu se uitase la Glenda și nu luase cafeaua. Dacă i s-ar fi destăinuit Glendei, nu se putea ca aceasta să nu-i răspundă cu aceeași monedă, iar răspunsul ei ar fi putut să fie unul practic, la care s-ar fi gândit și ea. Dar îi era cumva greu să admită asta. Îi fusese mai ușor să pună o cutie cu praline – slăbiciunea Glendei – pe biroul ei, fără să spună un cuvânt. Apoi se dusese acasă și îl sunase pe Scott, să-i spună că Amy ar trebui să stea în Percy Gardens.

— Nu cred, răspunse Scott hotărât.

Era la lucru, ceea ce îi dădea întotdeauna o senzație plăcută că e în stare să-și țină mama sub control.

— Nu e bine să stea la tine. Poate că sunteți înrudiți, dar ea are doar optsprezece ani și abia dacă vă cunoașteți.

— Ne cunoaștem mai bine decât vă cunoașteți voi două.

— Nu spun că-mi convine, nu spun că am s-o întâmpin cu brațele deschise, ridică Margaret glasul. Tu ai fost cel care i-a cerut să vină și ea a acceptat, așa că iată-ne în situația asta. Pur și simplu nu dă bine să stea la tine.

— Nu dă bine.7

— Fie, nu se cade. Nu un bărbat de vârsta ta și o fată ca ea.

— Voi dormi pe canapea, rosti Scott. Baia are cheie. Am să dorm îmbrăcat din cap până-n picioare, dacă asta te liniștește.

— Scott, nu vreau să mă cert cu tine.

— Nici eu. Scuze, mamă, trebuie să închid, adăugă el și închise telefonul, lăsând-o împietrită în sufragerie, cu telefonul în mână, în vreme ce Dawson o studia leneș de pe canapea.

Acum, două ore mai târziu, cu ceaiul băut și fără niciun chef de cină, Margaret nu doar că nu se calmase, ba chiar era mai agitată, grație unei puternice și exasperante senzații că totul fusese declanșat de propriile ei reacții pe care nu și le putea controla. Nu o dorea pe Amy în Newcastle, dar iată că venea, nu voia ca ea să stea la Scott, și totuși exact asta avea să se întâmple.

Margaret își așeză cu zgomot ceașca pe măsuță și, brusc forțată de o chemare lăuntrică, se îndreptă cu viteză spre sufragerie, căutând din priviri agenda învelită în marochin în care trecea numere de telefon. Sună la ultimul număr din Londra pe care și-ar fi dorit să-l apeleze și rămase în picioare, cu ochii închiși și ținându-și răsuflarea, așteptând pe cineva să răspundă.

— Alo? răspunse Chrissie cu glas istovit.

Margaret deschise gura, dar apoi se opri. În acea clipă nu era sigură că, în toți acei lungi și complicați ani, vorbise vreodată direct cu Chrissie.

— Alo? se auzi din nou glasul lui Chrissie, de această dată ceva mai precaut.

— Sunt Margaret, rosti ea într-un sfârșit.

Urmă un scut moment de tăcere.

— Margaret?

— Margaret Rossiter.

— Ah…

— Deranjez cumva?

— Nu, spuse Chrissie.

— Voiam, voiam doar, îngăimă Margaret, apoi se opri.

— Nu cred că avem ce să ne spunem. Ești cumva de altă părere?

Margaret luă o gură de aer.

— E vorba de Amy, rosti ea mai hotărât.

— Amy? Ce e cu Amy? întrebă Chrissie cu asprime.

— Vine aici în Newcastle.

— Știu asta.

— Voiam… ei bine, voiam să te liniștesc. În privința locului ei de cazare.

Urmă o altă pauză. Era foarte stânjenitoare și păru să țină foarte mult, atât de mult că Margaret întrebă:

— Mă auzi?

— Da.

— Ei bine, îmi imaginez cum trebuie să te simți…

— Mă îndoiesc.

— …în legătură cu faptul că Amy vine aici și voiam doar să te asigur că va sta la mine.

— Să mă asiguri? pufni Chrissie într-un mic hohot sardonic.

— Bănuiesc că ai prefera să stea mai degrabă la mine, decât cu fiul meu Scott.

— Dumnezeule! exclamă Chrissie.

— Cred că asta aveau de gând…

— Nu vreau să știu nimic despre asta.

— Înțeleg, rosti Margaret.

Începea să se simtă tot mai puțin tulburată, tot mai stăpână pe situație.

— Înțeleg, dar în același timp mă gândesc că ai vrea să o știi în siguranță.

Chrissie nu răspunse.

— Ai vrea să știi, continuă Margaret, că e în siguranță în camera mea de oaspeți câtă vreme stă în Newcastle, nu?

— Evident, răspunse ferm Chrissie.

Margaret zâmbi în receptor.

— Pentru asta am sunat.

— Bine.

— Să te asigur. Asta am avut de spus. Am să-mi iau rămas-bun acum.

Urmă o altă tăcere.

— Atunci, rămâi cu bine, încheie Margaret și închise telefonul.

Cercetă camera cu privirea. Dawson era la locul lui, pe canapea, cu ochii închiși. Se simțea energizată, triumfătoare și îndrăzneață. Se reinstalase la cârma situației, într-un loc de unde putea înfrunta lucruri pe care le evitase înainte. Aruncă din nou o privire la telefon. Era timpul să-l sune pe Scott.

Tamsin spusese că domnul Mundy în persoană avea să vină și să-i vorbească lui Chrissie despre cel mai bun mod în care să scoată casa la vânzare. Vorbise într-un fel care o făcuse pe Chrissie să se simtă în egală măsură tratată de sus și incompetentă, după care adăugă că găsise o agenție numită Flying Starts, specializată în haine la mâna a doua pentru oamenii implicați în lumea spectacolului, în cluburi, săli de teatru sau televiziune și că se înțelesese cu ei să vină să vadă dacă găsesc ceva convenabil în garderoba lui Richie. Odată împărtășite aceste două vești, își

legase părul în coadă și, luându-și geanta, plecase să se întâlnească cu Robbie, să aleagă mânere pentru dulapul pe care acesta îl construia pentru hainele ei în apartamentul său din Archway.

— Îmi plac cele de sticlă, rostise Tamsin, trecându-și părul prin cordeluța neagră de elastic. Atâta vreme cât nu sunt din acelea demodate, de cristal.

Apoi își sărutase mama pe obraz cu aerul oficial al unei persoane care a aranjat cu calm tot ce trebuise aranjat și ieșise din casă lăsând ușa să se trântească în urma ei.

Chrissie își luă cana de ceai și porni agale spre bucătărie. Se opri în pragul camerei de lucru a lui Richie și inspectă urmele de pe covor și rafturile pline de lucruri, gândindu-se că locul ce până nu demult arătase rănit și violat părea acum doar lipsit de viață și învins. Se îndreptă spre rafturi și scoase un CD la întâmplare, un CD al lui Tony Bennett, cu o fotografie a lui pe copertă, imaginea unui bărbat tânăr, cam apatic, cu nasul mare, la costum și cravată, șezând relaxat pe podeaua unui studio de înregistrări, cu ochii pe jumătate închiși și ținând o partitură în mână. Avea pe la treizeci și ceva de ani în acea poză. Ea nu îl cunoscuse pe Richie când acesta avea treizeci de ani. În anii șaizeci, când tânărul Tony Bennett înregistra *I Left My Heart in San Francisco,* Richie nici nu trecuse bine de douăzeci de ani și încă se chinuia să se afirme. Când Chrissie îl întâlnise, el avea patruzeci și doi de ani, iar ea doar douăzeci și trei. Diferența de vârstă îi păruse atât de incitantă atunci, atât de sexy, făcând-o conștientă că e tânără, proaspătă și energică. Faptul că el era cu atât de mult mai în vârstă o făcu să simtă că trăiește. Când murise, tot nouăsprezece ani diferență erau între ei, însă i se păruseră cumva ani mai scurți. Dacă nu ar fi murit, ar fi avut șaptezeci peste trei ani, iar Chrissie cincizeci și unu.

Oftă și puse înapoi pe raft CD-ul cu Tony Bennett. Acesta fusese idolul lui Richie, nu doar pentru vocea lui, cât mai ales pentru impresia de cordialitate nonșalantă pe care o lăsa. Oare fuseseră vremuri, în casa familiei Bennett din California sau unde s-ar afla ea, când șarmul lui degajat, binedispus îi irita pe cei din jur până la exasperare, iar casa răsuna mai degrabă de țipete și nu de melodia *Put on a Happy Face?* Existaseră timpuri când miile și miile de fani devotați, emoționali, posesivi fuseseră o presiune abia suportabilă pentru familia omului, exacerbată de faptul că știau prea bine că, fără ei, el ar fi fost un nimeni? Chrissie se răsuci și părăsi camera de lucru, îndreptăm du-se spre mica încăpere de lângă ușa de la intrare, care îi servea drept birou.

Fanii. Inboxul ei era plin de sute și sute de e-mailuri care-l comemorau pe Richie și unele cereau un oarecare suvenir, un mic lucru care să reprezinte o legătură, un simbol. Vreme de o săptămână sau două după moartea lui, răspunsese cu bună-credință la multe dintre ele, motivată de un temporar sentiment de solidaritate, de comuniune în șoc, doliu și dor. Însă odată cu trecerea săptămânilor, senzația de empatie intensă se răcise, otrăvită de o aversiune care apoi trecuse în resentiment. Un resentiment îndreptat atât împotriva acestor femei insistente, cât și a lui Richie, care provocase furtuna și apoi dispăruse, lăsând-o singură să se descurce și să se confrunte cu ce lăsase în urmă.

Se așeză înaintea monitorului. Veniseră trei sute șaptezeci și patru de e-mailuri pe site-ul web pe care îl crease și îl administrase pentru Richie, și de care îl protejase. Primise atâtea mesaje în ultimele două săptămâni pentru că nu-și mai verificase contul. Observă că mai multe dintre ele veneau de la aceeași persoană, genul care își trăia viața aproape întru totul în afara micii lor realități, care nu se rușina să insiste până ce primea un răspuns.

Ei bine, se gândi Chrissie, nu avea să existe vreun răspuns. Le răspunsese tuturor celor ale căror adrese le avea după moartea lui Richie și apoi cu câteva săptămâni mai târziu. Nu mai era nimic de spus și cu asta, basta. Idolul lor era mort și acum trebuiau să găsească o oarecare alinare în muzica lui, în ceea ce mai lăsase în urmă. Ea, Chrissie, nu avea de gând să se lase desemnată drept cea care va duce în continuare torța și, pentru a face asta cât se poate de clar, avea să șteargă toate mesajele. Mișcă ușor mouse-ul peste mouse padul pe care fetele i-l făcuseră cadou, cu o poză a tatălui lor la pian, cu capul dat pe spate, cântând cu ochii închiși. Din trei clicuri, totul se terminase. Mesajele dispăruseră.

„Fă ceea ce trebuie să faci", îi spusese exasperată Sue în ziua precedentă, obosită de nehotărârea ei. „Nu mă mai întreba pe mine. Încrede-te în instinctele tale. Întotdeauna ai făcut-o, de ce-ai schimba obiceiurile pe care le-ai avut o viață-ntreagă tocmai în clipa când lucrurile sunt în cădere liberă?"

Chrissie se ridică. Avea de gând să lase calculatorul pornit și să șteargă mai multe lucruri mai târziu. Nu se va opri până când nu-l va mai vedea pe Richie doar prin acest desiș de complicații și ranchiună și își va aminti ceva din el, un mic detaliu, care-o va privi doar pe ea. Oare era cu putință? Oare ultimele câteva săptămâni, dar și dezamăgirea ce ținuse ani buni înaintea lor, puteau nimici orice amintire prețioasă dinaintea lor?

Nici nu-și dădu seama cum ajunse în sufragerie. Fetele nici nu mai puseseră piciorul aici, retrăgându-se în camerele lor în compania laptopurilor sau, în cazul lui Tamsin, spre farmecul reprezentat de alternativa domestică a apartamentului lui Robbie. Singurul lucru care trăda că încăperea fusese folosită era fotoliul în care obișnuia ea să stea, cu pernele încă turtite de

la maratonul de urmărit programe TV de noaptea trecută, cu reviste și foi îngrămădite pe măsuța din fața lui și cu un pahar gol de vin pus pe o carte.

Va fi nevoită să aranjeze, să arunce toate nimicurile și să lustruiască mobilierul, să cumpere flori și lumânări înainte să-i prezinte casa domnului Mundy. Oricât s-ar fi ferit ca ochiul expert al domnului Mundy să-i evalueze casa, îi displăcea chiar mai mult să-i spună lui Tamsin că avea de gând să permită vizita acestuia, dar mai târziu. Sue îi spusese că nu are rost să continue cu deja obișnuitul „mai târziu”. Asemenea atitudine, dusă până-n pânzele albe, te poate duce în situații unde nu mai ai de ales. Asta dorea ea? Oare? Chiar voia să fie genul de persoană incapabilă să țină piept primei soții a lui Richie într-o convorbire telefonică, așa cum se temea că se întâmplase?

Așează cana de ceai lângă paharul de vin și încercă fără tragere de inimă să netezească pernele de pe fotoliu. Odinioară, târziu în noapte, termina de aranjat foarte repede, înainte să se culce, astfel că sufrageria – și chiar întreaga casă – arăta gata de primit oaspeți. Acum, deși încerca să facă totul ca la carte, nimic nu mergea, totul necesita mai mult efort, parcă nu găsea motiv să miște un deget. Se întrebă confuză, gândindu-se la lucruri de care nu fusese preocupată înainte, dacă pierderea rolului de manager al lui Richie fusese, de fapt, la fel de bulversantă precum moartea lui. Cine spusese, probabil vreun ministru, că „Munca îți face bine”?

— Mamă? se auzi glasul lui Dilly în prag.

Chrissie tresări.

— Dumnezeule, credeam că toate sunteți plecate.

— Eram sus. Vrei o cafea?

— Tocmai am băut un ceai.

Dilly își plimbă privirea prin cameră, ca și cum își amintea ceva.

— Cam trist aici…

— Știu. Unde e Amy?

Dilly ridică din umeri.

— Habar n-am.

— Tamsin s-a dus la Robbie.

— Nimic nou sub soare.

— Dilly… începu Chrissie.

Privirea lui Dilly se îndreptă spre mama sa.

— Dilly, vrei să vii cu mine să vedem un apartament?

— De ce eu? întrebă ea cam fără chef.

— Tamsin e, de obicei, la Robbie. Amy pleacă în… ei bine, știi unde pleacă. Nu vreau să fac asta singură. Chiar nu vreau.

Se opri. Dilly își plecase capul, iar părul ei spălăcit și neted îi căzu peste față, ascunzându-i expresia.

— Te rog, vino cu mine. Mă ajuți, te rog?

Urmă o lungă tăcere. Apoi Dilly își dădu părul pe spate și-l netezi. Zâmbi stins spre mama sa.

— De ce nu?

Scott fredona. Pusese *American Songbook* al lui Rod Stewart în CD-player și cânta versurile. Deschisese ferestrele apartamentului și își așezase cuverturile pe pervaz, așa cum făcuse odinioară într-un sat elvețian, în singura excursie cu școala pe care-o făcuse vreodată, când fusese vorba să schieze, însă gașca lui preferase să se dea cu sănii de plastic pe omătul tare ca piatra. Satul era alcătuit pe jumătate din blocuri moderne și pe alta din mici căbănuțe de culoarea caramelului, cu obloane și grămezi de lemne frumos ordonate întinzându-se de-a lungul pereților. Peste balcoanele acestor căbănuțe, în aerul rece și limpede al dimineții, oamenii așezau cuverturi și perne, ce evocau imaginile de cântec de leagăn cu o gospodărie bine întreținută și cu pături umplute cu pene de gâscă. Așadar, în onoarea vizitei lui Amy, Scott își aerisea propriile cuverturi,

gândindu-se cu optimism la trenul care probabil traversa acum podul Tyne.

Tot în onoarea ei cumpărase noi așternuturi de pat. Îi luase o sâmbătă întreagă să aleagă, temându-se ca nu cumva să pară că a depus prea mult sau prea puțin efort. Se hotărâse, într-un final, pentru un set din bumbac, în dungi albe și gri care, spera el, părea destul de neutru încât să nu-l stânjenească pe niciunul dintre ei. Cumpărase și câteva prosoape noi, o sticlă de săpun lichid verzui și un bax de doze de Cola fără zahăr. Toate colegele sale de lucru beau Cola fără zahăr, atunci când făceau o scurtă pauză de la cafea sau alcool. Dacă lui Amy nu-i plăcea, avea de gând să le-o dea lor după plecarea ei. Dar pe moment, lui Scott nu îi stătea mintea la plecarea ei. În schimb, îi aștepta cu nerăbdare sosirea.

Buna lui dispoziție îl imunizase până și față de apelul de la mama sa, care în alte condiții l-ar fi înfuriat la culme. Îl sunase în seara de după expediția sa după așternuturi, spunându-i cu vădit triumf în voce că o sunase pe mama lui Amy și că se înțeleseseră ca fata să stea la ea, în Percy Gardens.

— Ce? strigase Scott. Ai vorbit cu ea?

— Da, răspunse Margaret cu glasul vibrând de satisfacție.

— Ei bine, jos pălăria, mamă.

— Mulțumesc.

— Deci, totul e aranjat?

— Da. Îmi pare rău să te dezamăgesc, dragule, dar ai să vezi că e mai bine așa.

— Totuși, nu stă atât de mult, remarcă Scott cu prefăcută nonșalanță.

— Patru nopți.

— A, nu. Doar trei.

— Ai spus patru nopți.

— Chiar așa? Nu-mi amintesc. Nu vrem să exagerăm la prima ei vizită.

— Patru nopți, rosti Margaret apăsat. De joi până luni. Patru nopți.

— Am schimbat planul, spuse Scott.

— L-ați schimbat?

— Mda. Așa am hotărât când i-am trimis biletele.

— Abia se merită să vină dacă stă doar trei nopți.

— Așa a vrut ea.

— Nu sunt prea sigură de asta.

— Totul s-a aranjat. E bătut în cuie. Ai s-o întâlnești vineri. Am de gând s-o aduc la Tynemouth duminică.

— Scott, îmi spui adevărul? întrebă Margaret suspicioasă.

Scott se uită la noile așternuturi pe canapeaua neagră, imaculate în ambalajul lor lucios, și zâmbi.

— Firește. De ce te-aș minți în legătura cu asta?

capitolul 16

Francis Leverton era mulțumit de nora sa. Miriam nu doar că arăta bine și născuse doi băieței în cinci ani, dar era, de asemenea, o femeie competentă și cu fler, care îi împărtășea opinia lui Francis că Mark nu-și lua în serios posibilitățile de afirmare profesională. Nu vorbiseră niciodată deschis despre Mark, despre posibilitățile și cusururile sale, dar între ei se instalase o înțelegere tacită că Mark avea nevoie de cineva care să-l îndrume, cu tact ce-i drept, în viață. Asta mai ales în cazuri când generozitatea lui firească ar putea să dăuneze familiei sau firmei.

O asemenea situație apăruse în cazul lui Chrissie Rossiter sau, cum îi spunea Francis Leverton, Chrissie Kelsey. Vreme de ani buni, Richie Rossiter fusese un obișnuit în casa lui Francis. Soția lui și surorile ei fuseseră admiratoare înfocate ale acestuia, mândre de faptul că împărțeau același cod poștal din Londra cu el. La moartea lui Richie, familia Leverton fusese în stare de șoc și plină de compasiune față de văduva și fiicele sale. Însă vestea că după atâta timp Chrissie tot nu era soția legitimă a lui Richie mai temperase din simpatie.

De aceea, când Mark sosise puțin mai târziu acasă pentru cina de vineri seara și își găsise părinții, soția, cât și pe fratele ei și pe soția acestuia așteptându-l la masă, fu nevoit să dea explicații. Tatăl său îi spusese, pe un ton măsurat, părintesc, că avocații nu sunt consilieri și că el, Mark, nu trebuia să confunde compasiunea cu ajutorul profesional pe care era mai nimerit să-l dea și pentru care să fie recompensat.

Francis îi aruncase apoi o privire lui Miriam, căutându-i sprijinul. Femeia însă nu păruse dispusă să-i fie complice. Era mai degrabă preocupată de carnea de pui pe care o pregătise, sperând să

corespundă standardelor înalte ale soacrei. Știa, de asemenea, că lucrurile care-l făceau pe Mark un soț mult mai bun decât socrul ei ar putea fi vreodată erau tocmai căldura sufletească și faptul că era gata să încalce regulile și să provoace normele de conduită, dacă avea impresia că obiceiurile de o viață deveniseră nimic mai mult decât niște obiceiuri. Așa că își luase furculița, îi zâmbise socrului său și îi spusese că era sigură că are dreptate, dar că nu exista o soluție universală la toate problemele umane cu care Mark trebuia să se confrunte zi după zi.

Mark rămăsese uimit. Era obișnuit să le țină piept amândurora deodată și de multe ori să recunoască, împotriva voinței sale, că se lăsase condus de sentimente. Dar iată-o la masă, ținându-i partea chiar împotriva tatălui său. Îi trimisese o privire plină de recunoștință și își aranjase butonii de la cămașă încât ea să vadă că îi purta pe cei de la Tiffany, cadou de la ea. La rândul ei, Miriam zâmbise către socrul său.

Fusese o seară lungă. Francis se răzbunase pentru trădarea lui Miriam prelungind rugăciunile și ritualul aproape cât un rabin. De asemenea, ținuse un lung discurs despre virtuțile distanțării profesionale față de dilemele personale, iar cumnata lui Miriam, care crescuse într-un mediu mai relaxat, în care serile de vineri abia dacă erau luate în seamă, devenise tot mai agitată, căutând din ce în ce mai evident să-i dea de înțeles soțului ei că era cazul să plece.

— Bona nu mai poate să stea… se scuzase ea.

La plecare, Miriam își sărutase socrul pe obraz și îi strânsese cu căldură brațul.

— Minunată cină, draga mea, dar eu, una, prefer să nu pun cimbru la pui, îi spusese soacra ei.

În bucătărie, printre vase și pahare murdare, Mark își puse brațele împrejurul soției sale.

— De ce-ai făcut asta? îi murmură el în păr.

Miriam ridică din umeri.

— Mi-a părut rău pentru ea. Pentru Chrissie.

— Nu pentru mine?

— Nu. Nu sunt oricum de partea ta? Mă întreb oare pe cine are ea să o sprijine?

Mark își desfăcu brațele.

— Cred că mama o judecă prea aspru. Imaginează-ți-o pe mama, cu toată îndărătnicia și temperamentul ei, convingându-l pe tata să facă măcar vreun lucru pe care n-ar vrea să-l facă.

— Exact.

— Părea atât de jalnică stând acolo, cu cafeaua în mână. Gândește-te că e o femeie de succes, o femeie frumoasă și capabilă, care vreme de atâția ani ba sprijinit pe omul acela să aducă bani în familie, iar acum totul s-a năruit ca un castel de nisip. El nici măcar nu s-a asigurat că familia îi va moșteni pianul. Cum să nu-ți pară rău pentru ea?

Miriam așeza farfuriile în mașina de spălat vase.

— Nimeni nu-ți reproșează asta. Eu, în niciun caz.

— I-am spus să-și vândă casa și să-și găsească de lucru. Orice, nu neapărat ceva legat de ceea ce obișnuia să facă.

— Ei bine, mi se pare frumos din partea ta. Nu chiar inimioare și floricele, doar frumos, spuse Miriam, îndreptându-se de spate. Și nu văd de ce nu ai ajuta-o, dacă ai avea un post liber la firmă, adăugă ea privindu-l drept în ochi.

— Pe bune?

— Asta e lumea în care trăim. Acum facem lucrurile altfel. Miriam se aplecă peste masă și îl sărută. Fără nicio lipsă de respect față de tatăl tău, desigur.

De la acea cină nu mai auzise nimic de la Chrissie Kelsey. După niște investigații discrete, Mark află că locuința ei din Highgate fusese scoasă pe piață, însă că banii ce i-ar fi rămas după plata ipotecii nu îi ajungeau să cumpere altceva și că familia căuta un apartament de închiriat. Din ce își dădea el seama, nu găsise încă un loc de lucru și

presupuse că își ducea traiul de pe urma unor sărăcăcioase economii și redevențe ce mai rămăseseră de la Richie, suplimentate de un credit bancar. Aversiunea față de credite era unul dintre puținele lucruri pe care Mark le avea în comun cu tatăl său.

Realiză că se lăsase afectat de încurcătura în care se afla Chrissie. Într-o mai mică măsură, îi atrăsese interesul și lui Miriam, pentru că era o dilemă atât de specifică timpurilor noastre. O femeie cu mai bine de două decenii de experiență profesională, trasă în vâltoarea unei legi care încă pretindea ca oamenii să fie căsătoriți dacă voiau să se bucure de o scutire de taxe. Ca avocat, vedea clar această anomalie. Ca bărbat, o simțea aproape visceral. Vorbele aspre ale mamei și mătușilor sale la adresa lui Chrissie, pe care o vedeau ca pe un fel de seducătoare care îl răpise pe Richie dintr-o căsnicie fericită, provocând numai durere în jur pentru scopurile ei egoiste, erau aberante. Când se cunoscuseră, Richie era deja un bărbat de vârstă mijlocie, nu un băiețel impresionabil și, prin urmare, mai responsabil, în ochii lui Mark, decât fata pentru care-și părăsise nevasta. Și, până la un punct, fata aceea reușise să înfăptuiască o bună parte din ceea ce îi promisese. Richie cântase la televiziunea națională, cântase la London Palladium, cântase unor membri ai familiei regale. Însă el ezitase undeva. Alesese să vină în sud, să aibă un cămin împreună cu ea, să facă trei copii cu ea, dar niciodată nu dusese lucrurile până la capăt, nu renunțase să se uite din când în când peste umăr. Și tocmai din cauza reticenței lui de a se dedica în întregime relației lor, menținând întotdeauna o portiță de scăpare deschisă, Chrissie se vedea acum mai neajutorată decât fusese probabil până și în vremea adolescenței și, fapt curios având în vedere experiența ei, incapabilă să-și mai găsească un loc în singura lume pe care o cunoștea.

— Nu încerca să fii cavalerul ei în armură strălucitoare, îi spusese Miriam. Și să nu o iei de sus. Trebuie să aștepți. Poate că așa am să încetez să-ți iau fidelitatea drept un lucru înțeles de la sine, zâmbise ea, jucându-se cu verigheta.

Într-un fel straniu, tatăl său fusese cel care pusese lucrurile în mișcare. În afară de aforismul lui Andrew Carnegie, cealaltă zicală dragă tatălui său era „Norocul ține cu cei cu mintea deschisă". Francis se mândrea cu faptul că are o minte deschisă spre orice nouă oportunitate și că devenise fiul de care tatăl său să fie mândru, un fiu care adusese o contribuție importantă în dezvoltarea firmei. De asemenea, nu ratase niciodată ocazia să-i laude lui Mark virtuțile unei minți vigilente. Și nu fără roade. Mintea lui Mark, preocupată de situația lui Chrissie și de condiția generală a femeii în societatea actuală, veni dintr-odată cu o soluție tocmai când schimba cele câteva replici de rutină cu recepționera.

— Bună dimineața, Teresa.

Femeia îi zâmbi mecanic.

— Bună dimineața, domnule Mark.

— Totul e în regulă?

— Ca de obicei. Știți cum e, ridică ea din umeri.

Mark se opri în loc, cu servieta în mână.

— Cum anume e?

Teresa își împinsese ochelarii peste părul negru. Acum îi coborî din nou pe nas și râse sfios.

— Nu trebuie să vă deranjați cu problemele mele, domnule Mark…

Mark își puse servieta jos.

— Ba da. Care e problema?

Teresa oftă. Apoi îl privi țintă pe Mark prin ochelarii ei și spuse:

— E vorba de partenerul meu de viață. Și-a deschis o afacere în Canada.

— Canada?

— Edmonton. Vrea să ne mutăm în Edmonton.

Masa din bucătărie era aproape în întregime acoperită cu sticle, borcane și pachete deschise. Chrissie, echipată cu un șorț de plastic, golea metodic enormul frigider pe care Richie o convinsese să-l cumpere cu doar opt luni în urmă, pentru că, spunea el, fetele s-ar bucura să aibă un frigider care producea cuburi de gheață, gheață pisată și apă rece la atingerea unui buton.

Pe moment, frigiderul era întruchiparea amară a tuturor temerilor lui Chrissie despre prezent și a amintirilor neplăcute. Monumental și rece, regurgitând o nesfârșită cantitate de lucruri pe jumătate mâncate, lucruri extravagant de inutile sau expirate, dacă nu de-a dreptul gunoaie – ce Dumnezeu căuta acolo un pachet de șireturi de jeleu cu aromă de căpșuni? –, frigiderul era pentru ea reproșul manifest al tuturor anilor de risipă nepăsătoare, care în retrospectivă îi păreau odioși și de neiertat. Borcanele de murături cu mărar din America, maioneza franțuzească, gemul elvețian din cireșe negre, organice, totul o făcea să fiarbă de furie și regret. Mai ales că Richie, care nu bea deloc apă rece și nu suporta gheața în whisky, ignora tot ce era în frigider, în afară de lucruri precum laptele sau untul. Se uită, cu un amestec de disperare și dezgust, la borcanul de sos de trufe negre expirat pe care-l ținea în mână. La ce se gândise pe vremea aceea? Richie și fetele mâncau doar ketchup. Pentru cine fusese totul?

— Vai ce scârbos, făcu Amy

Se oprise în pragul bucătăriei, cu un teanc de hârtii A4 într-o mână și cu o cană în cealaltă.

Chrissie așeză cu zgomot borcanul lângă o cutie de ouă și un bulgăre de ceva, înfășurat într-o folie de plastic.

— Vom mânca tot ce pot salva de-aici până să mai cumpăr măcar o felie de pâine.

Amy se apropie de masă și aruncă un ochi pe ea. Așeză cana în mijlocul haosului și ridică bulgărele.

— Ce-i asta?

— Brânză, oare?

Amy strânse puțin.

— Prea moale.

— Brânză de vaci.

Amy aruncă brânza în coșul de gunoi.

— Bună de aruncat.

— Să nu mai arunci nimic înainte să-mi arăți ce e.

Amy contemplă masa.

— E scârbos.

— Da, sunt de acord. E scârbos. Mai scârbos e faptul că totul a fost cumpărat de noi. Dar nu irosim nimic. Nu ne putem permite.

— Poate, când mă întorc, nu va mai fi nimic din chestiile astea.

Urmă o tăcere bruscă și apăsătoare. Chrissie stătea lângă frigider, uitându-se înăuntru. Amy traversă bucătăria cu cea mai mare nepăsare de care era capabilă și porni ceainicul.

— Ai verificat dacă are apă? întrebă Chrissie.

Amy oftă. Opri ceainicul, puse foile jos, îl duse la chiuvetă, îl umplu și-l aduse înapoi.

— Nu are rost să te prefaci că nu plec, spuse ea.

Chrissie așeză un teanc de pachete deschise de mezeluri pe masă.

— Nu la asta-mi stă gândul.

Amy așteptă. Se uită la însemnările ei. Citate în spaniolă, preferatele ei subliniate cu roșu. Învățatul era plictisitor, dar spaniola era o limbă numai bună pentru declamarea eventualelor nemulțumiri.

— M-a sunat femeia aceea, spuse Chrissie.

Amy se întoarse la masă să-și ia cana.

— Ceai?

— M-ai auzit?

— Da. Ceai?

— Nu, mulțumesc. M-a sunat să-mi spună că nu trebuie să-mi fac griji că vei sta în apartamentului fiului ei, pentru că vei locui la ea.

Amy scoase niște pliculețe dintr-un sertar.

— O cheamă Margaret. Și pe el, Scott.

Chrissie tăcu.

— N-are nimic de-a face cu ea, rosti Amy.

— Ea crede altfel.

— Ei bine, nu-ți face griji, voi proceda cum cred mai bine, spuse Amy, turnându-și apă în cană.

— S-ar putea să nu ai de ales. Tot așa cum nici eu nu am avut de ales.

Amy se duse cu cana în mână spre chiuvetă. Privi grădina în paragină și spuse:

— Nu mă duc la ei, mamă. Ți-am spus. Mă duc să văd unde a crescut tata. Să văd de unde provine o jumătate din mine.

— Știu, Amy. Știu că tu crezi…

— Nu vreau să vorbesc despre asta! țipă Amy. Nu mai vreau să vorbesc nimic! Am un examen mâine și unul vineri, apoi sunt liberă să merg la Newcastle și nimic nu are să schimbe asta!

Chrissie își încrucișă brațele și ridică privirea spre tavan.

— Fii măcar recunoscătoare, continuă Amy, tot pe un ton mânios, dar mai încet, că nu mă duc să chefuiesc după, ca restul. Să petrec și să vorbesc cu unii și cu alții.

— Să vorbești? Ce-i rău în asta?

— Dumnezeule! Tu chiar crezi că petrecere înseamnă petrecere și vorbit înseamnă vorbit?

Chrissie se uită nedumerită la Amy.

— Ce înseamnă atunci?

Amy trecu pe lângă ea, cu cana de ceai în mână. Se opri în prag și spuse apăsat:

— Sărutat.

Chrissie tresări.

— Deci e mai bine să fiu în Newcastle, nu crezi? rosti Amy provocator.

Tocmai atunci sună telefonul. Amy așteptă, cu citatele și ceaiul în mâini.

— Alo? Domnule Leverton. Mark. Cum…

Se opri, apoi se întoarse cu spatele la Amy, ca și cum apelul era personal și se îndepărtă încet de ea.

Amy privi curioasă. De obicei, veștile de la domnul Leverton erau unele rele. De ce Chrissie îi vorbea cu o voce atât de caldă, de ce părea atât de ușurată, ținând telefonul ca pe o relicvă sfântă?

— A, făcu Chrissie, mirată, dar nu nemulțumită. Ah. Ei bine, e foarte drăguț din partea…

Se opri. Apoi, cu mâna liberă își desfăcu șorțul și-l trase peste cap.

— Sigur că da. Le voi spune. Mă voi gândi… Aruncă șorțul pe cel mai apropiat scaun. Nu vreau să mă crezi nerecunoscătoare. Nu e cazul. Sunt foarte recunoscătoare. E foarte frumos din partea ta… Se opri din nou și-și desfăcu părul din elastic. Mulțumesc. Mulțumesc foarte mult. Da, mă voi gândi bine. Te sun cât de repede. Mulțumesc.

Luă telefonul de la ureche și rămase locului în bucătărie, cu spatele la Amy.

Tânăra luă o gură de ceai și tuși ca să-și facă amintită prezența.

— Deci, ce se petrece?

Robbie îi construise lui Tamsin un dulap exact după specificațiile ei. Umplea spațiul dintre peretele șemineului (nefuncțional) din dormitor și peretele exterior al clădirii. Era dotat cu rafturi glisante, agățători și suporturi ingenioase de pantofi, care ocupau podeaua dulapului ca un regiment de acadele. Robbie, care prefera culorile închise și suprafețele mate, ar fi vrut să-l vopsească într-o culoare ce s-ar fi potrivit cu tăblia patului, îmbrăcată în piele cafenie, dar Tamsin voia ceva mai feminin, așa cum voia și alte materiale care să mai deschidă oarecum cafeniul omniprezent. Conform dorințelor ei, noul dulap de haine fusese pictat într-un verde pal, iar mânerele erau rotunde, de sticlă, ornate cu pete verzui. Pe pat erau întinse perdele noi, albe, cu un delicat model floral în roz și crem, cu frunze verzi.

Tamsin era foarte mulțumită de dulap. Stătea înaintea lui, cu mâinile pe fiecare ușă, admirând

lumina automată, interiorul imaculat, oglinda lungă pe care Robbie o fixase pe spatele ușii din dreapta. Bărbatul aștepta o clipă, urmărindu-i reacțiile, desfătându-se la ideea că amândoi erau mulțumiți, apoi veni în spatele ei și îi cuprinse mijlocul cu brațele.

— Nu mai ai scuze acum, spuse el.

Tamsin se încruntă, aproape imperceptibil. Se gândea, la modul foarte abstract, unde să-și pună gențile.

— Ce-ai zis?

— Ți-ai primit dulapul. Acum poți să-ți muți lucrurile. Nu ai de ce să nu o faci.

Tamsin îi puse o mână pe obraz, apoi și-o retrase.

— Îmi place foarte mult dulapul.

— Mă bucur.

— Parcă e din *Totul despre Sex.*

— Bine.

Tamsin își puse mâinile pe brațele lui, desprinzându-se din strânsoare.

— O să fac asta…

— Când?

— Curând.

Robbie îi dădu drumul și se așeză pe marginea patului.

— Tam, spui asta de luni de zile. Acum casa ta e scoasă la vânzare, ți-ai primit dulapul și viața mea îți stă la dispoziție. Ce mai aștepți?

Tamsin se întoarse. Se uită pe fereastră și apoi la Robbie.

— Mama a primit o ofertă de lucru, spuse ea.

— Grozav!

Tamsin își prinse mai bine părul într-o coadă la ceafă.

— Nu știu.

— Ce nu știi?

— Nu e o slujbă prea bună…

— Ce-ar trebui să facă?

— Recepționeră.

Robbie aşteptă o clipă. Încercă să nu fie distras de implicaţiile de a o avea acolo, în dormitorul lui, în faţa dulapului pe care-l proiectase şi construise pentru ea.

— Dar şi tu eşti recepţioneră.

— Da, dar…

— Dar ce?

— Ce-ar spune tata? Ce-ar crede tata dacă ar şti că mama are o slujbă sub demnitatea ei, o slujbă de recepţioneră?

Robbie căzu pe gânduri. Îşi amintea de Richie ca de un om blând, ospitalier, care trăise pentru fetele şi muzica lui. Mama sa fusese o admiratoare înfocată a lui Richie Rossiter, iar asta însemna că Robbie fusese destul de intimidat când îl întâlnise prima oară. Dar în carne şi oase, Richie nu era intimidant, era relaxat, simplu şi prietenos. Era unul dintre cei mai puţin snobi oameni pe care Robbie îi întâlnise, oricum, mult mai puţin înfumurat decât propriii lui părinţi, care încă se mândreau că fiul lor merge la lucru în costum.

„E un costum făcut la duzină, nu tocmai un Savile Row”, îi spusese el odinioară mamei sale.

— Cred, îi spuse el lui Tamsin, că l-ar durea în cot de asta.

Tamsin îşi încrucişă braţele la piept. Apoi le coborî şi îşi netezi imaculata bluză de bumbac.

— Ce-i?

Tamsin clătină din cap fără să scoată o vorbă.

— Poate că nu e mult, dar cu tine aici şi Dilly muncind, sunt mai mulţi bani decât nimic, nu?

— Poate, spuse Tamsin.

— Nu vrei ca ea să muncească?

— Ba da…

— Tamsin?

— Ce e?

— Nu vrei să facă exact ce faci şi tu?

— Dă lucrurile peste cap. Nu-mi pare o idee bună.

Robbie îi luă mâna în palme. Adoptă tonul tatălui său, când pe mama sa o apucau pandaliile, un ton afectuos, dar ușor ironic.

— Hei Tam, tu ai gândirea practică în familia ta, tu cauți să pui lucrurile în mișcare.

Nu se uită la el.

— Aș vrea să facă ceva mai bun.

— Care ar fi?

— Ceva managerial. Așa cum mama e obișnuită. Asta nu e tocmai o carieră de viitor, nu? Spune că altceva nu-și găsește acum și că orice slujbă e bine-venită, dar cred că ar trebui să mai caute. Oare acceptă postul doar pentru că domnul Leverton s-a purtat frumos cu ea?

Robbie se ridică, luându-i și cealaltă mână.

— Ce părere au surorile tale?

Tamsin pufni.

— Ce le convine lor, desigur.

Robbie așteptă o clipă, apoi îi lăsă mâinile lui Tamsin să cadă și își puse din nou brațele împrejurul ei. Își odihni obrazul pe tâmpla ei, cu privirea ațintită pe dulapul verzui, umplându-l în minte cu hainele ei.

— Atunci de ce nu le lași să se descurce și nu vii să locuiești cu mine? întrebă el blând.

Nimeni nu o întrebase despre examene. Nimeni din familia ei nu vorbea spaniola, nimeni nu știa sau nu îi păsa cine fusese Lorca, sau Galdos, sau Alas. Când se întorsese de la școală, în starea de tensiune dată de efortul mental, nu găsi pe nimeni, fiindcă Tamsin se dusese direct la Robbie după lucru, iar Chrissie și Dilly nu se întorseseră de la vizionarea apartamentului.

Nimeni nu o întrebase dacă voia să se ducă să vadă și ea apartamentul. Nu că ar fi vrut – îl vedea ca pe un rău necesar, însă unul ce putea fi amânat –, dar i-ar fi plăcut să fie invitată, i-ar fi plăcut să o audă pe Chrissie spunând „O, putem să amânăm totul până când termini examenele și poți să vii cu

noi”. Evident că nu o făcuse. În schimb, o întrebase pe Dilly când are timp liber la colegiu și făcuse programarea în funcție de asta. Amy se gândise, într-un ungher îndepărtat, dar important al minții, că o întâlnire programată la ora trei ar fi însemnat că aveau de gând să se întoarcă înaintea ei, să o întâmpine și, în funcție de rezultatul examenului, să o felicite sau să-i aranjeze o execuție publică.

Dar nu era nimeni. Casa era goală și tăcută. Niciun mesaj pe căsuța vocală, niciun contact pe Facebook care să merite vreo atenție. Cum era lihnită de foame, își prăjise prea multe felii de pâine și le mâncase prea repede, apoi băuse și o sticlă expirată de Sevenup despre care Chrissie spusese că trebuie consumată înainte să mai cumpere orice lichid în afară de lapte. I se făcuse rău și se simțise groaznic, amețită de senzațiile extreme ale zilei, așa că se întinse pe masa din bucătărie, cu fața lângă bolul de fructe.

Familia ei nu păru câtuși de puțin surprinsă să o găsească astfel când ajunseră într-un sfârșit. Chrissie și Dilly erau entuziasmate de apartament. Dilly, mai ales, îl îndrăgise imediat, văzând noi posibilități de a trăi cu totul altfel și trecuse pe lângă Amy trăncănind.

— Vai, săraca de tine, așa de rău a fost, nu-i nimic, mai ai numai unul!

Tamsin venise mai târziu, deosebit de preocupată de ceva, și o asigurase pe Amy că e cât se poate de norocoasă că se confruntă doar cu niște lucruri de o natură atât de tranzitorie și de trivială precum examenele.

Lui Amy nu-i rămăsese altceva de făcut decât să se retragă în dormitor. Cutia cu flautul era pe pat, unde o lăsase, însă nu avea nicio tragere de inimă să o deschidă, cum nu avea chef nici să se uite la laptop, sau la posterul cu Duffy, sau la poza tatălui de când era bebeluș. Surprinzător, dar n-avea chef nici măcar să plângă.

Se aplecă și puse cutia cu flautul pe podea. Apoi se lungi în pat și dădu din picioare până când pantofii îi căzură pe covor. Cu privirea ațintită la tavan, se forță să nu se mai gândească la mama, surorile sau la tatăl ei.

— Viitorul, spuse ea cu voce tare. Gândește-te la viitor.

Își ridică brațele și își împleti degetele. Se opri și-și ținu răsuflarea pentru o clipă.

— Newcastle, șopti ea în liniștea dormitorului. Newcastle!

capitolul 17

Scott era deja pe peron cu jumătate de oră înainte să sosească trenul lui Amy. Se hotărâse să nu o sărute când se vor întâlni, decât dacă lua ea inițiativa, dar totuși se bărbierise, se spălase foarte bine pe dinți și ștersese prin baie cu prosopul pe care-l folosise după duș și, în general, încercase să se asigure că nu era nimic prin apartament, sau în privința lui, care să o deranjeze în vreun fel. Ajuns la gară, își cumpărase un ziar și o sticlă de apă, ambele îndeajuns de neutre încât să-i servească drept accesorii, și începu să se plimbe în sus și-n jos pe peron până ce trenul de Londra ajunse pe neașteptate, luându-l prin surprindere, și trebui să o ia la fugă ca să ajungă la vagonul de clasa a doua până ca Amy să coboare și să aibă măcar o secundă de îngrijorare.

La început, nu reuși să o vadă. În fața lui era furnicarul obișnuit de oameni cu bagaje, cărucioare și copii, dar nici urmă de Amy printre ei. În loc să o caute, Scott începu să intre în panică, să se întrebe ce naiba are să se facă dacă ea se răzgândise în ultima clipă, dacă ajunsese până la gară și o luase un val de anxietate și de loialitate instinctivă pentru mama ei, silind-o să se întoarcă din drum. Toate grijile îi dispărură când o observă, stând pe loc, și privind în jur cu o siguranță care-l făcu să se rușineze că se îndoise de ea.

Era mai înaltă decât și-o amintea. Purta jeanși și un hanorac peste tricou. Părul, pe care ultima oară îl văzuse desfăcut, îi era prins la spate cu o eșarfă de bumbac. Avea un rucsac pe un umăr și ținea o pereche de ochelari de soare, cu unul din brațe într-un colț al gurii, și rămăsese aproape de ușa trenului din care tocmai coborâse, scrutând peronul dintr-o parte în alta, căutându-l pe el, dar fără urmă de îngrijorare. Când îl văzu, își luă ochelarii din gură și-i făcu semn cu mâna,

zâmbind, iar Scott se simți invadat de bucurie, ușurare și o timiditate care aproape că-l pironi locului.

— Bună, spuse Amy, încă zâmbind.

— Ai ajuns.

Nu-i întinse mâna, nici nu dădu să-l sărute. Însă zâmbea.

— Sigur că da.

— Mă cam întrebam…

— Dacă nu voi veni?

— Păi, e un drum destul de lung.

— Nu, nu e. Doar am spus că vin, nu?

— Așa e.

Simțea că se uită prea insistent la ea. Amy făcu un gest cu ochelarii.

— Frumoasă gară.

— Da. Suntem foarte mândri de ea.

Amy făcu un pas înainte.

— Sunt aici, spuse ea.

— Da.

— Chiar sunt aici!

Scott se relaxă brusc. Ridică mâinile și o apucă de umeri.

— Într-adevăr. Și ți-ai trecut toate examenele. Ai terminat cu școala!

Amy se uită drept în ochii lui.

— Mulțumită ție, frate mai mare.

Apoi se întinse și-l sărută pe obraz. Scott o strânse de umeri și apoi îi dădu drumul.

— Oficial, nu ești aici până duminică.

— Bine, rosti ea, cu cel mai drăguț rânjet pe chip.

— Sosești aici duminică dimineața. Poți să ții minte asta?

— Sigur.

— Bine, spuse el, luându-i rucsacul. Ce facem acum? Vrei o cafea?

Amy îl apucă de brațul liber.

— De fapt, am nevoie la baie. Poți să ai grijă de rucsac? Am flautul înăuntru.

Aproape singura persoană care dormise în camera de oaspeți din Percy Gardens fusese Scott. Când se mutase aici, Margaret cochetase în secret cu ideea de a avea oaspeți ocazionali, care să se bucure de priveliștea mării de la ultimul etaj, de baia cu mochetă și suport de prosoape încălzit, de micuța cameră de alături, cu un pupitru și cu toate cărțile din adolescența lui Scott aranjate în ordine alfabetică pe rafturi crem. Niciodată nu se gândise exact cine vor fi fantasticii ei oaspeți și, abia după ce pusese draperiile de pânză la ferestre, realizase că singurul om care avea să ocupe camera – și asta din an în paști – era Scott, care nu se sinchisea de patul de o persoană cu tăblie capitonată, de păturile de bună calitate și de fierbătorul electric pentru ceaiul de dimineață. Nu comentase totuși, chiar dacă azvârlea păturile pe jos din pricina înălțimii lui, arunca prosoapele pe podea și nu trăgea draperiile să admire priveliștea. Când stătea la ea, îl auzea mișcându-se din dormitorul ei situat exact sub cameră și se gândea la contrastul absolut între dormitorul în care stătea aici și apartamentul lui din clădirea Clavering, care avea doar un pat negru de fier într-o cameră cu pereți netencuiți, în care se vedeau cărămizile, cu gresie, ferestre cu rame de metal și grinzi de oțel pe tavan. Margaret își aminti că nici măcar nu avea draperii.

Oricât de nepotrivită ar fi fost camera de oaspeți pentru fiul ei, cu siguranță nu era mai potrivită pentru o adolescentă. Amy era, probabil, obișnuită cu un decor mai modern, cu un mediu mai tineresc, culori mai vii, lumină puternică și un duș. Margaret putea să facă o serie de ajustări, să pună prosoape albe și săpun nou și să ia cuvertura greoaie de pe patul în care Amy trebuia să doarmă, dar nimic nu putea să facă încăperea mai potrivită pentru o fată de optsprezece ani. O fată de optsprezece ani din zilele acestea. Când Margaret avea optsprezece ani, împărțea dormitorul și patul

cu sora ei și își țineau hainele atârnate în cuie de lemn prinse de pereți. Nu avusese un dulap până se căsătorise, nici nu încape vorba de un covor. Se uită la Dawson, care urcase cu ușurință surprinzătoare la etaj și acum inspecta camera.

— S-ar putea să fie alergică la pisici. Dacă o faci să strănute, te închid în bucătărie.

Dawson păși agale pe covor și sări pe patul pe care Margaret abia ce terminase să-l facă. Adulmecă pernele. Apoi se întoarse și începu să se rotească în cercuri, apoi se tolăni pe cuvertură, închizând ochii și turtindu-și urechile, pregătit să o audă pe Margaret spunându-i să se ridice și să se dea jos din pat numaidecât.

Însă ea nu avu nicio reacție. Traversă camera și aranjă niște ornamente de pe un scrin, după aceea deschise șifonierul și inspectă umerașele, apoi se duse la fereastră, privind marea de la începutul verii, albastră-cenușie sub cerul cenușiu-albastru. Dawson deschise precaut ochii și urechile îi reveniră la normal.

— Știi ceva, începu Margaret, dar se opri.

Ridică ghinda de lemn de la capătul jaluzelei și o cercetă.

— Știi, sunt foarte agitată, spuse ea, cu spatele la Dawson.

Scott deschise ușa apartamentului și îi făcu loc lui Amy să vadă interiorul. Ea cercetă locul pentru un timp, apoi făcu un pas înăuntru.

— O, ce tare, spuse ea.

Scott o urmă și închise ușa. Își dădu rucsacul de pe umăr și-l așeză cu grijă pe podea.

— E fantastic, continuă Amy.

Începu să umble atentă prin cameră, pas cu pas, fără a face zgomot cu ghetele ei de pânză. Scott rămase locului, urmărind-o cu privirea. Amy se uita dintr-o parte în alta, la bucătărie, la canapeaua neagră, la cărămizile de pe pereți, la colecția lui Scott de reproduceri după fotografii de Cartier-

Bresson. Când ajunse la pian, se opri și își așeză ușor mâinile pe el.

— Arată așa de bine aici.

Scott înghiți în sec.

— Chiar crezi asta?

Amy încuviință.

— La noi stătea pe un covor. Tata nu suporta faptul că stă pe covor, dar mama a spus că era nevoie, să izoleze zgomotul, din cauza vecinilor. Arată mult mai bine pe o podea goală.

Scott se îndreptă spre ea.

— Îți place priveliștea?

Amy ridică privirea.

— O, Dumnezeule mare…

— Îți amintești că m-ai întrebat despre podul Tyne? Acela e podul Tyne.

Amy ridică mâna și arătă.

— Și ce e aia? Chestia argintie.

— E arena Sage.

— Sage…

— Are două săli de concert, un centru de educație muzicală, o sală de muzică pentru copii, e casa orchestrei Northern Sinfonia. Benny Goodman a cântat acolo anul trecut. La fel și Peggy Seeger.

— E atât de diferit, ca și cum aș fi în altă țară.

— Da.

Amy se uită la pian.

— Mă gândesc…

— Ce?

— Mă gândesc că a ajuns, în sfârșit, acasă.

— Deși probabil a fost făcut în America.

Îi trimise un zâmbet rapid.

— Nu cred că vrei să devin prea sentimentală.

— Nu prea.

Își plimbă din nou privirea prin apartament.

— E atât de grozav.

— Și mie-mi place. Deși mama nu înțelege. Nu poate să înțeleagă. Crede că numai un barbar poate trăi într-un asemenea loc.

— Hai să nu vorbim de mame.

— De-acord.

— Cât timp sunt aici, nu vreau să mă întreb dacă nu ar trebui să fiu aici.

— Nu-ți voi mai aminti de asta.

— Unde dorm?

Scott ocoli pianul și deschise ușa de la dormitor.

— Aici.

Amy observă lipsa de obiecte, mărimea ferestrei și orga electronică de la capătul patului.

— Super.

— Eu voi dormi pe canapea.

— O, nu vreau să te deranjez atât.

— Îmi place să dorm pe canapea. De multe ori am adormit pe ea, în mod neintenționat, dacă mă înțelegi.

Amy se așeză pe marginea patului și se lăsă pe spate, întinzându-și mâinile pe noile așternuturi, cu urme de la ambalaj.

— Ce facem acum?

Scott stătea sprijinit de tocul ușii. Își încrucișă brațele la piept. Se simțea cuprins brusc de o exaltantă senzație de libertate, presimțind că următoarele câteva zile nu vor fi otrăvite de trecut, fie el îndepărtat sau recent, că Amy venise nu atât din motive de familie, cât pentru ea însăși, ceea ce îl eliberase și pe el în mod miraculos.

— Să vedem. După ce-ți arăt puțin orașul și mâncăm ceva, te voi duce la un club cu muzică folk.

Amy se ridică în coate.

— Un club de folk?

— Ești în Newcastle. Locul de naștere al tradiției folk. Te voi duce să asculți o fată care cântă jazz și folk. La flaut.

— Uau, ce frumos! Răspunse bucuroasă Amy.

— A sunat domnul Harrison, anunță Glenda.

Uită în mod convenabil că mai întâi sunase secretara domnului Harrison, dorind să-i vorbească

lui Margaret, iar când Margaret nu sunase înapoi, domnul Harrison sunase în persoană, așteptându-se cumva ca prezența lui de celălalt capăt al liniei telefonice să fie suficientă să o invoce pe Margaret.

— A, da.

— Vrei să știi de ce?

— Nu neapărat.

Glenda continuă să bată la tastatură. În opinia ei, era o mare diferență între a fi încăpățânat și a nu pleca urechea la lingușiri și, pe de altă parte, a refuza orice discuție ca un adolescent posac. De asemenea, își dăduse seama că dacă îi ignora atât pe Margaret, cât și pe Bernie – două firi foarte diferite, a căror unică trăsătură comună era o îndărătnicie dusă la absurd –, vor capitula în fața indiferenței ei cu mult înainte ca ea să cedeze din milă. O urmărea pe Margaret cu coada ochiului, dar continuă să se uite direct în monitor.

— Nu mă pot concentra azi, rosti Margaret din senin.

— E venirea fetei aceleia, spuse Glenda, după o clipă.

— N-am mai avut pe cineva în casă de șaptesprezece ani, de când Scott era de vârsta aia. Acum mai bine de douăzeci de ani. Cerule, oare cu ce se hrănesc?

— Cu ce le dai.

— Măcar duminică prânzim la Grand Hotel. Am aranjat cu Scott. I-am spus, duminica luăm prânzul și nu cumva să vii în pantofi sport.

— N-am fost niciodată la Grand Hotel.

— Cum așa, dragă? Te duc la a cincizecea ta aniversare.

— A fost acum patru ani.

— Atunci la a șaizecea.

— S-ar putea să fiu moartă până atunci.

Margaret se întoarse spre ea.

— Nu vorbi prostii.

— E o fată atât de norocoasă. Doarme în camera ta de oaspeți, ia prânzul la Grand Hotel.

— E fiica lui Richie.

— Nu-i vina ei.

— Glenda, ce anume voia Bernie Harrison?

Fără grabă, Glenda răsfoi printre foile de pe birou după biletul în care-și notase mesajul.

— A spus că are doi oameni pe care ar vrea să-i asculți, doar să-i dai o opinie, un cântăreț și un pianist, și că ar vrea să te invite la cină sau cocteil sau la cocteil și cină. Ți-a dat de ales între cinci zile diferite.

— Cinci?

— A spus că nu se poate să invoci vizita la dentist cu cinci ocazii diferite și să scapi basma curată.

— Eu nu mă duc la dentist seara.

Glenda îi întinse bilețelul.

— Omul ăsta nu știe când să se dea bătut.

— Nu.

— O ține pe-a lui încontinuu.

— E foarte serios.

— Glenda, n-am ce să-i ofer. Nimic nou, în orice caz.

— Pe el nu-l interesează ceva nou.

— Dar am nevoie de asta. Sunt împotmolită.

— Nu începe din nou, spuse Glenda.

— Îl sun mâine.

— L-am spus că-l suni azi, până la încheierea programului.

— Și ce anume te aștepți să-i spun?

Glenda mai tastă câteva cuvinte. Apoi spuse, fără să se uite la Margaret:

— De ce nu-l inviți tu la prânz? La Grand Hotel. Nu ți-ar fi și ție mai ușor, decât să luați prânzul în trei, cu tine plângându-te de încălțămintea lui Scott?

Luară un taxi spre club. Amy presupusese că Scott avea mașină, dar el îi spuse că nu avea

nevoie, fiindcă locuia în zona centrală a orașului. Felul în care vorbise o făcu să se întrebe dacă știe să conducă și pentru prima oară de când sosise în Newcastle se simți stânjenită, prea stânjenită ca să-l întrebe ceva atât de personal. Era, într-un fel, ca și cum ar întreba pe cineva dacă știe să citească, mai ales un bărbat, așa că nu scoase o vorbă și urcă după el în taxi, reținându-și impulsul de a observa că membrii familiei ei nu foloseau taxiul, că fie Chrissie sau surorile ei conduceau – îi displăcea să călătorească atunci când Dilly era la volan –, fie foloseau transportul în comun.

— O luăm spre sud, peste râu. Ne îndreptăm spre Washington, o informă Scott.

Amy privi pe fereastra taxiului. Orașul Newcastle îi părea, așa cum se întâmplase și întreaga după-amiază, dramatic de străin. Nu se așteptase la dealuri, la arhitectura grandioasă, la un râu atât de mare, cu poduri parcă desprinse din poveste. Nu se așteptase nici la atâta energie, la numărul mare de tineri de vârsta ei care forfoteau pe străzi. Se simți desprinsă din mediul familiar și transpusă într-o versiune fantastică a acestuia – era, până la urmă, tot Anglia, și aici se vorbea o engleză remarcabilă ceea ce trezi în ea o puternică și înviorătoare senzație de explorare. Mai devreme, Scott petrecuse întreaga după-amiază arătându-i centrul orașului. Bătuseră în lung și-n lat străzile abrupte, aproape parcă ieșite dintr-un decor de teatru, pe lângă biserici și catedrala St Mary, pe lângă Charlotte Square și Black Friars, ocolind Castle Keep și Moot Hall, pe lângă casa memorială Bessie Surtees, cu nenumăratele ei ferestre medievale, și Earl Grey, cu un paratrăsnet în spate, ce se înălța la mai bine de patruzeci de metri deasupra pușților care fumau tolăniți pe scările de piatră. Era uimită, încântată, departe de casă și recunoscătoare lui Scott că nu îi spunea o vorbă, că doar stătea lângă ea în taxi și conversa din când în când cu șoferul.

Pe când Amy contempla râul și cerul, ajunseră pe o șosea largă ce se îndrepta spre sud și începu să se simtă ca în copilărie, pe bancheta din spate a mașinii, fără puterea de a face sau spune ceva, purtată undeva și pusă jos la indicațiile cuiva.

Taxiul opri lângă o clădire mare, modernă, înaintea căreia se întindea o parcare asfaltată. Amy se așteptase să fie dusă într-un demisol.

— Aici e?

— În fiecare vineri, rosti Scott.

Plăti taximetristul fără discuții, așa cum Amy își amintea că o făcea și tatăl său. De ce oare bărbații nu se sinchiseau de gestul de a da bani în aceeași măsură precum femeile?

— Clubul de folk Keel Row. E un centru de arte. Orice cântăreț de folk care se respectă ajunge pe-aici în turneu.

Interiorul îi aminti cumva lui Amy de o școală. Pereți verzui, aviziere și șiruri de scaune lângă multe uși închise. Scott își trecu brațul pe după cotul ei și o conduse din coridor într-o încăpere ce-i amintea de un hambar, plină de scaune și mese, cu o mică scenă la capăt și câteva microfoane așezate în suporți. Amy își plimbă privirea prin încăpere.

— Sunt cea mai tânără persoană de-aici!

— Da. Dar vezi câți oameni sunt aici. Vin în fiecare vineri.

— Sunt mai în vârstă decât tine…

— Sunt buni cunoscători de muzică. Așteaptă doar. Ai să vezi când începe.

— Bine. Te cred.

— Crede-mă, îi zâmbi Scott.

Își făcu drum printre mese și îi arătă lui Amy un scaun lângă o femeie durdulie, îmbrăcată într-un sacou cu petice în coate, cu părul lung, cărunt revărsându-i-se pe spate și prins în laterale cu piepteni chinezești. Femeia zâmbi spre Amy.

— Bună, drăguță.

Lui Amy nu-i părea că are un accent de Newcastle. Femeia arătă spre o sticlă de vin roșu dinaintea ei.

— Bei un pahar, drăguță?

— Nu, mulțumesc, clătină Amy din cap.

Femeia îl cercetă pe Scott cu coada ochiului.

— Vineri seara cu iubitul…

— De fapt, e fratele meu, spuse Amy cu un glas ce-i părea străin.

— Înțeleg, spuse femeia, râzând. Atunci, nu vrea fratele tău un pahar?

— Îmi iau o bere, mulțumesc. Iar ea bea Cola fără zahăr.

— Fără votcă?

Scott se aplecă spre ea și îi spuse cu un zâmbet:

— Nu a venit pentru asta. A venit pentru același motiv ca și dumneata. Pentru muzică.

Femeia se întoarse și o cercetă pe Amy din priviri, după care îi întinse mâna.

— Scuze, drăguțo.

Amy îi luă mâna. Era mare și caldă.

— E în regulă.

— Cânți?

— La flaut, răspunse Amy.

— La flaut? Arta de a cânta la flaut constă în a-l face să sune ca vocea omenească.

— Știe asta, rosti Scott.

Femeia îi dădu drumul mâinii lui Amy, care îi aruncă o privire recunoscătoare lui Scott.

— Am avut un tată cu înclinații muzicale, adăugă Scott, pe același ton calm și prietenos.

Urmă un moment de tăcere. Femeia își luă paharul de vin și îl ridică spre ei.

— Cred că mă voi opri aici și-o voi lua de la capăt. Noroc, la amândoi. Luă o înghițitură. Bucurați-vă de spectacol, adăugă ea, apoi se întoarse spre bărbatul din stânga ei.

Scott se uită la Amy.

— Mă duc să-ți iau o Cola.

Când se îndepărtă, Amy îi cercetă curioasă pe cei de la masă. Lângă femeia cu care vorbiseră stătea un bărbat cu bărbuță și un cuplu, femeia având părul prins în codițe legate cu fire colorate. Cu toții râdeau. Lângă ei, la masa alăturată, mai toți oamenii râdeau și ei, și când privi bine în jur, de la o masă la alta, hohotele păreau să răsune de peste tot. Amy se gândi, fascinată, că nu mai văzuse asemenea oameni stranii, care se distrează atât de ușor. Cu emoție, o bătu pe braț pe femeia de lângă ea.

— Nu am vrut să par înțepată…

Femeia îi zâmbi larg. Bărbatul cu cioc de lângă ea se aplecă și îi spuse, cu același accent ca al lui Scott:

— Crede-mă, mai trebuie s-o pună cineva la locul ei!

— Nu-ți face griji, o liniști femeia. Încercai să-ți găsești locul. Așteaptă doar să înceapă muzica, arătă ea spre scenă.

— Mă bucur să mă aflu aici, rosti chitaristul.

Era un bărbat deșirat, îmbrăcat în negru, cu părul prins la spate într-o bandană, înconjurat de nimbul roșu-verzui al luminilor de scenă.

— Întotdeauna mă simt bine în locul desemnat de Radio Doi drept cel mai bun club de folk al anului în… ce an era? Nu-mi aduc aminte. E pe-aici cineva destul de bătrân să-și aducă aminte? Nu contează. Azi e ziua mea de naștere. Și a chitarei mele. E ziua tuturor. Până și a pădurarului local, care are de gând să cânte despre o grevă în care toți flăcăii mor, ca să vă binedispună. Dar înainte am să vă cânt eu ceva. Când sunt gata și băieții. Malc mai tre' să-și mai dreagă ceva la acordeon. Am scris cântecul ăsta pe feribotul dinspre Mull. Ce călătorie splendidă a fost. Eu eram pe punte, băieții, la bar. L-am scris pentru nunta unui amic și dacă vă vine să dansați, vă sugerez să vă abțineți. Gata acum? Gata, băieți? Un, doi, trei…

Așa începu. Amy fusese toată viața la diverse concerte și cântări, la Wembley, la Academia Brixton și la Wigmore Hall, la sesiuni de repetiții prin puburi și prin casele diverșilor oameni, în săli de teatru și săli de bal ca să-l audă pe tatăl ei cântând în felul său relaxat, aproape nonșalant. Ascultase muzică de orice fel, cu familia, prietenii și singură în dormitor, încercând diverse melodii – așa cum o îndemnase tatăl său, până când, cum obișnuia el să spună, va fi în stare să exprime ceva cu flautul mai bine decât prin propriile cuvinte.

Cu toate acestea, stând aici în Centrul de arte, înconjurată de oameni mai bătrâni decât mama ei, oameni cu gusturi și obiceiuri pe care nici măcar nu și le imaginase înainte, o cuprinse senzația că ceva o copleșea. Nu neapărat bucurie sau exaltare, cât mai degrabă un sentiment de ușurare, de recunoaștere și înțelegere, sentimentul că se întorsese acasă, găsind în inima ei ceva ce nu avusese niciodată tăria de a recunoaște.

Grupul chitaristului cântă vreme de patruzeci de minute. De câteva ori, chitaristul își lăsase chitara într-o parte, se aplecase la microfon și cântase. Apoi, părăsiră scena și pădurarul își făcu apariția, cu o muzicuță în mână.

— Se împlinesc o sută treizeci și trei de ani de la moartea lui Joe Wilson. Am să cânt unul dintre cântece, în memoria lui. După care, veți auzi *Dorham Jail,* al lui Tommy Armstrong, pentru că tata a fost miner, dar nu a făcut pârnaie pentru furt, ca Tommy.

Scott se aplecă spre Amy.

— Ești bine?

Fata încuviință, cu ochii ațintiți spre scenă.

— Așteaptă următorul număr.

Pădurarul începu să cânte;

— Fetișcano, grijă la ușă,
Ești micuță, jucăușă,

Dar măicuța tari bătrână,
Are inima hapsână,
Și nuri place să audă,
Cum trânteşti de uşă.

Scott o privea pe Amy pe furiș. Se așteptase să fie interesată, curioasă despre muzica pe care Richie o cunoscuse din copilărie, muzica minelor și a docurilor, dar nu credea că se va îndrăgosti de ea, că va fi captivată de un bătrânel cu o muzicuță, cântând o melodie comică de secol nouăsprezece, lamentația unui ocnaș din temnița din Durham. Amy arăta ca picată din cer în încăperea veselă, binevoitoare, lipsită de pretenții, însă era la fel de încântată ca oricare dintre ei. Când pădurarul șchiopătă ieșind de pe scenă, înlocuit de un grup format din doi violoniști, un acordeonist și o tânără suplă cu un flaut, lui Scott i se păru că lui Amy i se tăiase răsuflarea.

Fata se apropie de microfon. Nu avea mai mult de douăzeci și cinci de ani, cu părul lung și negru ca al lui Amy, îmbrăcată cu o fustă verde ce ajungea la podea, și fără vreo altă podoabă în afară de niște cercei argintii de tip lănțișor, ce-i ajungeau aproape la umeri.

— Bună seara, spuse ea blând, într-un accent scoțian. Ne bucurăm să fim din nou aici. E al douăzeci și nouălea concert din turneul nostru în Anglia, Țara Galilor și Scoția. Dar întotdeauna ne simțim aici ca acasă, în casa muzicii și a descoperirilor muzicale a Marii Britanii.

Se opri câtă vreme cei din sală aclamau, stând liniștită și zâmbind. Apoi se aplecă din nou spre microfon.

— Uneori, după cum poate țineți minte, îmi place să mai adaug câteva acorduri de jazz sau blues. Dar nu în seara asta. În seara asta, veți auzi totul ca la carte, cântat cum a fost scris odinioară.

Își ridică flautul și își înclină capul.

— Doamnelor și domnilor, frați și surori *Trandafirul din Allandale.*

Pe drumul de întoarcere, cumpărară niște hamburgeri și urcară cu cutiile calde de polistiren în apartamentul lui Scott. Era cufundat în penumbră, singura lumină venind de la strălucirea nocturnă a orașului ce pătrundea pe fereastră. Scott nu aprinse luminile, doar o lăsă pe Amy să intre și să-și așeze geanta la întâmplare, așa cum făcuse și el cu servieta, să se plimbe prin cameră, mângâind pianul în vreme ce trecea pe lângă el, și să se oprească, așa cum făcea și el adeseori, la fereastră, admirând luminile și luciul întunecat al râului, precum și silueta luminată a Centrului Sage de pe celălalt mal.

Amy abia dacă deschisese gura pe drumul de întoarcere. Scott chemase un taxi în timp ce ea cumpărase un CD de-al trupei pe care o ascultaseră și urcase lângă el într-o tăcere deplină, care totuși nu îl deranjă. De fapt, îi respecta tăcerea, era mulțumit de ea. Când traversaseră râul, aproape de casă, și Scott îi ceruse șoferului să-i lase acolo ca să-și ia ceva de mâncare, Amy exclamase din senin:

— Ah, vreau să fiu ea!

Scott abia se stăpânise să nu o ia în brațe într-un gest de bucurie sinceră. Dar se abținuse, cu efort, și o întrebase dacă vrea un hamburger sau un chebap. Când nu îi răspunsese, când își dăduse seama că abia dacă îl auzise, Scott aproape că pufnise în râs.

— Ai de gând să mănânci în picioare?

Amy se întoarse încet spre el.

— Unde, unde vrei să mănânci? întrebă ea.

Scott arătă cu degetul.

— Pe canapea. Ca de obicei.

Amy se îndepărtă de fereastră.

— Vrei să-mi cânți ceva?

— La pian?

— La ce altceva?

— Poate, spuse el. Poate mâine. Poate cântăm împreună.

Amy se așeză pe canapea și el îi întinse o cutie.

— Vrei farfurie?

— Nu.

— Așa te vreau. Bagă la ghiozdan. Ce-ai mâncat azi, cafea cu chipsuri?

— Meniul meu preferat, spuse Amy.

Deschise cutia și se uită la hamburgerul ei. Oftă.

— Vreau să fiu ca ea.

— Știu.

— Vreau să…

— Ai răbdare. Ai mult de lucru până atunci.

— Ce trebuie să fac?

— Trebuie să explorezi.

Amy își ridică hamburgerul și îl inspectă.

— Ce facem mâine?

— Ce faci tu mâine?

— Ce?

— Mă gândeam să te trimit de una singură într-o mică expediție de cercetare.

Amy îl privea nedumerită. Scott îi făcu cu ochiul. —Las' că vezi tu, spuse el și luă o îmbucătură serioasă.

capitolul 18

Chrissie nu se simțise niciodată în largul ei în bucătăria lui Sue. Nu era vorba de dezordine, nici de zgomot – avea impresia că televizorul e mereu pornit în casa lor ci mai degrabă din cauză că soțul și odraslele lui Sue păreau atât de absorbiți de viețile lor, încât prezența ei nu însemna mai mult decât cea a unui scaun nou sau a unei cratițe.

Sue nu părea să bage de seamă asemenea detalii. Încrengătura de oameni și scopuri, de spălat vase și făcut mâncare la pachet pentru școală, de ziare, pliante și bilețele scrise în grabă nu era ceva ce tolera, ci mai degrabă nu observa. Luase o gheată de fotbal, o revistă și o pungă goală de chipsuri de pe un scaun ca să-i facă loc lui Chrissie, într-un mod care lăsa să se înțeleagă că statul jos nu era neapărat scopul de bază al unui scaun în casa ei.

— Pot să-l închid?

— Ce? întrebă Sue, care lustruia un pahar de vin cu o cămașă luată din vârful grămezii din coșul de rufe.

— Televizorul.

— Sigur. Nici nu-l mai aud. Nu mai aud multe lucruri, mai ales pe cineva sub șaisprezece ani care-mi cere bani.

— I-am dat lui Amy douăzeci de lire și acum îmi fac griji că nu e nici pe departe suficient. Un weekend întreg, cu doar douăzeci de lire, murmură Chrissie.

Sue așează paharul pe masă, în mijlocul talmeș-balmeșului de pe ea.

— Plătesc ei cheltuielile pentru ea, nu?

Chrissie se strâmbă.

— Și eu gândeam asta când i-am dat banii. Să plătească ei pentru ea, așa m-am gândit. Dar acum, nu aș vrea s-o facă. Îmi pare rău că nu i-am dat mai mulți bani.

Sue găsi un al doilea pahar și suflă în el.

— Nu te mai gândi.

— Dar…

— Nu ai destule lucruri pentru care să-ți faci griji? întrebă Sue. Nu ai destule pe cap fără să te gândești la un copil care și-a luat zborul din cuib?

— În direcția greșită.

— Pentru tine. Nu și pentru ea. Nu ți se pare grozav că în sfârșit se găsește vin în sticle cu dop cu filet?

Chrissie se îndepărtă de televizorul pe care tocmai îl închise și o privi pe Sue turnând vin în pahare.

— Uneori, de la moartea lui Richie, chiar mi-am dorit să am patima alcoolului. Nu spun că nu-mi place. Îmi priește un pahar de vin, dar nu tânjesc după el. Ar fi fost mai ușor să am o patimă decât să fiu în starea de acum.

Sue îi întinse un pahar plin ochi.

— Dă-mi niște vești bune.

— Sunt vești oarecum bune…

— Merge și așa.

— Am acceptat slujba, rosti Chrissie.

Sue scoase un mic țipăt de bucurie și își ciocni paharul de cel al lui Chrissie.

— Bravo, fato!

— Nu-i cine știe ce. De fapt, fac muncă de jos. Totuși, e primul post care mi-a fost oferit după luni de căutări și mă gândesc că asta poate duce la ceva.

— Ai un loc de muncă!

— Da. Au fost atât de drăguți cu mine. I-am întâlnit pe tatăl și pe unchii lui Mark și cu toții au fost foarte primitori.

— Ai să te descurci de minune.

— Sper. Program de la nouă și jumătate la șase, patru săptămâni de concediu plătit.

— Chrissie, e o veste bună. Chiar grozavă. E ca și cum ai lua-o de la început și te rog să nu-mi spui că un nou început e ultimul lucru de care ai nevoie.

— Bine, bine.

— Zâmbești.

— Nu.

— Zâmbești.

— Doar mă simt ușurată, rosti Chrissie.

— Nu-mi pasă din ce cauză. Zâmbești. Cum rămâne cu apartamentul?

Chrissie luă o gură de vin.

— Dacă nu vând casa…

— Ai s-o vinzi.

— Nu-mi pot permite apartamentul din ce voi lua pe casă.

Sue aruncă un maldăr de tricouri și o pereche de ochelari de înot de pe alt scaun și se așeză.

— Cum rămâne cu fetele?

— Ei bine, Amy…

— Nu mă refer la Amy. Vorbesc de Tamsin și de Dilly.

— Dilly își caută de lucru, răspunse Chrissie cu precauție.

— Așa deci.

— Și Tamsin… Mă rog, nu știu ce se-ntâmplă cu Tamsin.

— Ia loc, te rog.

Chrissie se așeză.

— Tot spune că are de gând să se mute cu Robbie, dar nu o face. Se pare că i-a făcut un dulap de haine superb, dar ea nu pare să se grăbească deloc să-l umple. Robbie e ca un cățel care așteaptă să i se azvârle un os. Mi se părea un bărbat puternic, în stare s-o sprijine, așa cum a făcut-o Richie, dar nu cred că ea îl mai lasă s-o facă.

— Nu le poți ține pe amândouă cu tine.

— Aș putea.

— Nu, rosti Sue.

— Am suficient spațiu…

— Dacă reușești să obții apartamentul.

— Da. Dacă…

— Tot n-ar trebui să o faci, spuse Sue, lăsându-se pe spate și jucându-se cu paharul, fără a o privi

pe Chrissie. Chiar vrei să stea cu tine?

După o pauză, Chrissie răspunse încet:

— Nu știu dacă vreau să stau singură.

— Nu vrei?

— Nu.

— Nici nu știi cum e. S-ar putea să-ți placă la nebunie. S-ar putea să preferi asta, în loc să stai cu două fete care deja ar trebui să se descurce singure.

Chrissie nu răspunse. Sue se sprijini de spetează. Luă o înghițitură sănătoasă de vin și adăugă:

— Măcar Amy încearcă asta, nu? Amy își vede de drum fără plasa de siguranță a familiei. Decât să te plângi că nu-ți convine ce face Amy, nu ar fi mai bine să-i urmezi exemplul?

Amy primise niște bani de la Scott. Îi fusese jenă să mărturisească faptul că dăduse toți banii primiți de la mama ei pe CD-uri la clubul de folk și că probabil cardul ei ar fi fost respins la bancomat, însă în acea dimineață el îi întinsese niște bancnote, spunându-i să le ia, fără discuții.

— Dar mă simt groaznic.

— Ești parte din familie. Ia-i.

— N-ar trebui…

— Ba da. Oricum, vreau să ți-i dau.

— Bine, capitulă Amy.

Se uită la bancnotele din mâna ei. Părea că-i dăduse o grămadă de bani.

— E… atât de frumos din partea ta. Mulțumesc.

— N-ai de ce. Partea grea începe acum.

— Partea grea?

— Te duci în North Shields. Te duci să vezi unde au crescut tatăl nostru și mama, unde au mers la școală. Și ești pe cont propriu.

Amy îl privi nedumerită.

— De ce nu vii și tu?

— Pentru că ți-aș altera experiența. Pentru că trebuie să vezi totul prin ochii tăi, nu ai mei. Nu-ți face griji, rânji el. Îți spun unde să mergi.

— E oare o idee bună? întrebă Amy neîncrezătoare.

— Seara trecută ți s-a părut o idee bună?

Chipul fetei se lumină.

— O, da!

— Atunci ai încredere în mine. Mergi singură, întoarce-te și povestește-mi cum ți s-a părut. Te voi aștepta.

Amy porni, de una singură, pe străzile abrupte ce duceau spre stația de tren Monument și acolo, după cum fusese instruită, cumpără un bilet dus-întors spre North Shields. Simțea că anonimitatea ei în mulțimea ce forfotea într-o dimineață de sâmbătă era la fel de încântătoare precum aventura în sine. Se așeză, așa cum îi spusese Scott, la capătul din față al trenului, pentru a vedea împrejurimile pe care le străbătea și pentru a simți viteza prin ferestrele din cabina conductorului când ieșeau din stația subterană și urcau prin Manors și Byker, pe lângă macaralele firmei Walker și Wallsend, gonind de-a lungul râului prin Hadrian Road și Howden, prin Percy Main și Meadow Well, spre North Shields.

La sosire, coborâtă pe peronul ticsit de localnici, care știau încotro se îndreptau, Amy își spuse:

— Acum e acum.

„Începe cu cheiurile”, o sfătuise Scott. „Îndreaptă-te spre râu. Îndreaptă-te spre cheiuri.”

Țărmul putea fi găsit după miros, aproape pe dată. Aerul era încărcat de un miros de apă, de râu și de mare, greoi și sărat, iar deasupra pluteau pescărușii enormi, cu cap negru, cu ciocuri grele și trup lucios, zburând în cercuri și țipând ascuțit. Amy o luă spre sud, cu ochii ațintiți la cer, la nori și la zgomotoasele păsări de mare. Privi cu luare-aminte strada, casele și copiii care se jucau în grupuri, așa cum și Richie trebuie să fi făcut când nu mai era un prunc, în șosete croșetate și botoșei.

Apoi, se trezi dintr-odată pe o platformă deasupra apei, lângă o clădire ce servise drept far,

scrutând peste apele întinse ale râului Tyne. Spre South Shields și Jarrow, un nume pe care Amy îl cunoștea din pricina lui Bede, călugărul de secol șapte care trăia în mănăstirea de acolo și de care-și amintea fiindcă profesorul de istorie le spusese că respectivul călugăr tăinuise o prețioasă rezervă de boabe de piper, să condimenteze fada mâncare monastică. Drumul pe care se afla era tăcut, mult mai tăcut decât străzile din preajma stației de tren, iar pescărușii parcă zburau mai sus, cu țipetele purtate de vântul ce bătea dinspre mare, jucându-i în păr. Îi intra în ochi, așa că îl prinse în mâini și-l înnodă la spate, după care își continuă drumul abrupt și întortocheat spre țărm.

Găsi Cheiul Peștilor, exact cum îi spusese Scott, locul unde bunica lor și surorile ei își câștigau traiul scoțând măruntaiele heringilor duși la piață. Scott îi povesti că în acele vremuri, în copilăria mamei lui, heringii duși de curent formau un perete de aproape câțiva metri în adâncime de-a lungul cheiului, dar acum apele erau aproape goale, doar cu câteva vase pescărești ancorate pe lângă cocioabe cu acoperiș de metal, cu apa lovindu-le pereții laterali și cu dâre lungi de rugină pe margini. Totul era în ruină, toate ușile erau închise, nu era nici țipenie de om în jur, nicio mișcare în afară de dansul vreunei pungi în vânt și al unor bucăți de hârtie târându-se prin țărână.

Amy se plimbă agale pe lângă chei, trecând pe lângă băcănii cu vorbe de duh scrise pe geamul ferestrelor: „Dacă nu porți chiloți, zâmbește!”, „Niciodată să nu te culci supărat: stai treaz și ia-te le ceartă!” „Nu intra aici dacă n-ai simțul umorului!” Trecu pe lângă gheretele unde se servea pește cu cartofi prăjiți, pe lângă Royal Național Mission și Deep Sea Fisherman, pe lângă depozitele pentru Larry’s Fishcakes și Blue Dolphin Seafoods și ieși la capătul parcării din Low Lights, unde găsi o bancă ce avea vedere spre râul lat și învolburat ce se topea în marea cenușie.

La orizont, zări statuia amiralului Collingwood, unde Scott și colegii săi se adunau după școală, înălțându-se, precum Earl Grey, deasupra lumii din jur și scrutând pe veci spre răsărit de pe colina sa înverzită.

Se așeză pe bancă. Era minunat aici, totul părea atât de larg, întinderea de mare și văzduh, însă era și sobru, încărcat de toate acele vieți, viețile aruncate în hăul trecutului și neființei, luptându-se, încleștându-se cu marea și urând-o, deși depindeau de ea.

Amy își vârî mâinile în buzunare și începu să respire adânc. Era genul de loc din care izvorâse muzica ascultată noaptea trecută, muzica oamenilor care trăiseră și munciseră aici și care consemnaseră instinctiv tot ceea ce au simțit, ce au gândit, într-un fel ce putea fi amintit cu ușurință și lăsat moștenire generațiilor următoare. Adulmecă vântul de câteva ori. Dacă închidea ochii, ar putea să invoce chipul fetei de aseară, fata cu flautul și cu vocea ei minunată, ușoară, sinceră. Dacă îi ținea închiși, și l-ar imagina pe Scott ca băiețel cutreierând locurile acestea, ca adolescent în uniforma școlară, cu cravată îndesată în buzunarul sacoului. Și nu doar pe Scott. Poate că tatăl ei se odihnise odinioară chiar pe banca asta, sau pe orice ar fi fost înainte să fie pusă aici, și privise cerul, marea și pescărușii, cu gândurile zburându-i la muzică.

Deschise ochii și își dădu capul pe spate, până când trupul îi stătea în linie dreaptă, de la umeri la călcâie, cu ceafa proptită de spătarul băncii și ridică privirea la cer. Se simți cuprinsă, înecată, spulberată de un val neașteptat de fericire.

— Să nu-ți faci idei greșite despre întâlnirea asta, rosti Margaret.

Bernie Harrison ședea tolănit picior peste picior în fotoliul din sufrageria ei. Își așezase cu grijă

ceașca de cafea pe un braț al fotoliului, iar Dawson îl studia discret, dar stăruitor.

— Despre ce anume? întrebă el.

Purta pantaloni de vară bine călcați și pantofi maro din piele întoarsă, cât se poate de nimeriți pentru restaurantul din Grand Hotel la prânz, într-o zi de duminică.

— Ei bine, începu Margaret, încercând să fie cât mai directă, poate că pare o întâlnire de familie, dar nu este. Nu e ca și cum ți-aș face cunoștință cu familia mea.

— Aha, făcu Bernie zâmbind. Reușești să pui problema atât de grațios.

— Este mai bine să stabilim clar un lucru de la bun început.

— Să înțeleg că m-ai chemat să dezamorsez o situație jenantă?

— Te-am chemat pentru o întâlnire în patru.

— Margaret, nu-ți stă în fire să fii nesigură pe tine.

— Nu, așa este.

— Dar sunt flatat. Chiar sunt. Când a fost ultima oară când ai cerut ajutorul cuiva?

Margaret nu se uită la el, însă zâmbi.

— Acum mult timp.

— Ce știi despre copila asta?

Margaret scoase un oftat.

— Are optsprezece ani, e isteață, are înclinații muzicale, e mezina familiei. A vorbit de ceva timp cu Scott la telefon, dar nu a mai fost în nord și probabil nu are să-i convină să stea în camera mea de oaspeți.

— De ce să stea acolo?

— Pentru că în niciun caz nu poate să stea cu Scott, răspunse ferm Margaret. Dam promis mamei sale.

— Chiar așa? Ai vorbit cu mama ei?

— Da.

— Și v-ați înțeles?

— Nu.

Bernie întoarse capul.

— Un taxi a oprit afară.

Margaret icni.

— Doamne…

— Rămâi acolo, spuse Bernie.

Se ridică și se îndreptă spre fereastră, cu ceașca de cafea în mână.

— Respiră adânc, Margaret. Da, ei sunt. Îmi pare rău să-ți spun, Scott arată ca un fotbalist ieșit în oraș, dar fata e foarte drăguță. Înaltă și zveltă, cu părul lung, negru. Te vei bucura să auzi că poartă rochie. Dar nu văd niciun bagaj. Se întoarse și o privi pe Margaret. Cred că musafira ta a venit să rămână aici doar în hainele pe care le poartă.

Amy nu mai fusese într-un local precum restaurantul din Grand Hotel. Avea scaune capitonate și draperii bogate la ferestrele enorme, iar pereții erau decorați cu imagini stilizate de fructe și flori. Covorul era foarte gros, cu modele cărămizii și verzi, la fel ca și șervetele, care se înălțau ca niște aisberguri în miniatură printr-o pădure de pahare. Fețele de masă aveau două straturi, cel de dedesubt întinzându-se până aproape de podea, permițându-i lui Scott să-și ascundă picioarele de la vedere ca să nu-și ofenseze mama.

Amy nu era sigură ce alte lucruri îi displăceau mamei lui. Ieri după-amiază, imediat ce se întorsese din North Shields, căutaseră împreună o rochie pentru ea, dar nici nu se gândiseră la lungime. Abia când văzură ochii lui Margaret ațintiți spre picioarele lui Amy își dădură seama că lungimea rochiei era un detaliu foarte important pentru ea. Margaret arăta exact așa cum se așteptase Amy, poate puțin imprevizibilă, ca și cum ar putea oricând să reproșeze un lucru la care nimeni nu se aștepta. Amy se gândi să-i facă lui Scott cu ochiul, dar își dădu seama că nu e tocmai înțelept cu Margaret de față și se abținu.

Celălalt bărbat de la masă, cu alură de bunic, era de treabă, li spuse lui Amy că este impresar, că îl cunoscuse pe tatăl ei încă de când era adolescent și menționă câteva nume, oameni pe care îi reprezenta și de care ea auzise. Părea foarte drăguț și prietenos, iar Amy se întrebă dacă nu cumva era iubitul – poate nu tocmai cel mai potrivit cuvânt la o asemenea vârstă – lui Margaret. Bărbatul îl tachină pe Scott în privința felului cum era îmbrăcat, iar Scott, care-i părea lui Amy cât se poate de firesc îmbrăcat, nu păru că se supără și spuse vesel:

— Domnule Harrison, locurile de felul acesta trebuie să se mai dezmorțească.

— Pe toți sfinții, băiete, spune-mi Bernie.

— Îmi pare rău, domnule, dar nu pot, râse Scott clătinând din cap.

Meniul era enorm. Margaret o urmări pe Amy răsfoindu-l.

— Alege orice vrei, scumpo. Trebuie să fii înfometată. Nu-ți servesc decât porcării pe tren, spuse ea pe un ton mai cald decât obișnuise până atunci.

Scott și aruncă o privire neliniștită spre Amy.

— Mulțumesc, spuse fata.

— A fost o călătorie plăcută?

— Da, mulțumesc.

— Sper că Scott te-a așteptat pe peron?

— Da, m-a așteptat.

— Și ce părere ai reușit să-ți faci despre nordul înghețat? întrebă glumeț Bernie Harrison.

Amy așeză meniul pe masă. Se întoarse și-l privi drept în ochi.

— Cred că e minunat.

— Ei, gara e chiar minunată, spuse Bernie, râzând.

— E drăguț din partea ta să spui lucrul ăsta, dar n-ai văzut decât gara și apartamentul lui Scott, spuse Margaret.

— Mi-a plăcut foarte mult apartamentul lui Scott, spuse Amy.

— Mulțumesc, făcu Scott.

— Și, continuă ea, ignorându-l în mod voit pe Scott, mi-a plăcut enorm în North Shields, totul: râul, trenul și podurile.

Se opri. Urmă un moment de tăcere.

— Poftim? rosti Margaret.

— Vineri am fost la un club de folk. A fost minunat. Mi-a plăcut la nebunie. Mai ales muzica. Nu pot să-mi iau gândul de la ea. Cred că e atât de… frumos, aici.

— Ai venit vineri? întrebă Margaret.

— Da.

Margaret se uită la Scott.

— Mi-ai spus că…

— Las-o baltă, interveni Bernie Harrison.

— Nu, tu auzi numai ce vrei, îi spuse Scott mamei sale.

Margaret se întoarse spre Amy.

— I-am promis mamei tale.

— Asta nu o privește pe mama. Nu e o problemă a mamelor. E vorba de noi, copiii.

Bernie Harrison o apucă pe Margaret de încheietură.

— E-n regulă.

— Îmi pare foarte rău dacă am dat de înțeles că voi sta la dumneata, începu Amy, dar nu am să stau. Vreau să stau la Scott. M-am simțit atât de bine aici, mult mai bine decât m-am simțit vreodată de când a murit tata. Vorbesc serios.

Margaret se uita la fața de masă. Scott căută să prindă privirea lui Amy, dar ochii ei erau fixați asupra lui Margaret. La fel și ai lui Bernie Harrison.

— Nu am uitat că tata vă aparține și vouă. Dumitale și lui Scott.

— O, scumpo, șopti Margaret.

— Dar voi sta la Scott. Stau la el până mă întorc acasă.

Cu mâna liberă, Bernie Harrison făcu un gest spre chelner.

— Bine. Îndărătnică domnișoară, cred că ar fi cazul să vorbim despre muzică. Nu crezi?

— Crezi că a vorbit serios? întrebă Amy.

Stătea cu Scott pe canapeaua lui neagră, cu picioarele sub ea.

— Ce?

— Domnul Harrison. Oare a vorbit serios despre cursurile de muzică folk?

— Da.

Amy își duse cana de ceai la gură și-l privi peste marginea ei.

— Știai despre asta?

— Da.

— De ce nu mi-ai spus nimic?

— Pentru că trebuie să hotărăști de una singură.

— Dar…

— Nu știam cum vei reacționa. Nu știam nici măcar cum ne vom înțelege. Până la urmă, tot ce știu despre adolescență vine din propria mea adolescență și asta s-ar putea să nu ți se aplice, fiindcă nu ești băiat. Poate că aș fi avut impresia că te ajut, ceea ce vreau să fac, și de fapt înțelesesem greșit. Am decis că e mai bine să aștept și să te las pe tine să-ți formezi o părere. Nu puteam să te împing de la spate într-o direcție care nu-ți place, nu?

— Nu, spuse Amy recunoscătoare.

— Nici măcar nu știam ce fel de muzică îți place.

Amy zâmbi.

— Nici eu.

Se aplecă spre ea.

— Vrei să vezi?

— Ce să văd?

— Detaliile despre cursurile de muzică.

— Da, da!

Scott se ridică și se duse să-și ia laptopul de pe bufetul din bucătărie. Se simțea foarte obosit și, în mod surprinzător, fericit. Doar mai târziu, când va fi singur, lungit pe canapea, avea să se gândească la ziua aceasta, să o cerceteze în cele mai mici detalii, să se minuneze de ea. Aduse laptopul la canapea și se așeză lângă Amy.

— Bine. Universitatea din Newcastle. Hai se vedem.

Monitorul se aprinse.

„Te interesează muzica?" o întrebase Bernie Harrison la prânz. „Ești hotărâtă să o iei în direcția asta?"

— Uite, spuse Scott.

Amy se aplecă.

— Citește cu voce tare, o îndemnă Scott.

— Universitatea din Newcastle. Muzică Tradițională și Folk. Curs de studiu de patru ani. Înființat în 2001, acesta este primul program practic de studiu de muzică folk și tradițională din Anglia și Țara Galilor. Cursul explorează muzica folk în formele ei tradiționale și moderne atât prin activități practice (compoziție și interpretare), cât și academice.

Se opri.

— Îți sună bine? o întrebă Scott.

— Nu-mi vine să cred.

— Uite. Cursurile se țin la universitate și la Centrul Sage. La Sage se ține atelierul de folk.

— Atelier de folk?

— Este un program caritabil de educație în muzica tradițională.

— Știai toate lucrurile astea?

— Da.

— Și doar așteptai?

— Nu așteptam, speram. De obicei, așteptările altor oameni tind să-ți dea dureri de cap.

Amy se uită din nou la ecran.

— Îmi place la nebunie. Uită-te la toate modulele, cântece despre lupta socială, cântece din

sudul Statelor Unite, balade… vai, îmi vine să plâng.

— Te rog să nu o faci.

— De bucurie.

— Nici măcar.

Amy sări în picioare.

— E fantastic!

— N-ai intrat încă.

— Dar o voi face. Aș face orice. Orice! Nu-ți poți imagina cum mă simt acum.

Scot rânji.

— O văd pe chipul tău.

— Uau, făcu Amy, uau!

Începu să facă piruete prin cameră, ca un titirez, cu brațele întinse, cu părul jucând în aer, bătând ușor pe parchet cu ghetele de pânză. Scott o urmări rotindu-se prin cameră, îndărătul pianului, revenind spre el și oprindu-se nesigur chiar în fața lui. Gâfâia ușor și ochii îi străluceau.

— Scott, nu vreau, chiar nu vreau să mă întorc mâine acasă.

capitolul 19

Era a treia vizită a tânărului cuplu să vadă casa. La început, Chrissie îi tratase cu suspiciune, convinsă că făceau parte din înșelătoarea cultură a prosperității bazate pe credit și că vor vorbi sus și tare despre entuziasmul și planurile lor pentru casă, iar apoi să o privească inexpresiv, spunând că nu au cum să-și permită un asemenea preț, de parcă ar fi fost vina ei.

Prețul casei fusese atent decis de către Tamsin și domnul Mundy. Acesta venise personal să vadă casa, așa cum îi promisese Tamsin lui Chrissie. Fusese foarte precaut, spunându-i lui Chrissie, la o cafea în bucătărie – refuzase să stea în sufragerie ca și cum voia să sublinieze că se află în scop de afaceri – că vor cere un preț cu cincizeci de mii de lire mai mare decât cel pe care îl voia ea, pentru a face loc pentru negocieri și inevitabilele reduceri de preț, uzuale în momentul de față pe piața imobiliară.

Chrissie nu-l plăcuse pe domnul Mundy. Nu-i plăcea statura lui mătăhăloasă, nici tenul ușor transpirat, sau atitudinea de superioritate și, mai ales, nu-i plăcea felul în care se purta cu Tamsin, ca un unchi libidinos. Tamsin nu-i răspundea însă, observase ea, nici nu făcea nimic să-l descurajeze. Când trebuiră să urce scările la etaj, Chrissie se asigură că ea, și nu Tamsin, va urca înaintea domnului Mundy.

Când plecă, îi ținu mâna puțin prea mult în palma lui mare și moale, spunând că era sigur că vânzarea casei va decurge fără probleme.

— Bine. Și cât mai curând, vă rog, spuse Chrissie.

— Cât de curând, rosti domnul Mundy, încă zâmbind. Pe cât e omenește posibil în condițiile actuale ale pieței.

Chrissie închise ușa după el.

— Ce nemernic.

Tamsin își aminti că-l surprinsese pe domnul Mundy citind pagina cu anunțuri de masaj erotic dintr-un ziar, dar se abținu să menționeze așa ceva. În schimb, spuse: -Păi, doar e un agent imobiliar, nu? Dacă e cineva care poate să vândă casa, el e acela.

În primele săptămâni de când casa fusese scoasă la vânzare, primise nouă posibili cumpărători. Printre ei era și un tânăr cuplu cu un copil mic. Cei doi reveniră după câteva zile. Se plimbau prin camere comportându-se, așa cum avea să observe mai târziu Chrissie cu mirare, într-un mod tipic pentru cei interesați de case. Remarcau – ca și cum Chrissie nu ar fi trăit în acea casă în ultimii cincisprezece ani – ce neajunsuri avea și ce trebuia îmbunătățit pentru a o face cât de cât acceptabilă, în cea de-a doua vizită, mai ales, îi găsiră atâtea cusururi: mobilier demodat, grădină lăsată în paragină, lipsa garajului, lipsa spațiului pentru un birou, starea proastă a băilor, încât Chrissie îi conduse la ieșire cu un amestec de ușurare că nu va mai trebui să dea fața cu ei și regret că orice îi atrăsese înapoi în primul rând nu fusese de ajuns să-i convingă.

— Nu înțeleg, i se plânse ea lui Sue, la telefon. Nu vreau să vând casa și totuși intru în panică din cauză că nimeni nu vrea să o cumpere. Ce se petrece cu mine?

— Începi să-ți revii și să judeci mai bine.

— Nu se poate.

— Ba da. Și se vor întoarce.

— În niciun caz. Nu le-a convenit nimic astăzi…

— Las’ că se-ntorc ei.

Și se întoarseră. Apărură nonșalanți în pragul ușii, de parcă nici nu intenționaseră să facă altceva.

— Dar, spuse Chrissie, chiar credeam că nu v-a plăcut.

Soția o privi nedumerită. Era îmbrăcată într-o tunică cenușie de in care îi acoperea burtica de gravidă. Avea un copilaș la șold și o imensă geantă de piele acoperită cu buzunare și catarame aruncată peste umăr.

— O, nu. Ne place foarte mult. Da, Jamie? spuse ea uitându-se la copil. Avem de gând să transformăm camera în care era pianul într-o cameră de joacă. Pentru Jamie. Nu-i așa, Jamie?

Îi oferiră lui Chrissie exact cu cincizeci de mii de lire sub prețul pe care îl ceruse.

— Spune nu, interveni Tamsin.

— Oricum aveam de gând să fac asta.

— Te-aș sfă… începu domnul Mundy.

— Nu, rosti Chrissie. Reduc prețul doar cu zece mii.

— Doamnă Rossiter…

— Zece, insistă Chrissie.

Tânărul cuplu oferi cu patruzeci de mii mai puțin decât prețul inițial.

— Cincisprezece, veni contraoferta lui Chrissie.

Cei doi soți deciseră că nu mai erau interesați.

— Eliberez casa în șase săptămâni. Și o las cu douăzeci de mii mai puțin.

— Doamne! Mamă, știi ce faci? o întrebă Dilly, panicată.

— Nu tocmai. Dar mă iau după instinct. Îmi place.

— Îți place prea mult…

Cei doi spuseră că sunt de acord să bată palma în două săptămâni și pentru o reducere de douăzeci și cinci de mii, dar că, evident, mai aveau de văzut și alte locuințe.

— S-a decis. Apropo, am acceptat slujba oferită de Mark Leverton.

— Nu poți…

— Ba pot.

— Poate!

— Ce știi tu? N-ai câștigat un ban toată viața ta! se răsti Tamsin la Dilly.

— Am s-o fac. Deja îmi caut de lucru.

— Vă jucați de-a casa în apartamentul ăla cât o nucă, rosti Tamsin cu dispreț.

— Putem să-l aranjăm frumos, răspunse Chrissie, gătind tradiționala omletă de duminică seara. Dimineața îl sun pe proprietar. Îi dau de știre că, imediat ce am încheiat contractul pentru casă, voi semna contractul de închiriere.

— Nu înainte, spuse Tamsin.

— Știu că nu înainte. Te rog nu mă trata de parcă aș fi o dobitoacă, rosti Chrissie, vizibil iritată.

Pentru o clipă, se instală o tăcere uimită.

— Bine, scuze, mormăi Tamsin pe un ton ofensat.

— Am cumpărat și am vândut case dinainte să vă nașteți. Am trăit pe cont propriu și mi-am câștigat singură traiul. Să știi asta. Și tu nici măcar nu ești în stare să te muți într-un apartament care ți-e pus la dispoziție, cu tot cu mobilier la comandă.

Se auzi telefonul.

— Răspund eu, spuseră Tamsin și Dilly la unison.

Urmă o mică încăierare. Dilly fu mai rapidă. Luă receptorul și îl duse la ureche.

— Alo? A, salut Ames. Cum merge? Ce faci?

Urmă o lungă tăcere. Chrissie luă tigaia de pe aragaz și continuă să amestece. Tamsin se sprijini de un perete cu brațele încrucișate, uitându-se în gol. Dilly rămase locului, ascultând pentru o bună bucată de timp. Într-un sfârșit, începu să vorbească.

— O, uau. Iisuse, Amy. Mai bine vorbești cu mama. Nu i-ai spus?

Chrissie se opri din amestecat. Tamsin se îndreptă de spate. Chrissie întinse mâna după telefon.

— Vești mari, Amy, continuă Dilly, fără să bage de seamă.

Chrissie făcu un pas înainte.

— Te rog…

— Dă-i telefonul! se răsti Tamsin.

— Amândouă o iau razna aici, spuse Dilly. Să ți-o dau? Apoi râse. Numărătoarea inversă. Gata? Trei, doi, unu, mamaaa!

Îi dădu telefonul lui Chrissie.

— Deci? întrebă Tamsin.

Dilly nu o băgă în seamă. O privea pe Chrissie, care asculta absorbită.

— Dar vreau să fii aici mâine. Mi-ai promis că te întorci mâine.

— Doar n-are de gând să stea acolo? se revoltă Tamsin.

— S-a îndrăgostit de nu știu ce chestie cu muzica, spuse Dilly, cu ochii încă la Chrissie. Studii de muzică folk sau ceva de genul ăsta. Mi s-a părut cam ciudat.

— Studii de muzică folk?

— Era total entuziasmată de asta. La Universitatea din Newcastle sau așa ceva. Unde-i Newcastle?

— Păi, evident că nu te pot obliga, spuse Chrissie, dar îmi pare foarte ciudat, foarte brusc. Abia dacă ești acolo de zece minute…

— I-au spălat creierul, spuse Tamsin.

— Ce bine-ar fi dacă cineva ți-ar spăla și ție creierul, rosti Dilly înflăcărată. Poate așa n-ai crede că ai dreptate tot timpul.

— Vacă mică ce ești…

— Bine, bine. Evident că nu am de gând să-ți interzic. Oricum, nu aș putea să-ți interzic. Atunci… Chrissie se opri, apoi spuse cu un efort: Atunci, îți urez noroc. Sincer. Îți urez noroc, draga mea. Dacă asta vrei să faci.

— Dumnezeule, familia asta se duce pe apa sâmbetei, se plânse Tamsin, desfăcându-și brațele de la piept și ridicându-le dramatic în aer.

Dilly se îndreptă spre aragaz și încercă ouăle cu lingura de lemn.

— S-a ars…

Chrissie părea istovită, înfrântă.

— Da. Da. Păi, sună-mă și spune-mi cum a mers. Sau dă-mi un mesaj. Măcar un mesaj. A, și Amy? Am vândut casa. Da. Da. Sunt de aceeași părere. Bine, bine scumpo. Noapte bună.

Luă telefonul de la ureche și-l ținu în mână, uitându-se pierdută la el.

— Ce i-au făcut oamenii ăia? întrebă Tamsin.

Se luminase deja când Amy se trezi. Cerul larg, înalt, brăzdat de nori îi zâmbea la fereastra fără draperii de lângă pat. Rămase locului o vreme, pentru ca mintea să i se trezească din visul zilei de ieri, să se desprindă de amintirea prânzului și a conversațiilor, de toate noutățile și de apelul telefonic dat acasă, de – cel mai frumos vis din toate – minunatele ore din noapte, când Scott se așezase, în sfârșit, la pian și începuse să cânte. Ea își scosese flautul din rucsac și i se alăturase. Era mai bine decât să vorbească, era mai bine decât orice; chiar decât atunci când cânta cu tatăl ei, fiindcă Scott cânta ca un egal, cânta ca și cum doar muzica avea importanță, nu cine conducea și cine urma.

Abia pe la două noaptea își dădură seama cât e ceasul. Iar atunci Amy realizase că era lihnită. Mâncaseră împreună o pungă de arahide și niște felii de cașcaval pe care Scott le găsise în frigider și împărțiră un pachet turtit de Kit Kat, găsit pe fundul genții lui de lucru. Când veni timpul să se ducă în dormitor, Amy se simțise aproape copleșită de nevoia să-i mulțumească, să-i spună că se simte salvată, îndrumată, fericită, dar, neștiind cum să facă asta fără ca vreunul dintre ei să fie stânjenit, își duse brațele în jurul gâtului lui Scott, în tăcere. Înțelegând cumva, el o îmbrățișase puternic.

— Nu ești singura care a avut o zi bună, îi spuse el, dându-i drumul. Nu mă găsești aici dimineață. E luni. —A…

— Vineri mi-am luat jumătate de zi liber. Nu mai pot acum.

— Înțeleg.

Scott aruncase o pernă și un sac de dormit pe canapea.

— Domnul Harrison o să aibă grijă de tine. A promis că-ți va fi ghid prin Sage. Oricum, cunoaște scena muzicală mai bine decât mine.

Domnul Harrison! Amy sări din pat. Unde-i era ceasul? Cât era ora? Dacă domnul Harrison o aștepta deja?

— A fost deschis în 2004, îi spuse Bernie Harrison. E mai mare decât două terenuri de fotbal și de două ori mai înalt decât îngerul Nordului. Iar acolo sus – arătă spre acoperișul curbat ce se întindea deasupra lor – sunt șase sute și ceva de panouri de sticlă, fiecare cântărind mai mult decât doi pui de elefant.

Amy se răsuci încet cu capul dat pe spate, căscând ochii.

— Nu mai am cuvinte…

— Sunt îndeajuns de bătrân încât să-mi amintesc când a fost formată orchestra Northern Sinfonia, spuse Bernie. În 1958. La Michael Hall. Aveam șaisprezece ani, doar cu un an mai în vârstă decât… Se opri. Nu, până la urmă Margaret nu are nicio legătură cu tine, nu? Este doar Margaret.

Amy își coborî privirea de la imensitatea acoperișului.

— Da, cam așa ceva…

— Prima soție a tatălui tău e doar prima soție a tatălui tău.

Amy înghiți în sec.

— Ea… a fost singura lui soție. El și mama…

Bernie Harrison își drese glasul.

— Ei bine, nu lăsa asta să te supere. Pe mine, unul, nu mă supără. Pot să-ți spun că i-ai lăsat o foarte bună impresie lui Margaret.

— Sper că nu s-a supărat că nu am stat la ea…

— Ea nu se lasă influențată de alții și îi place să vadă asta și la cei din jur. O știu de când era un ghemotoc cu codițe împletite. Amândoi am crescut într-o lume diferită de cea de-acum. Nu ți-ar veni să crezi, acum, că lumea noastră chiar a existat odată. Era o viață cruntă, totuși. Nu-i prea pot duce dorul.

Privirea lui Amy zbură pe lângă el, spre pereții de sticlă, spre râu. Rupse tăcerea, ezitând puțin:

— Deci, Grand Hotel e…

— Da. Nu ar recunoaște-o, dar tocmai de aceea ne plac locurile precum Grand Hotel. Am trudit să ieșim la liman din noroaie, iar asta e recompensa pentru noi. Calitatea vieții.

— Înțeleg.

— Poate că e altfel în Londra.

— Te rog nu vorbi despre Londra.

Bernie o cercetă cu coada ochiului.

— Bine.

— Am ajuns să iubesc locul acesta.

— Oricine vede asta și cu ochii închiși.

— Toată lumea a fost atât de drăguță cu mine.

Bernie îi făcu semn să-l urmeze. Se rezemară cu coatele de balustrada de oțel de lângă giganticele ferestre, privind râul și podurile.

— Cu toții avem ceva să ne dăruim unii altora, spuse Bernie, admirând peisajul.

— Eu nu am. N-am nimic. Doar ce-am părăsit școala. Nici măcar nu mi-am putut plăti biletul de tren până aici.

— Ești prea isteață ca să-mi iei vorbele la sensul propriu. Nu e vorba de bani.

— Te simți destul de neajutorat când nu-i ai…

— Vei lăsa asta să-ți stea în cale?

— Nu, rosti ea cam nesigură.

— Sunt destule căi. Există burse. Unele instituții caritabile susțin studenții talentați la muzică. Întotdeauna vei găsi o cale dacă vrei să pășești pe ea.

— Vreau, atât de mult!

— Vom vedea. Trebuie să tragi din greu pentru un an, să câștigi experiență. Dar dacă reușești, crede-mă, ne vei bucura pe toți. Poate-ți facem loc aici.

— Aici? Cu toate astea? rosti Amy, nevenindu-i să creadă, arătând spre silueta arcuită a podului Millennium.

— Aici am crescut. Am văzut cum orașul renaște. Mama mea a lucrat toată viața într-o fabrică de dulciuri din North Shilds, iar eu conduc un Jaguar și-mi plac mâncărurile simandicoase. Dar cu toate astea, e nevoie de energie, trebuie să-mi croiesc încontinuu drumul în industria asta. Lasă-mă să-ți spun ceva. Am o afacere bună, o afacere solidă. Locul ăsta înseamnă că pot vorbi cu artiști pe care cu zece ani în urmă nici nu mă gândeam că-i pot aborda. Și totuși, caut schimbare, caut tot timpul să mă dezvolt. Nu mă întreba pentru cine, fiindcă nu am copii și nu știu ce-mi rezervă viitorul. Știu doar că e pentru mine, acum. Și ceea ce vreau acum e să o conving pe Margaret să mi se alăture și să se ocupe de afacerea asta așa cum numai ea știe. Cunoaște scena artistică din nord-est ca pe propria palmă. Dar nu vrea să vină. Continuă să se joace cu mica ei afacere și refuză să vină.

— De ce?

— Pentru că s-a blocat undeva pe drum.

Amy puse ambele mâini pe balustradă și se lăsă în spate.

— Și eu care credeam că eu sunt blocată.

— Niciodată nu ești blocat la optsprezece ani.

— Dar dacă mă simt așa de pe-acum…

Bernie Harrison o privi în treacăt.

— Exact. Tocmai faptul că ești atât de tânără și te confrunți cu asta ne-a mai dezmorțit pe nou, babalâcii. De ce crezi că sunt aici și nu în biroul meu?

Amy se îndreptă.

— Mulțumesc mult pentru asta.

— Nu o fac pentru tine, tânără domnișoară.

— Sigur?

Bărbatul ridică din umeri, râzând.

— Nu fac nimic fără un motiv anume. Și în dimineața asta am chiar două. Unu, i-am promis lui Margaret că vom lua cu toții prânzul împreună.

— Aha, făcu Amy.

— Aha, în sens bun sau rău?

— În sens că sunt de-acord.

— Iar al doilea e că, până să continuăm cu asta, trebuie să-mi fac o idee despre tine.

— O idee…

— Despre cât talent muzical ai, o lămuri Bernie.

— Cum?

Bernie se întoarse și arătă spre sală.

— Acolo. La un etaj mai jos e centrul de educație muzicală. Ateliere, săli de repetiții, săli de cursuri, studiouri de înregistrări. Acolo ne îndreptăm. Am aranjat totul. Te așteaptă un flaut, iar eu am să te aud cântând.

Proprietarul apartamentului din Highgate era în Los Angeles.

— Dumnezeule, făcu Chrissie. V-am trezit?

— Nu chiar… răspunse el nu foarte sigur.

— Am uitat de diferența de fus orar, îmi cer mii de scuze. Voiam doar…

— Da?

— Mă întrebam dacă ați dat deja apartamentul.

— O, nu, spuse el; după glas părea că stă în pat. Nu l-am dat. Te cam așteptam pe dumneata…

— Ei bine, mi-am vândut casa și cred… sper că totul va fi în regulă.

— Bine. Vești bune, spuse el.

— Puteți cumva să așteptați puțin mai mult? Poate încă două săptămâni?

— Sigur. Pot să aștept două săptămâni. Căscă. Cred că în două săptămâni s-ar putea să fiu acolo. Nu sunt sigur.

— Drăguț din partea dumitale.

— Nu, sunt doar afaceri. Contabilul m-a sfătuit să-l dau și dumneata mi-ai părut persoana potrivită pentru asta. Atâta tot.

— Mulțumesc.

— Sună-mă când știi sigur.

— Așa voi face. Voi suna numaidecât.

— Și mai treci pe-acolo. Du-te să-l vezi din nou. Cheile sunt la menajeră.

— Da. Mulțumesc.

— Ne vedem peste vreo două săptămâni, spuse el căscând din nou. Din însorita Californie, cu vedere la autostradă, te salut și ne vedem în Highgate.

Chrissie puse telefonul jos. Convorbirea fusese, în ciuda căscăturilor, straniu de relaxantă. După cum era, spre mirarea ei, și prezența în casă a reprezentantului tânărului cuplu, bătând în pereți și uitându-se prin dulapuri cu o expresie care sugera că ar fi fost foarte dezamăgit să nu găsească vreun lucru în neregulă. Chrissie îi făcuse un ceai – fusese foarte precis cu indicațiile, cerând doar atât lapte încât să întunece puțin nuanța ceaiului și un singur cub de zahăr – pe care îl lăsase să se răcească în bucătărie, dar nici asta nu o enervă. Începea să creadă, cu oarecare precauție, că se simte mai bine. Nu tot timpul și nu în mod dramatic, dar era conștientă de faptul că, în loc să se creadă la mila deciziilor lui Richie, a câștigurilor lui haotice, a fanilor, a fantomei acelei încăpățânări șarmante a lui, se simțea în sfârșit liberă să aleagă. Poate că avea mult mai puțini bani și nu mai deținea vreo proprietate, dar nici nu mai avea să depindă de cineva, fie pentru trai, fie pentru sprijin emoțional.

Reprezentantul coborî încet scările, încă scriind în carnețel. Era în casă de patru ore, ceea ce îi sugeră lui Chrissie o meticulozitate vecină cu mania, dar și faptul că nu prea mai are de lucru.

— Mă tem că s-a răcit ceaiul, spuse Chrissie.

Până nu demult, ar fi adăugat „Să fac altul?” Însă acum doar zâmbi.

— Întotdeauna îl beau rece, rosti bărbatul, fără să-i arunce o privire.

Deși era la lucru, Tamsin petrecuse mult timp la telefon cu Amy. O sunase să-i spună că erau foarte supărate pe felul cum se comportase și că era foarte supărător și lipsit de loialitate să se poarte astfel, mai ales față de Chrissie. Poate că, spusese Tamsin, Amy nu-și dădea seama ce înseamnă pentru Chrissie să vândă casa și să accepte o slujbă umilă. La urma urmei, îi aminti ea lui Amy, Chrissie fusese obișnuită cu postul de impresar profesionist și că era absolut de neiertat din partea lui Amy să adâncească toată durerea comportându-se cu asemenea dispreț pentru sentimentele tuturor celorlalți. De altfel, Amy ar trebui să știe că ea, Tamsin, se gândea să locuiască cu Chrissie în apartamentul din Highgate fiindcă altfel mamei lor i-ar fi greu să se adapteze fără niciun sprijin.

— Ai terminat? întrebă Amy, când sora ei se opri să-și tragă răsuflarea.

— Pe moment. Unde ești?

— Stau cu un motan pe picioare.

Tamsin pufni disprețuitor.

— Poate, continuă Amy, deloc zdruncinată, cum ar fi sperat Tamsin, poate mama se descurcă mai bine decât crezi tu. Poate că îi place să-și trăiască din nou viața după cum crede ea de cuviință.

— Nu e ca și cum are de ales. E nevoită să facă toate astea. Iar noi trebuie s-o ajutăm, spuse Tamsin

— Mă rog, eu una, cred că o ajut. Prin faptul că nu sunt o povară pe capul ei. S-ar putea să nu locuiesc acolo. Mai mult spațiu pentru tine.

— Ești incredibilă!

— Sunt douăzeci și cinci de studenți în anul meu. Am nevoie de trei note B și un calificativ de opt, pe care-l am.

— Ești obsedată! răbufni Tamsin.

— Nu mai mult decât tine. Doar că în altă privință.

— Și când catadicsești să te întorci?

— Vineri. Am vorbit cu mama. Doamne, motanul ăsta e atât de greu, de parcă am un hipopotam blănos pe mine. Trebuie să depun o cerere de admitere prin UCAS, dar mă duc la secretariatul universității să mă interesez. Făcu o pauză, apoi adăugă cu mândrie: Am o recomandare.

— Nu te-am întrebat asta. Nu mă interesează.

— Bine. Măcar unele lucruri rămân neschimbate.

— Vreau să te gândești bine la ce ți-am spus.

Amy nu răspunse.

— Amy?

Tăcere.

— Amy?

Tamsin luă telefonul de la ureche și se uită pe ecran. Convorbire încheiată. Țipă furioasă.

— Tamsin? se auzi glasul lui Robbie.

Încă încruntată, ridică privirea de la nivelul scaunul ei din spatele biroului de recepție. Nu se așteptase să-l vadă.

— Robbie, nu până la șase, știi asta.

Spre marea ei surpriză, tânărul nu zâmbea. Era în hainele de lucru și arăta ca de obicei, cu excepția faptului că nu avea obișnuita expresie de cățeluș gata să primească ordinele stăpânului. Părea cumva sobru.

— E totul în regulă? întrebă ea.

— Nu. Nu e. Nu te-aș întrerupe de la lucru dacă ar fi.

Tamsin dădu să se ridice.

— Ce s-a întâmplat?

— Probabil că n-ai observat, spuse Robbie aplecându-se puțin peste birou, și Tamsin simți un fior de nedumerire. De fapt, dacă ai fi observat, nu aș fi aici. Puteam să aștept până diseară, dar nu am

mai avut chef. Dacă vrei să știi, m-am săturat să tot aștept după tine, rosti el și se aplecă mai mult. Tamsin, am ajuns la capătul răbdării.

Un mic salon de frumusețe din Marleybone, chiar lângă High Street, îi oferise lui Dilly un post de cosmetician pentru patru zile pe săptămână și un weekend din două lucrate. Dilly ie spuse că se va gândi. Îi plăcuse cum arăta salonul, iar fetele păreau de treabă, dar nu era sigură că ar vrea să se înhame la muncă în weekenduri. Asta ar fi însemnat că avea doar trei zile pe săptămână când nu ar munci, dar în exact acele zile prietenii ei erau la muncă, iar ea s-ar trezi singură le etajul de sus al apartamentului, fără cineva care să-i țină companie.

Femeia care administra salonul văzuse destule fete ca Dilly. De fapt, era sătulă de fete ca Dilly și nu avea de gând să se obosească să explice încă o dată că situația de pe piața locurilor de muncă nu lăsa loc de nazuri. Așa că o măsură pe Dilly cu privirea – fată drăguță și descurcăreață – și îi spuse că putea să facă după cum credea de cuviință, dar că salonul avea rapid nevoie de o fată în plus și că postul ar putea fi dat următoarei candidate care ar fi intrat pe ușă și care întrunea criteriile de selecție, lucru care se putea întâmpla chiar în după-amiaza aceea. Apoi se întoarse să discute cu o clientă pe un ton animat, foarte diferit de cel folosit cu ea, iar Dilly ieși în stradă cu sentimentul că nu meritase să fie tratată astfel.

Cu o senzație de apăsare, se îndreptă spre metrou. Se dusese la interviu la insistențele prietenei sale, Breda, și totul, salonul și oamenii, i se păruse în regulă. Problema era programul. Oare nu era normal să decidă singură în privința orelor de lucru? Era oare firesc să angajezi pe cineva cu jumătate de normă și să te aștepți să petreacă jumătate din orele de lucru sâmbăta și duminica? Nu era corect. Dilly era sigură de asta. Tata

întotdeauna le spusese că niciun loc de muncă nu avea să le satisfacă dacă nu aveau o pasiune pentru muncă, și cum putea oare să iubească un loc care o exploata într-un fel, pentru că nu era decât o cosmeticiană și pe deasupra angajată cu jumătate de normă?

Dilly se certă cu sine însăși până ce ajunse acasă, îi trimise un mesaj Bredei, așa cum promisese, să-i spună despre interviu și că nu era sigură în privința postului. Răspunsul Bredei veni tot printr-un mesaj, cu un singur cuvânt, „Greșeală”, scris cu majuscule. Nu era reacția la care Dilly se așteptase, așa că șterse mesajul, însă cuvântul i se cuibări în minte, răsunând ca o tobă. Gândurile negre îi erau sporite și de posibila reacție a lui Chrissie la povestea ei. Existau șanse ca mama ei să o privească la fel ca patroana salonului, iar Dilly nu era sigură că ar putea să suporte așa ceva. Totul fusese atât de imprevizibil în ultimul timp, iar situația lui Amy turnase gaz pe foc. Singura ei speranță era să o prindă pe Chrissie singură acasă. Astfel, Dilly ar fi putut să schimbe puțin firul narativ al poveștii în așa fel încât să ajungă la concluzia că avea nevoie de sfatul lui Chrissie înainte să ia o hotărâre anume.

Dar Chrissie nu era singură. Era cu Tamsin în sufragerie și era evident că Tamsin plânsese. Încă sughița, ghemuită într-un fotoliu și strângând în mâini un șervețel mototolit. Chrissie era pe canapea, cu spatele drept, și nu părea, constată Dilly cu teamă, din cale-afară de înțelegătoare față de suferința fiicei ei.

Dilly își aruncă geanta în prag.

— Ce se întâmplă?

— Vrei să-i spui tu sau îi spun eu? o întrebă Chrissie pe Tamsin.

— E Robbie, spuse Tamsin printre suspine, rupând fâșii din ghemotocul de hârtie.

Dilly veni într-un suflet spre canapea și se așeză lângă Chrissie.

— Să nu-mi zici că ți-a dat papucii? întrebă ea îngrozită.

Tamsin clătină din cap.

— Păi, atunci…

— Dar poate că o va face! se tângui Tamsin.

— Cum adică?

Tamsin se puse din nou pe plâns.

— I-a spus lui Tamsin, începu Chrissie, că s-a săturat să o tot aștepte să se mute cu el și că nu poate să înțeleagă din ezitările ei decât că nu vrea să o facă, așa că i-a spus să se hotărască. Mâine-dimineață trebuie să-i dea un răspuns final.

— Păi, alegerea e destul de ușoară, nu? spuse Dilly, dintr-odată conștientă de propria ei situație de fată fără iubit.

— Nu! strigă Tamsin.

Dilly aruncă o privire spre mama ei.

— Credeam că vrei să te muți cu Robbie, îi spuse ea lui Tamsin.

— Nu pot, nu pot, cum să pot? se văită aceasta din urmă.

— De ce nu?

— Din cauza mamei. Din cauza mamei și a apartamentului, și a lui Amy, și a morții tatei. Și tot. Nu pot!

Dilly înghiți în sec.

— Mai sunt și eu.

— Tu n-ai slujbă.

— S-ar putea să am!

— Ai putea asta, ai putea aia! De ce nu faci într-adevăr ceva?

— Dar tu? De ce nu te muți cu Robbie? rosti Dilly bosumflată.

— Exact, rupse Chrissie tăcerea.

Amândouă se întoarseră spre ea. Își întinsese mâinile în poală și se uita în jos spre ele.

— Nu eram sigură când și cum vă voi spune asta. Cu siguranță nu voiam să o fac azi, dar iată-vă și ăsta e un moment la fel de bun ca oricare altul.

Se opri. Tamsin se îndreptă de spate și își ridică mâinile să-și strângă mai tare coada în cordeluța de catifea neagră, deja obișnuitul ei gest de calmare forțată.

— Casa e ca și vândută. Și cred că voi lua apartamentul acela. Am acceptat deja slujba, cu o perioadă de trei luni de probă, deși mă gândesc la asta ca la ceva ce voi face până găsesc ceva mai bun. Cred că familia Leverton înțelege asta.

Fetele așteptau, urmărind-o cu privirea. Chrissie își cercetă mâinile.

— Nu m-am gândit prea bine la ce vă voi spune, dar motivul pentru care vă vorbesc acum e că, după ce-am avut ideea asta, sau mai bine zis mi-a fost sugerată, mi-am dat seama că asta trebuie să fac. E singura soluție.

Se opri și se uită la ele. Tamsin și Dilly ședeau ca pe ace, cu genunchii strânși împreună, așteptând.

— Despre ce e vorba? întrebă Tamsin.

— Întotdeauna casa mea va fi și casa voastră. Întotdeauna. La fel și pentru Amy, desigur, dacă vrea asta, cu toate că nu pare să fie cazul. Dar un dormitor va fi întotdeauna al ei, chiar dacă nu e în el. Totuși, e altfel pentru voi două, nu-i așa? La fel și pentru mine, chiar într-un mod pe care nu mi l-am imaginat măcar. Mi-am dat seama că niciuna dintre noi nu-și va putea continua viața, că nu ne vom împăca niciodată cu moartea lui tata, nu ne vom putea despărți de viața pe care am avut-o cu el, dacă nu încetăm să trăim cu iluzia asta găunoasă, să trăim agățându-ne unele de altele fiindcă ăsta-i singurul lucru pe care-l știm, chiar dacă asta nu-i face bine nici uneia dintre noi.

Se opri. Dilly se uita înspăimântată la Tamsin.

— Deci? întrebă Tamsin.

— Cred că ar trebui să te muți cu Robbie. Cred că ar trebui să-l faci pe Robbie prioritatea ta, așa cum păreai pregătită la un moment dat, fiindcă dacă mă faci pe mine prioritatea ta, ai să rămâi

împotmolită și atunci nu ne vom plăcea prea mult una pe cealaltă. Nu-i așa? Și Dilly. Cred că ar trebui să accepți orice loc de lucru ți-e oferit și să te interesezi printre prietenii tăi pentru o cameră liberă în apartamentul cuiva…

Dilly icni îngrozită.

— …și să descoperi satisfacția de a fi pe propriile picioare. Am să te ajut cât pot, dar te sfătuiesc să nu locuiești cu mine din exact același motiv pe care i l-am dat lui Tamsin. Nu va fi ușor, dar măcar nu rămânem pline de resentimente sau blocate în trecut. Toate vom încerca să facem ceva din viețile și din relația noastră. Sinceră să fiu, nu cred că relația dintre noi ar supraviețui dacă am trăi împreună. Voi credeți?

Chrissie se opri din nou și se uită la ele. Era cât pe ce să o podidească lacrimile. Fetele o priveau la rândul lor, dar nu păreau pe cale să plângă.

— Astea fiind spuse, continuă Chrissie cu glas tremurător, intenționez să locuiesc de una singură în apartamentul acela după ce casa e vândută. Sunteți oricând bine-venite, dar nu veți locui acolo. Vă veți trăi propriile vieți, în care să lăsați trecutul în urmă, unde îi este locul.

capitolul 20

Margaret îi „băgase înăuntru”, așa cum spusese Scott. Îi aștepta la una dintre măsuțele joase cu fotolii, la barul de la primul etaj al hotelului, cu vedere la râu. Comandase un gin tonic pentru ea și o bere belgiană pentru Scott. Era o atmosferă foarte plăcută, cu soarele în amurg lucind pe întinderea de ape și cu silueta mătăhăloasă a clădirii Baltica de pe malul opus, cu un slogan prostesc de artă modernă scris pe un afiș uriaș lipit de zidurile sale. Erau uimitoare lucrurile pe care unii oameni le credeau firești, uimitoare lucrurile pe care le înghițeau cei mai mulți dintre oameni, un paradox uimitor. Privea mizeria aceea pretențioasă ce aproape că acoperea Baltica – fusese o simplă moară de făină în copilăria lui Margaret – și, pe celălalt taler, era vechea biserică baptistă din Tynemouth, acum secularizată și cămin pentru tot felul de prăvălii dubioase, precum Salonul de Tatuaj al domnului Lee chiar sub fereastra bătrânei biserici, pe al cărei vitraliu alb-roșu scria „Dumnezeu e iubire”. Doar gândul la asta o făcu pe Margaret să pufnească disprețuitor.

— Adâncită în gânduri, observ, spuse Scott, trântindu-se în scaunul din fața ei.

— A, n-ai vrea să știi. În primul rând, mizeria aceea, rosti ea arătând cu mâna spre Baltica.

— Omul acela e un artist serios. Și, dacă nu te porți frumos, te duc să-i vezi instalațiile video.

— Nici să nu te gândești.

— Lui Amy i-a plăcut, spuse Scott.

Chipul lui Margaret se îmblânzi.

— Amy…

Scott râânji.

— Îmi trimite o sumedenie de mesaje.

— Dawson a plăcut-o. Până și Dawson. Știi că nu se pune chiar în poala oricui.

— Tuturor ne-a căzut cu tronc.

— Mă rog, are mult de muncă, rosti Margaret mai aspru.

— O va face.

— Nu are nicio fărâmă de simț practic. Toată viața a fost ocrotită. Ținută-n puf. Crede că banii sunt doar bani de buzunar. Nu știe nimic despre bani.

— Știe suficient încât să-l convingă pe domnul Harrison să-i dea o slujbă.

— Prostii.

Scott își scoase telefonul mobil și apăsă câteva taste, îi întinse telefonul mamei sale.

— Citește asta.

Margaret își puse ochelarii de citit și întinse gâtul înainte. Se uită la ecran cu ochii mijiți.

— Deci i-a spus că are de lucru pentru ea. Mă îndoiesc. O va pune să-i ducă ceașca de cafea.

— Amy nu are nimic împotrivă. Va învăța. Îi va vedea la lucru pe artiștii pe care îi impresariază domnul Harrison. O să apară și pe scenă la un moment dat. Poate să cânte.

— Știu că poate să cânte. Nu are cine știe ce voce, dar are ritm.

— Punct lovit, ca de obicei, mamă.

— Să nu te faci de râs din cauza ei, dragule, spuse Margaret.

Scott luă o înghițitură de bere și rânji la mama lui.

— Și-a propus să-mi găsească o prietenă.

— Îi urez noroc.

— Nu mă deranjează. Nu m-ar deranja dacă i-ar reuși.

— Ce te-a apucat?

— Exact ce te-a apucat și pe tine, spuse Scott, arătând cu sticla de bere spre ea.

— Sunt exact cum eram și înainte.

— Nu, nu ești.

— Sunt…

— Uită-te numai la tine. Ți-ai aranjat părul și aia e nouă.

— Ce-i nouă?

— Rochia.

— A, asta, făcu Margaret cu nevinovăție, uitându-se spre râu. Tot ce aveam în garderobă mi se părea atât lipsit de viață.

— Da.

— De ce spui da, ca și cum ai ști ceva ce eu nu știu? —Mamă, nu știu nimic ce nu știi și tu deja. Diferența dintre noi este că eu măcar o recunosc.

— Ce recunoști?

— Că mă simt mai bine. Că și tu te simți mai bine. Că ne simțim mai bine cu toții.

— Cu toții?

— Da. Chiar și domnul Harrison.

Margaret sorbi din pahar.

— Ce are Bernie Harrison de-a face cu asta?

— Tu să-mi spui.

Margaret zâmbi cu ochii la paharul de gin tonic.

— De ce m-ai chemat aici? Și de ce te-ai spoit așa?

— Nu folosi cuvântul ăla cu mine.

— De ce, mamă?

Margaret îl privi în ochi.

— Te grăbești, dragule?

— Nu. Mă rog, mă grăbesc. Trebuie să mă întâlnesc cu câțiva băieți de la lucru.

— Cum rămâne cu fetele?

— Întotdeauna sunt și fete, zâmbi Scott.

— Aha.

— Nu contează. Vreau să știu ce se petrece. Vreau să știu de ce m-ai chemat aici.

Margaret aruncă o privire prin local.

— Bernie trebuie să ajungă aici în zece minute.

— Și?

— M-am gândit că ar fi mai bine să-ți spun ție mai întâi. Atât.

Era târziu când Margaret ajunse acasă, dar cerul nopții ce se întindea peste mare era mai degrabă difuz decât întunecat, iar marea lovea blând țărmul

de sub Percy Gardens. Lui Margaret îi plăcea marea pe timp de vară, când își arăta colții doar pentru scurt timp, spre deosebire de turbarea continuă din timpul iernii, când Margaret stătea la fereastra din sufragerie, privind valurile izbindu-se cu furie de țărm. Însă vara marea era mai calmă, mai puțin indignată să-și vadă energiile sălbatice stăvilite de țărm, de supărătoarele bariere artificiale ale drumului de pe coastă și de șiragul de case locuite de oameni care cred că au puterea de a controla și înfrâna orice nu e convenabil în natură.

Margaret plăti taximetristul și se îndreptă în noii pantofi de vară spre ovalul de iarbă ce se întindea în față la Percy Gardens, să privească marea, pufnind și lucind, împrăștiindu-se necontenit pe pietrele de sub ea.

Bernie Harrison dorise să o ducă într-un loc impresionant, să sărbătorească, dar îl refuzase. Puteau să mănânce acolo, la braseria hotelului, iar când el obiectase că un asemenea obicei era potrivit pentru oameni mult mai tineri decât ei, îl poftise să vorbească în nume propriu, căci ea se simțea cu mulți ani mai tânără decât cu o săptămână înainte.

Primiseră fripturile pe tăvi dreptunghiulare de lemn, iar Bernie comandase un vin de Burgundia foarte bun. Margaret trebuia să recunoască, Bernie era un bărbat cu maniere ireproșabile. Nici măcar o dată nu o înțepase, nu o întrebase „Ce te-a reținut?” sau „Era și timpul”, ci spusese încontinuu cât de mulțumit și, dacă era să fie sincer, ușurat se simțea.

— I-ai spus Glendei?

— Evident că nu. Cum să-i spun înainte să-ți spun ție?

— Cred că-i va plăcea planul, spusese Bernie, reflectând la cât de bine era să mănânce friptură și cartofi prăjiți, împreună cu o femeie care nu credea

cartofii prăjiți drept o mâncare nedemnă de nasul ei.

— M-a tot bătut la cap cu asta încă de când i-ai sugerat tu.

— Margaret, tu cum te simți? întrebase el, punând la o parte cuțitul și furculița.

Femeia îl privise pe sub gene.

— Bernie Harrison, dacă nu vezi asta de unul singur, ai nevoie de ochelari.

O condusese până la taxi într-un mod pe care ea îl găsise cât se poate de plăcut, fără provocări, fără falsă galanterie, fără a se da în spectacol. O sărutase pe obraz și îi spusese:

— Amândoi vom dormi mai bine la noapte.

Apoi lovise acoperișul taxiului cu palma, parcă urându-i călătorie plăcută acasă și cumva mai mult de atât, într-o călătorie spre ceva atât de familiar, dar cu o injecție de vitalitate, de optimism nou-găsit.

Margaret inspiră mirosul mării, apoi se întoarse pe iarbă până ce ajunse la intrare și băgă cheia în broască.

Dawson, cu strania, neobișnuita sa intuiție, stătea la câțiva pași de ușă, așteptând-o. Când intră, se ridică în picioare, își arcui puțin spatele și scoase un mieunat întrebător.

Margaret se uită la el. Vedea în el micuțul pisoi rănit, cu un ochi însângerat și cu blana zbârlită. Simți un fior de afecțiune față de el, nu doar pentru ce era și pentru toate greutățile pe care le depășise, cât și pentru că îi fusese alături pentru atât de mult din drumul pe care-l străbătuse.

— Nu văd de ce nu ai primi mâncarea ta preferată. Măcar de data asta.

Îl urmă în bucătărie. Motanul păși înaintea ei, fără să se grăbească, încrezător în mica lui izbândă și, ca de obicei, cu o binevoitoare indiferență.

Se așeză cu demnitate lângă castronul de mâncare și o urmări cum ia din dulap o cutie pătrată, cu mâncarea lui favorită, și scoate capacul,

eliberând o aromă bogată, savuroasă, care-l făcea să-și plimbe limba rozalie peste mustăți.

— Poftim, tiran gras și bătrân ce ești, rosti Margaret.

Se ridică. Dawson își pusese lăbuțele sub el, să-și ducă bărbia cât mai aproape de castron, torcând sonor.

— Poftă bună, spuse Margaret. Și noapte bună. Ne vedem dimineață.

Apoi stinse lumina și închise ușa.

Sus, în dormitor, aprinse lampa de lângă pat și deschise o fereastră, trăgând draperiile pe jumătate, îndeajuns pentru o fâșie de zori de vară să pătrundă dimineața. Apoi își dezbrăcă rochia cea nouă și o agăță de un colț al dulapului, își luă pe ea cămașa de noapte și se așeză la măsuța de toaletă pentru ritualul de sfârșit de zi.

În fața ei se afla vasul Minton, gata să-i primească perlele și cerceii. Nu era gol, conținea două ace de siguranță, un nasture perlat și verigheta pe care o scosese cu luni în urmă, lăsând-o să zacă acolo, să se cufunde în uitare, până ce nu va însemna mai mult decât acele de siguranță. O ridică și o privi cu luare-aminte. Însemnase atât de mult odată, simbolizase ceva câtă vreme căsnicia ei dăinuise și cu atât mai mult când se sfârșise. Fusese, timp de mulți ani, talisman, dovadă de validare, de justificare, mărturie mută, într-un fel care contase la acea vreme, mai mult decât ea însăși.

O cercetă. Ce lucru lipsit de viață îi părea acum. Cu câtă bucurie i-ar fi dat-o în acel moment mamei lui Amy, femeii care avuse atâtea motive, atâta timp, să se considere îndreptățită s-o poarte. Nu mai avea să nutrească gânduri negre față de Richie, era inutil să-și consume prețioasa energie doar pentru a-i găsi vreo vină, și nu avea să facă același lucru nici pentru Chrissie. Amy nu vorbise mult despre ea, în afară de faptul că spera să

accepte acea slujbă și apartamentul, să trăiască pentru sine. Însă Margaret avu senzația că, atunci când Richie murise, își lăsase castelul din Londra și pe oamenii din el teribil de vulnerabili. Desigur, Amy încă nu putea să vadă asta, era o realitate care ar putea să-i scape pentru mulți ani ce vor urma. Totuși, spera că mama ei își va găsi libertatea, o dorință pe care Margaret o aproba din suflet, o dorință care sugera că viața cu Richie, cu tot farmecul ei ademenitor, nu lăsase multă libertate în viețile celor din jurul său.

Își trecu verigheta pe inelar. Inelul se încăpățână să nu treacă de a doua falangă și, cu toate că putea fi convins, cu greutate, să alunece până jos, Margaret nu găsi niciun motiv să o facă. O scoase și o așeză pe măsuță. Dimineață, în drum spre birou – era hotărâtă să o ia pe jos până la lucru, indiferent de vreme – unde avea să-i dea Glendei veștile de viitor, va traversa iarba, așa cum o făcuse mai înainte, apoi drumul, va coborî panta stâncoasă cu verigheta în mână și, când va ajunge jos, în semn de respect pentru trecut și tot ce însemna el, dar și ca un gest de finalitate, ca semnal că trecutul era mort și îngropat, avea să o arunce în valurile mării.

Table of Contents

capitolul 1	4
capitolul 2	22
capitolul 3	37
capitolul 4	52
capitolul 5	67
capitolul 6	83
capitolul 7	98
capitolul 8	114
capitolul 9	130
capitolul 10	143
capitolul 11	158
capitolul 12	172
capitolul 13	187
capitolul 14	200
capitolul 15	218
capitolul 16	232
capitolul 17	246
capitolul 18	262
capitolul 19	276
capitolul 20	294